د وزیرستان ژاغ

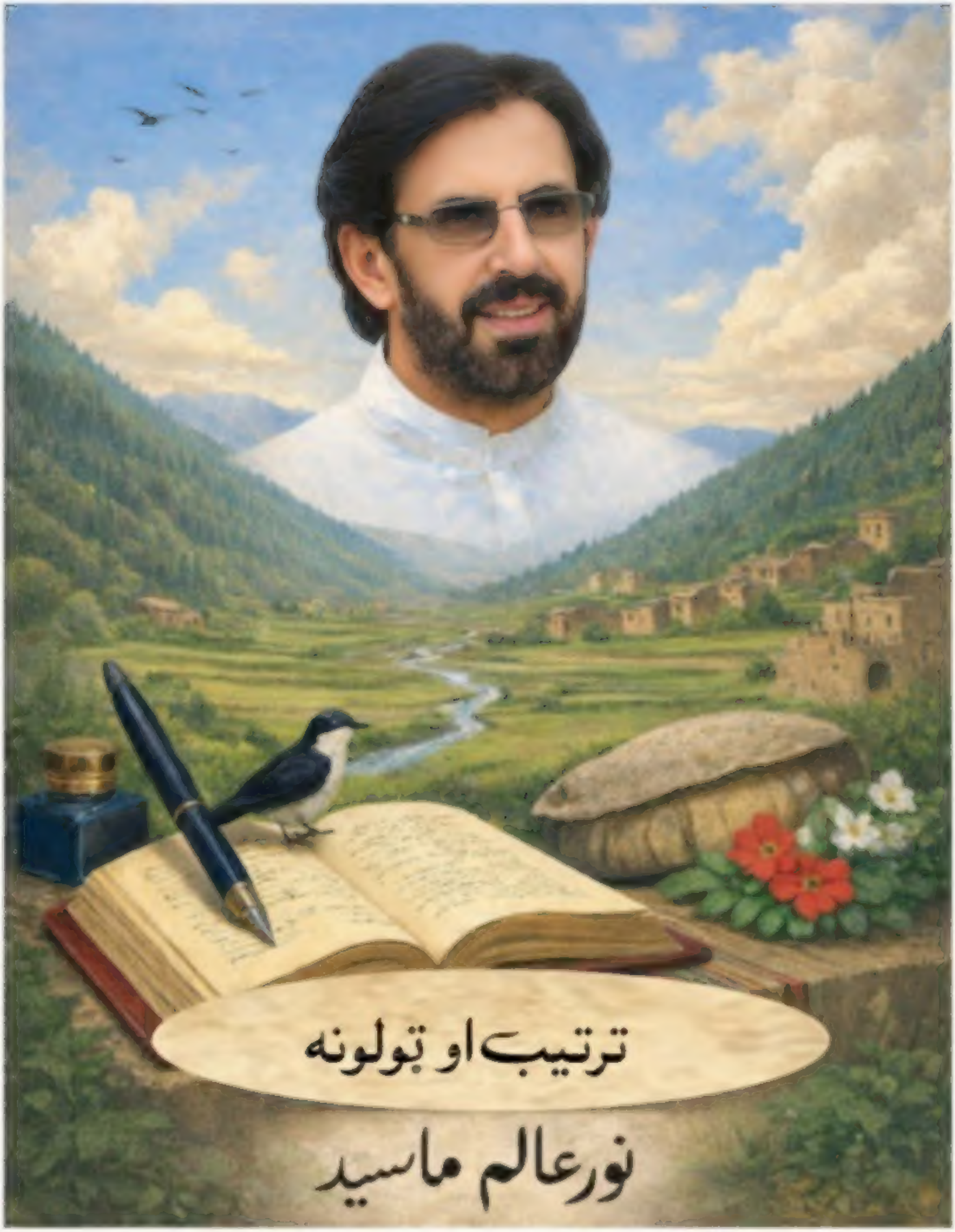

د وزیرستان ژاغ

د سویلي وزیرستان د شاعرانو ګډ اواز

ترتیب او ټولونه : نورعالم ماسید

کال ۲۰۲۶م

سویلي وزیرستان ، لدها (کلی ، ګاړاوی)

ډالۍ

د وزیرستان هغو زړور شاعرانو ته...
چې د بارودو په لوګیو کې یې هم د شعر مشعل مړ کېدو ته پرې نه ښود،
او د خپلې خاورې درد یې د قلم په ژبه تر نړۍ ورساوه.

خپلې خبرې

وزيرستان زموږ د هغه غرو وطن دی چې د تورو او مېړانې تر څنګ پکې د مينې او شاعرئ نغمې هم ډېرې دي. د دې خاورې په هر کلي او هره دره کې داسې شاعران شته چې د خپل زړه حال په ډېر خوندور انداز کې بيانوي.
ما وغوښتل چې د وزيرستان د ټولو شاعرانو يو يو غزل راټول کړم، تر څو دا خواره واره غږونه د "وزيرستان غږ" تر نوم لاندې په يو کتاب کې يو ځای شي. دا کتاب يوازې د پاڼو ټولګه نه ده، بلکې دا زموږ د خاورې د روح او زموږ د پښتونولي يو انځور دی.
دا غزلونه ما يو يو له فېسبوک نه راټول کړي دي، ځکه زموږ ډېرو ملګرو خپل شعرونه هلته خوندي کړي وو. ما ووېل داسې نه چې دا ښکلي کلامونه د وخت په تېرېدو ورک شي، نو ځکه مې په يو ځای کې راټول کړل چې زموږ راتلونکي نسلونه پرې خبر شي. پدې کتاب کې مې کوشش کړی چې هم د وزيرستان په خپله خوږه لهجه کې ليکلي شعرونه راوړم او هم هغه چې په عامه معياري پښتو ليکل شوي دي، ترڅو زموږ د سيمې د ژبې رنګ او خوند هم خوندي پاتې شي.

دا د هغو ټولو شاعرانو قدرداني ده چې د خپلې خاورې، مېړانې او غيرت په ژبه يې خپل زړونه سپين کړي دي. "وزیرستان غږ" زموږ د ټولو د زړه اواز دی. په دې کې مینه، درد، پښتونولي او د ښه ژوند هيلې راغونډې شوې دي. دا د هغو غيرتي شاعرانو غږ دی چې په سختو وختونو کې يې هم خپل قلم او ادب نه دی پرېښی.
زه د خپلو ټولو شاعرانو او ليکوالو ملګرو مننه کوم چې د خپلې خاورې د نوم روښانولو لپاره خواري کوي. دا کتاب د هغو ټولو زړونو ته ډالۍ دی چې د خپلې خاورې مینه پکې ژوندۍ ده.

ستاسوورور،

نورعالم ماسید
سرپرستِ اعلی
پشتو ادبي ټولنه (خپله ژبه)
ډېره اسماعيل خان

پروفسر اکبر نایاب

واورین شالونه

واورین شالونه
چې پهٔ اسمان د تورو وریځو لښکر
د دنګو غرونو د سرونو لهٔ شا
پهٔ مکیزونو قدمونه اخلي
او د روښانه نمر د سپینو شعلو
لاره کې ودرېږي دېوال پورته کړي
ماشومان یؤ بل باندې زېرې کوي
چې تر ماښامه بهٔ د دې وریځو نه
سپین سپین مهین مهین او نرم نرم
د داودي ګلونو پشم کېږي
تورسرۍ پاڅې وارخطا غوندې شي
چې هله زر کوئ لرګي سنبال کړئ
د مال لپاره د تازه "څېړیو"...
څو "وځکې" پهٔ منډه منډه راوړي
د الګې پهٔ غاړه له بهانده "کورېز" نه
د جینکو د لوپټو اورونه

اسمان ته ورسي شفق ترې جوړ شي
سرې د "تبر" پهٔ قوي ضربونو
د "ایژیکې" دړې توټې توټې کړي

د لوړ "پیرغر" لهٔ لوري ورو ورو وریځې
د "درې" غرونه پهٔ ایسار کې واخلي
بر د لواړهٔ نه تر رزمکه پورې
د نښترونو د نغمو پهٔ شور کې
سیلۍ خبر د سپینو واورو راوړي

چې د ماښام سیورې را وګرزیږي
نو د پیرغر پهٔ پلنه وچه سینه
د داودي ګلونو کر شروع شي

د غرونو مینځ کې د هر کور لهٔ چته
د انګیټو ! لهٔ لوږ ډک پائپونه...
داسې تورتم جوړ کړي د تورو لوګو
لکه پهٔ مېنځ کې د تورخم د غرونو
چرته رېل ګاړی پهٔ سفر روان وي

چې د سهار رڼا وزر خوارهٔ کړي

د لرو کلو نه اواز د آذان
د خاموشۍ ټول ایسارونه مات کړي
پهٔ تورو غرونو کښې شي بیا پهٔ څپو
د ژوند ! د ښکلي ژوند بهاندې هیلې

زهٔ د "ټېکونې" سر تهٔ وخېژمه
د نمر او وربځې پټ پټوني لوبه
د لرې لرې تماشه کوُمه
د غرونو یوه نهٔ ختمېدونکې کړۍ
لهٔ دنګ پیر غر تر "اینګماله" پورې
د لوړ "قطمې" نه تر "شواله" پورې
د ټولو غرونو پهٔ مغرور سرونو
وي غوړېدلي سپین واورین شالونه

زهٔ د شعور لهٔ دایرې بهر شم
او د تېر وخت د ښکلاګانو انځور
زما پهٔ ذهن خپل وزر خوارهٔ کړي
واورین شالونو کښې رانغښتي غرونه
د دنګ پیرغر نهٔ ګېر چاپیر تاوېږي
لکه ملبوس سپین لوپټو کښې جونه!
د وړوکي اختر رسمونه لمانځي

یادګیرنه!
څېړی......شاه بلوط
وځکي......د لرګو یو غټ پنډوکې چې ښځې يې د
څناورو د خوراک یا د سوزولو دپارهٔ راوړي......
تبر.....کلهاړه
ایژیکي.....د نښتر د ونې غوړ لرګې د د اور د بلولو دپاره
استعمالیږي....
پیرغر......پرېغال غر
دره.....د پیرغر نه تر مکین پورې د غرونو پهٔ.مینځ کې
اباده علاقه دره نومیږي
لواړهٔ....د شوال یوه حصه
رزمک....د ځای نوم دې
لوؤ...لوي.....د انګیټې پهٔ پائپونو کښې د لوګي تورکي
تورخم....د ځای نوم
ټېکونه....زمونږ د کلي پهٔ شا د یوهٔ غرهٔ نوم
قطمعه....د مکین پهٔ سیمه کې یو لوړ غر
اینګمال.....د رزمک سره نزدې ځای.

اختر خان صیب

براچیژي که نه

وزیــرســتــانه چیــرې میــژ دیــسـرته یـودیژي کـه نـه
میـــژ خـــو باهـــار یـــي چـــې لمـــن دې ابـودیژي کـه نـه

دیشمان دې تو په رانګې بژه شه لکه تـه یـې بژه کړې
آ دې لـدهے پـه شنــې پنګـې بـندې واریـژي کـه نه

آ ګنـډې سپـرګې شنـه شمـدي او غنمـکاک وو وچ وي
په تورې غرې کشې تور بلبل ویس هـن ژاغیـژي کـه نـه

شپیشتین، شورهٔ، او شـنکۍ بدر تـه سـالوم مـې یایه
پـه کاروانــې مانځـه مــوړینـه ویـس بادلـیژي کـه نـه

پرېغال مې سنګرې دای اشنا یایه وېر جار مې کـې ټول
په تانکي سـار یـې ویـس ساړې سیلۍ چالـیژي کـه نـه

غیــږ وبر باداله کـه مکین تـــه لـــږ یې چـــاپی هن کـه
بیا میږ وبریود که داسې ورې ورې چې براچیږي کـه نـه

چې کله لــــوړ شې وکـــړمه ته بــیا ژاغ وبــر وکـه
و سپــینکي مخ تــه یــې بیا کسه چې بادلــیږي کـه نـه

میــږه اختــر غدې خــو پـه تــو بندې مائن یــې اشـــنا
کـــه کلـه دیــراغلۀ پـــه یــو بــل وو جاریږي کـه نـه

انور مروت

نوې پیمانه

د هغوخلقـــو بـــه هرســـاعت مـــخ تـــور وي
پـــهٔ ظـــاهره چـــې وي نـــور د ننـــه نـــور وي

ایجـــاد شـــوې اوس څـــهٔ نـــوې پیمانـــه ده
ایماندار بـــه پـــهٔ زنـــدان او یـــا پـــهٔ ګـــور وي

بـــې غیرتـــو مزې وکـــړې پـــهٔ هیـــواد کښـــې
غیرتـــي د پـــاره خپلـــه خونـــه اور وي

دا ســـړے بـــه ســـر د لانـــدې راپرېـــوزي
داچـــې هرســـاعت دبـــل پهٔاوږوســـور وي

د بیزوپهٔشـــان چـــې هـــرډول تـــه ګـــډېږي
داســـې خلـــق نـــهٔ بهـــر ،او نـــهٔ د کـــور وي

پـــهٔ هـــر چـــا بـــه د یـــارئ اعتمـــاد نـــهٔ کـــړې
اکثـــــر ویـــــنم د لســـــتوني پـــــټ منګـــــور وي

د،انـــور، پـــهٔ شـــعر هغـــه څـــوک پـــوهیږي
چـــــې نـــــهٔکوږ وي نهٔپهٔدوا ړوســــــترګوکوروي

امین جان امین وزیر

نور وو څوک وي

څوک چې تــو پســې رنځیــــــر دای پیــژانې یې
چې ووختــــه دې څــون پهٔ ویـــــر دای پیـژانې یې

نـور وو څـوک وي خـو پشتین وو وي چې پروت دای
دا چـــې تـــول پـهٔ وینـــې سیــــر دای پیـــژانې یې

شـــنهٔ چمـن کـــې جـوړ دې ســـــرې وینـــې ګلینـــه
پشـتونخـــواه دو کــه کشمـــــیر دائی پیـــژانې یې

چـــې پـهٔ ژونـد یې شـــه خبـــره پــهٔ خـــــولهٔ نشـته
مـو دې یغـــې نـــه جـــــوړ پیـــر دای پیـــژانې یې

دغ سـړي نـــه لکـــه ګل زیـــاي ژونـــدای ورک دای
دا پـــــهٔ ستـــــرګې چـــې بشـــیر دای پیـــژانې یې

د چــــې کشلــې مسلــــمون پشــــتونهٔ ویـــــژ نې
دا دې کیــــمې خــــــولې تکبـــــیر دای پیـــژانې یې

دې خیـــریات پـــهٔ بـــونه ورهٔ تـــه دې ویلـــوړ دائی
دا روغـــــــلائی کیـــــــم فقـــــیر دای پیـــژانې یې

دا چـې رانـګ یې دای وو وشتـای خـو ورک نـهٔ دای
تـــــو چـــــې رو وهٔ آ زنځـــــیر دای پیـــژانې یې

چـــې روپـام یې شـهٔ هـمزولیې تـه یې ویـــل چـې
دا ســــــړای امیـــن وزیــــــــر دای پیـــژانې یې

احمد شاه افکار

لېوانتوب

تــه یــې څــه کــې، مــو دې تــو پــه پښــې کښــې پرېیــاش
ایــره زړه مــې دي هــاوو پــه پښــې کښــې پرېیــاش

لېوانتــوب بــې انتهــا دي تــو پــه عشــق کښــې
دا ارمــون مــې دې داوو پــه پښــې کښــې پرېیــاش

میــژه ایشــکي پــه الفــاظ کړلــي بــادالې
نــور هنــر ووم دي دنیــو پــه پښــې کښــې پرېیــاش

یــو دې تــو نــوم مــې رو وړاې دای پــه ســار شــي
تــول مــذهب مــې دي ملــو پــه پښــې کښــې پرېیــاش

دی اظهــار هــار یــو انــداز خــالکې بــادنوم دای
دارد مــې څکــه دې خانــدو پــه پښــې کښــې پرېیــاش

تـــو چـــې چیغـــه دې هـــو وکړلـــه مالانګـــه
وورکیـې هـوش بیـا سـتي دې مـو پـه پښـې کشـې پرېیـاش

ډېـر مغـرور وه پـه غـزل، چـې خولـه مـې وبـر کـړه
افکـار درسـت دیـوان دې مـو پـه پښـې کشـې پرېیـاش

اسرار خان وزیر

وخوړهٔ

زړه مې په یورونې بندې وخوړهٔ
ځون مې په لېوونې بندې وخوړهٔ

ځکه یې دې میژ دې غرې نشتر یوړل
شائ یې په مشرونې بندې وخوړهٔ

مړ یې کهٔ دې وخت سرکار تکړه سړای
لاش یې په مرغونې بندې وخوړهٔ

چا په خپل وطن سرینه وشاندل
چا په ظالمونې بندې وخوړهٔ

وریژې یې په خور غریبون وخواړې
لم یې په خانونې بندې وخوړهٔ

یوره اسرارخان خو په تو سَر تېر وهٔ
تو په رقیبونې بندې وخوړهٔ

اعجاز قاصد

مات لوظ

پهٔ ما بیا شولو سبا پهٔ دروازه کښې
خبر راکړلو رڼا پهٔ دروازه کښې

زنځیر وتړکوي مات لوظ رایاد کړي
رقابت کوي هوا پهٔ دروازه کښې

د مجنون جوړي لا سر مات شوای نهٔ دای
بیا ولاړ دای د لیلا پهٔ دروازه کښې

ستړای ستړای راغلم کور ته او تهٔ نهٔ وې
موري راغلله ژړا پهٔ دروازه کښې

ژونده مار دای ژونده تا نه بغاوت کړي
راته پروت دای ژونده ستا پهٔ دروازه کښې

وخته! دا دې کوم ملنګ راخخه جوړ کړو
وخته! خبر غواړم د چا پهٔ دروازه کښې

منتظر به ستا پهٔ هیله قاصد ناست ؤم
رانه تللې به وي ساه! پهٔ دروازه کښې

اریانه ماسید

بونهٔ

تور وژده بونهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ
سترګې وې که څهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

بیا وو داسې ځیر ځیر چاته نهٔ کسه
دا مې چې پهٔ زړهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

خدایه یو بونهٔ یې سیخ ویلوړ نه وهٔ
ټول کوژهٔ ووژهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

ګل لکه چې ډیره تنده و وایي
داس نمونه مړهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

سپینې چوړې نهٔ وې او خنجر نهٔ وي
بس خو چې هر څهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

زهٔ آریانه ویس لیا پالا سیخ نهٔ یهٔ
یوه ریځ ولمونهٔ وي پې رانځیر یې کړهٔ

اوپس قربان

دا خو ته یې

د تـــا تـــور پـــه تنـــدي ځلانـــد لکـــه خـــال وړم
ځکـــه ځنـــو کښـــي تنـــدی پـــټ او سمبـــال وړم

دا خـــو تـــه یـــې چـــې مـــې وژنـــې پـــه یـــوه غشـــي
ګنـــي زه پـــه سینـــه تـــوري لکـــه ډال وړم

د آشـــنا بیـــرته راتـــلګ چـــې کـــوم طـــمه
ګـــویا بیـــرته لـــه مجیب ځخـــه بنـــګال وړم

هیڅ امیـــد مـــې د بـــاران، پـــه للـــمه نـــه شـــي
لـــه خـــوار درمنـــد بوجـــۍ تشې کال پـــه کال وړم

د پـــربغل ســوري کـــول یـــې را پـــه ســـر دي
ځکـــه متیـــې د فـــرهاد غونـــدې کنـــګال وړم

پـــه دې خـــوار قسمت مـــې داســـې چـــارې وشـــوې
کامیـــابي تـــه چـــې رســـیږمه زوال وړم

ســـتا پـــه مینـــه کـــړمه ویـــاړ او شـــرم نـــه کـــړم
"قـــربان" شـــوی تـــندی ځکـــه ګـــور تـــه ویـــال وړم

اياز وزير دوسلي

ماتوم

صرف دا نه ده چې مثال خبره نه ماتوم
مرګ ته راضي يم خو فل حال خبره نه ماتوم

ستا د سحر خبره ماته شي ماښام لا نه وي
زه خو دي ياره پوره کال خبره نه ماتوم

نه کنه زه په ښار کښې اخوا دېخوا نه ګورمه
ځکه چې زه د کليوال خبره نه ماتوم

وعده خلاف نه يم فقط د ملاقات تږی وم
مخ دي درپټ کړو په دسمال خبره نه ماتوم

زما د کور تلکي دي وي خو تاوان نه ورکوم
منګی ترې اخلم د کولال خبره نه ماتوم

له ما قسم واخله خو ستا له قوله يره راځي
زه اياز جان به په هر حال خبره نه ماتوم

ارشدالله عاجز

زه وو مړ وه

تـــه وو کـــې ډېـــر آرمـــونینه زه وو مـــړ وه
کـــې وو هـــر واخـــت فـــریودینه زه وو مـــړ وه

بیـا مـې ژوړه ستی دې ړانـــګ قبـر پـــه خلـې
تـــش مـــې کســـــه تصـــویرینه زه وو مـــړ وه

پـــه ژوانـدینـیې خـــو دې شـــه رو ســـره نـــه کـړل
بیـــــا وو غـــوړې زیـــوراتینه زه وو مـــړ وه

ارمـــون جـان وو دیـــرنه مـړ شـــهٔ بیـــا وو ژوړې
رو دې نـــــه کـــــړل دیـــــدانینه زه وو مـــړ وه

زه ارشـــد خـو ډېـر عاجـز غـــوندې انســـان یـــه
تـــو مـې غـوړې پـوس پـه غـــرینه زه وو مـــړ وه

امیر زاده شابی خېل

مازیګر وو

څه یخه شان هوا وه د غرهٔ سر وو مازدیګر وو
را ختی زمونږ خوا ته زېړی نمر وږ مازدیګر وو

تېر شوی هغه وخت مې همېشه زړه تا قیام کړي
شني ونې وې وېلې وې او ګودر وو مازدیګر وو

روانه شوې آرمان مې شوې په شا دې راکتل تلې
بیلتون دې پما ؤړ غوندې محشر وو مازدیګر وو

د لرې دې کتمه په کنډؤ فنا کېد لې
زما آرمان مړېده سبا آختر وه مازدیګر وو

څه خوند یې کړو چې ته ورغاړېوتې ده وېل نه
آمیر شابي خېل تا نه مراور وو مازدیګر وو

آمان مانتوئی وال

پۀ تو قاسام دای

تیـــــــره تــــــــام وي پـــــــه وزرې
ډېـــــرې خــــــؤلې ډېــــرې خبـــــرې

څـــــۀ پیــــره شـــوې پیــــره خـــدای دای
څــــۀ شــــوې تـــــۀ ،څـــــۀ دې شـــوې غـــؤرې

خپـــل اختــــیور پــــــه تــــو قـــاسام دای
پــــــه سیـــــــرې او پـــــــه سنـــــدرې

څــــو پېــــــيې وو رنـــــــې ایشـــــکې
کـــــه ټکـــــرای دې مـــــخ نـــــه لــــرې

بـــې اختـــیوره ایشـــکې تــــــل خــــوري
ســــــــــــــــــــــــرزوري دې زوراوري

نــــــن ســـابـــو پـاریـــــن دې یـــــــؤ کا
کانـــــى لـــوبــــــژې پـــــــه کمـــــرې

مړه خاندو په خؤلهٔ دې کوندې
څهٔ وي ژوند دې میسو پرې

دې وروغه په پال وو دریمې
کام چې غوړې کو دې سترې

لاؤ غبال شې په لشکرې
میدون وي دې سترګاورې

میژ په واخت پسې کوژهٔ یې
واخت نیکار دې بختاورې

ورهٔ په ورهٔ سره میشتهٔ یې
غرینه غرینه سره لرې

دا دې میژ نوزکې هیلې
دا دې ژوند لوړې ژاورې

لژ وو مخشې څنې تېر شې
باس کې دا برې ګوارګورې

دا میـــــــرچې میـــــــــرچې واختـــــــینـه
دا ګېـــــــــؤیار کېــــــــــؤیار تبـــــــــرې

تـــــــور خاچـــــن خاچـــــن نیـــــاتینـه
خـــــــولهٔ خبـــــــــــرې ملــــغالـــــــرې

دې امــــــــان دې ژونـــــــــــد خبـــــــرې
مســــــــتې پېـــــــــغلې مـــــــــــراورې

اياز درويش

تهٔ رونغلې

ډېر په نيــوز مــې جــوړ ريمـــول وهٔ تــه رونغلې
يــو ســاعــت روبنـــدې كـــول وهٔ تــه رو نغلې

دې عيـــد رېــځ وه خــواشـــولې وې تامـــوشـــې وې
مـــو په زنيې ايـش شيـــن خـــول وهٔ تــه رونغلې

ســرهٔ ګليـــنه مــې پـــه تــور وربـل كشــې لاک وي
دې خـــړمينـي خـــوژ مـاحـــول وهٔ تــه رونغلې

رقيــبون غمـــازون تـــول رونـــه چاپېـــر وي
مـــو په ســـار دې غـــام كچـــكول وهٔ تــه رونغلې

مـــو چـې كيـم زړګاى پــه مينـــه و دېـركـــړاى
دېـــرتــه ايــش مــې ډېــر سامبـــول وهٔ تــه رونغلې

چې خبـار شــوهٔ چــې دې ميـــنې يــور دې بــل داى
هغـــه واخت مـــې چې كيـــم وول وهٔ تــه رونغلې

مــو دې تــو پــــه میــــنه هــر یــو شــای قــربان کــهٔ
نــه پــه څـــون وهٔ نـــــه پــــه مـــــول وهٔ تــه رونغلـې

زه دې تـــونه چـــې جـــدا شــهٔ بیـــا د مـړ شـــهٔ
کـــړای خـــدای تــه مــې دا ســـوول وهٔ تــه رونغلـې

ویــس ایـــــاز درویش پـــــه کیمــې ستـــرګې ژوړې
تش پــه مانــځ کشــې یـــو دېـــوول وهٔ تــه رونغلـې

آخمد سپنکئ وال

لبواني يايي سندرې

مست شوي دي دې حسن لبواني ويايي سندرې
شېرين وزيرستان کښې پسرلي ويايي سندرې

رودريمه دې ګودر په غوړه جوړې لمدورې دي
تمبل ژاغوي پيغلې په ټنګي ويايي سندرې

تيتون شنه شول جانانه سپوندې هن ګلينه وکړل
په غرينه شې ګل شوي دي شمدي ويايي سندرې

رودريمه يوره خواند کو دې ګمر په غوړه جامې
رنګين شول دې واطن موزديګاري ويايي سندرې

قيصې دې نفرت ختمې کړلې هر سړي په منځ کښې
په يو ځوی روڼول شوي خپل پرادي ويايي سندرې

اخمده وبرته غوژ شه څۀ خواژې يي ويايي
دې تانکې مېلې سار بندې شپونکي ويايي سندرې

امجد طوفان محسود

نظر ساتمه

ځـان پــه اسـمان كښې لكــه لمــر ســاتــمه
تــولې دنــيا بانـــدې نظــر ســاتــمه

خـدايه دولـت راكــړې خــو داســـې دولـت
چـې نــور مـاړه كـــړم ځـان نهــر ســاتـمه

يمــه بـــې مـــاله بـــې محـــله بادشـــاه
چـې ســتا دميـنې تاج پــه ســـر ســاتــمه

چـــې لـــږ ده بـــل ده زړه پـــه درد پـوهيـــږم
ځــكه خپــل ذړه پرهـــر پـرهـــر ســاتـمه

اتل وزیر

د ګوړې زهر

د چـــا د پـــاره چـــې مـــا غـــم کـــړای دای
هغـــه زمـــا نـــه نفـــــرت ســم کـــړای دای

څـــوک چـــې زمـــا د شخصـــیت دښـــمن دای
لکـــه د غـــر مـــې وارتـــه زغـم کـــړای دای

زمـــا د ښـــو تمـــه د نـــه کـــوی اوس
چـا چـــې توهیـــن زمـــا د چـم کـــړای دای

زه دې د ګـــــوړې زهـــــر ښــــه پېـــژانم
زمـــا پــــه نســـــل دې ستـم کـــړای دای

کاش چـــې خـــیالات او احســـاسات ښـــکلی وای
دغـــه ارمـــان مـــې دم پــــه دم کـــړای دای

ستـــا بې ننـــګی بــه ټـــول جـــهان تـــه ښـــایم
اتـــل وزیـــــر دارتـــــه قســـم کـــړای دای

احمد خاورې جان

دا ملو دای

روښـــه ورک مـــې دې لیـــدلي خـــوب تعبیـــر دای
رو پـــه غـــوړه وخـــت دې ایســـپنې زنځیـــر دای

دا مالـــــک دای دا ملـــــو دای دا فقیـــــر دای
دا دنیـــو دو خدایـــه رت مـــې زړه تاغیـــر دای

ژوانـدیـــن څـــه دای پـــه دنیـــو دې زارې غـــوړاپ دای
زنـــداګې هـــن پـــه سکـــارواتې پـــوس بابیـــر دای

میـږ پـه شـته واطـن کشـې ځکـه پـه نشـت شـمیر یـو
چـې پـه هـار چـا دې خپـل نـاس نفـس توخیـر دای

تربرنـــــې دو بـــــادبختې دو بادنیـــــاتې دو
دا ماجـــــار دای دا ماســـــید دا وزیـــــر دای

پـــه دا تـــور غرینـــه کشـــې تـــورې بالـــوګرځې
هـــار ساړای ځنـــې لاګیـــا دې ځـــون پـــه ویـــردای

نــا چــې خــداي کــو ګلــه پیــزي ام ســاره پــرې کــړې
نـــا پـــه خـــداي دا وې چـــې دا ســـاړای دې پیـــردای

شـوپیــــری لـــــژ یـــــې دي حـــــال پښـــــتنه وکـــــه
چـا خـو وپل چي خاورې جان یور دې رانخیر دای

ارماني ماسید

زړینه موت شول

څه په امید امید مې لوی لوی امیدینه موت شول
په داغه لیارکې خو دې ډېرې خلکې زړینه موت شول

دې یسوې واړې غلطۍ دا نتیجه ؤ واتلسه
څومره په نه کیسه دې میژ پوخه لاوطینه موت شول

داغه رشتیا دو چې دنیو خو پسې ړانګه نه شوه
خو نا په دغ ساړی پیرا کلی قومینه موت شول

چې میژ توس نهٔ شوي سره سوړ تاوون دې څکه وشهٔ
چې دې دریم ساړي دې لوسه اې میژ ورینه موت شول

ویس آرماني ماسید دې څکه غلای ګرځي
دې سوي زړه یې سوي سوي آرمونینه موت شول

اسلام خیسوروال

سندره

مکرینه کوي ، پهٔ سپین ټکري کو
لیا مینه کوي ، لیا هس مستي کو

مکرینه کوي، داري پهٔ ورهٔ کشې
ټکرای چې ونخي ، پهٔ سپینه خولهٔ کشې
چې څهٔ وو یې وي ، روته پهٔ زړهٔ کشې

دې لرې څوی نه ، مسې زر سهي کو
لیا مینه کوي ، لیا هس مستي کو

مکرینه کوي ، جومه یې توره
واړه لایلو دو ، ډیره مغروره
خبرې نکو ، دو سپینه حوره

پهٔ نهٔ خبره ، یې رو بادي کو
لیا مینه کوي ، لیا هس مستي کو

مکـــــــرینه کوي ، پــــهٔ ســـار لنـــــګۍ کـــو
چـــې ســـترګي تـــورې ، کلـــــــه نـــــاري کـــو
زړګـــای وو مـــې تانـګ ، دې زنـــــــــدګۍ کـــو

دې مـــو غـــوندې وو ، ډيـــر لېـــــــواني کـــو
ليـــا ميــــــنه کــوي ، لـــا هـــس مســتي کـــو

اســــــلام خيسورروال ، پـــهٔ زړهٔ رانځــــــير داى
دې ستـــړي ژونـد نـه ، ستـــي رتې تاغيــــــر داى
ملنـــګ ســــړاى داى ، پيـــــر داى فقيـــــر داى

دې ځکـــــه داســــې ، ســـويې شــــاعري کـــو
ليـــا ميــــــــنه کوي ، ليـــا هـــس مســـتي کـــو

احمدامانزائی

د نیکه شمله

د ازلـــــه دومـــــره نـــــه وم بېغرتـــــه
د حیـــا ســتر مـــې تـــا مـــات کـــوو شـــهرته

څمـه ښار تـه ځـان تـه لنـګ او پتلـون اخلـم اخلـم
د نیکـــه شـــمله مـــې تېټـــه ســـر پـــه ښـــکته

اې بـــې شـــرمه بدنصـــیبه بـــد قســـمته
اې پښـــتونه تېـــک ټـــوکره بـــې عزتـــه

زه د کـــوره د شـــعور تـــلاش کـــې اوځـــم
بـــل مشـــال دې تـــر مکتـــب راپســـې واخلـــه

بدرګـــه شـــه زمـــا وروره تـــر منزلـــه
ستـــر ګامونـــــه دا ادب راپســـې واخلـــه

ابشار مسید

زونیې

لکــه چــې زونیې کــوي شــور دې بــل وطنـه روشـي
داســې یـــودینه دې لاشـــتاى زړه ته دې ننه روشـي

چې دې شارجې اودې عجمان په منځ شي زړه ته روشـې
په شتـہرنگ نوست وه پـــه سیرات مې بابېژنه روشـي

داســې وو نـه وشــي چــې زه کلي تــه بــیا راؤون وه
داسې وو نه وشــي چې مخ تــه مـــې مائینه روشـي

دې مو دې زړه دې درد خـــبرې ته یې فکـــر نه وي
خلق غـــزل کسي پـــــه واه واه پـــه مننـه روشـي

دځنـــې خلـک زړه تـــه نیـغ ننـــوزي وو ابـــشاره
د ځـــنې ځنـــې ګوزاره کـــــو پـــه پشـــتنه روشـي

الطاف حسن ملکشای

څون ته غلای

وۀ څـون تـه غـلای لکـه تـوره شـپه څـووني تېـراوۀ
کـاپېر غامینـه دې پـه مـوت زړه ګوشـاکي تېـراوۀ

غـړي مـې مړۀ صـیرات مېـژي شـي روخـه وګـاړدیژي
چـې دي ارمـون پانـدېه دې تـو پـه وتـاکي تېـراوۀ

رشـتیا چـې نـه پېـژي سـترګې دې غـامې دي لوسـه
ګانـدېبر دا وي بـاس خـو واختینـه لیـا ژوانـدي تېـراوۀ

دې ژمـي شـپه وووره سـوړه او تاراکـای لماشـوم
دي انګیتـې پـه غـوړه نوسـت شـپې دې مـارګې تېـراوۀ

سـتړای سـتېمان دي بېلتونـۀ بـود مـې پـه زړه څېړيـژي
زړه مـې خـوژیژي دېـر داردینـه دې خوانـدي تېـراوۀ

هیلـې پـه موتـه سـتن ګانـدۀ الطـاف حسـین لګیـا یـه
پـه یـوه ارمـون پسـې دي بـل ارمـون سـکازي تېـراوۀ

انور علي انور

ګرځوله

يو وخت وو چې په جېب کښې مې قلاره ګرځوله
بې‌انصافه وومه نو ځکه مې هنداره ګرځوله

يو ته وې چې د مينې نه منکر وې او کافر وې
يو زه وومه چې مينه مې بسياره ګرځوله

هغه هم پښتنه وه په بام پاس به يې سلګۍ کړې
ما هم خالي جولۍ په دغه لاره ګرځوله

ډېر ښه مې پېژندلو په کړه وړه يې ښه خبر ووم
نو توره مې تېره ځکه تياره ګرځوله

په دې آخري وخت کښې يې تېې د مينې ويلې
انور په کښې لمن ځکه داغداره ګرځوله

بوستان وزیری

عبث ژوند

نه د لر او نه د برشوو
منځ کې پاتې یو حیرانه

عبث ژوند رابانـدې تیرشو
هم مو خونه شوله ورانه

ای زمونږ بدبخت قسمته
په خپل کور کې پریشانه

کله کله خو داس وایم
ځان ته اور ورکړه بوستانه

بوستان وزیری

ګل خانان

ګل خانان هرځای پراته یو
ګل خانان ټول پښتانه یو

رد بد مه وایئ یوبل ته
ځکه ټول ړانده ،کاڼه یو

که په لر او که په بر یو
په خپل کور کې میلمانه یو

دتعلیم ځخه په تیښته
ځکه جوړ ځانته فتنه یو

خپل ورور چیرې زغمی نه شو
خو دښمن ته په سجده یو

خپل دلوږې نه مړه کیږو
خو، پرادو ته خزانه یو

وطن زمونږ په سراباد دی
خپل پراته په ویرانه یو

وزیره! ډیر افسوس دی
هسې جوړه افسانه یو

بدرخېل مجاهد

یو څو خلک

غیرت پښتو کې په یو رنګ دي بس یو څو خلک دي
ولاړ چې تل د قام په ننګ دي بس یو څو خلک دي

په افرادي قوت خو مونږه پښتنهٔ ښه ډېر یو
په پښتنه مینه چې رنګ دي بس یو څو خلک دي

تشه په خوله مسلماني ده کردار هیڅ نه لري
چې دخپل نفس سره په جنګ دي بس یو څو خلک دي

مېرنی ورور په شان سلوک زما پښتون سره تل
حق ته مې حق نه ویې ګونګ دي بس یو څو خلک دي

زه نه پوهېږم چې د خلک مینه څه ته وایي
چې در بدر ګرځي ملنګ دي بس یو څو خلک دي

چې په سیرت او صورت دواړو باندې ښکلي ښکاري
لکه په شان د تور لونګ دي بس یو څو خلک دي

د ښکلو مینه هر څوک غواړي بهادرخیل یې غواړم
څوک چې مئین په غنمرنګ دي بس یو څوخلک دي

بهرام وزیرستاني

خفه مه شئ

چې د ذات لــه جــزیرې نــه مــې فــرار کــړي
څـوک دې مـا هـم د خپـل ځـان سره پــه لار کــړي

چـې یـې واړه تهمتـــونه پـه ځـان بـار کــړم
کــه د میــنې پــه داغــونو مې داغــدار کــړي

لا مــې خــلاص کــړي د یــادونو لــه عــذابه
لا د خپــل خــوبونو خپــله ما مخــتار کــړي

زر رخصت راکــړئ خــفه مـه شــئ یــارانو
تنهایــي راتــه پـه لار کښــې انتــظار کــړي

مـاشـومتـوب تــه مــې ډېـر زړهٔ شــوے بهــرامه
څــوک دې لږ غــوندې وختــونه را ایســار کــړي

بلال خون خېل

دې مو غریبه یوره

دا په میـــــژ ځنګـرې بـې شـامره ریځـې شپې روغلـې
په مخ مې ځکـــه دې تـاودې ایشکــې چـاپې روغلې

دې مـو غـــــــریبه یـــوره زه دې پېۍـــیدله پـه زړه
تـه چې خالي لوس دې بـازوره ســترګې سـرې روغلـې

ملنـګه بیـا دې زړه ته ځـه ویــلوړ دې ځــه شــوي دي
کـه په ځـــــندنې میلـــــې پــورې دارووزې روغلـې

نن دې ځــــوونی دې ژنړۍیګــورې جامې غــوړې رونـه
انډخــور مــړ شـوایی دایی اشنا په مړې ایرې روغلـې

دې خـدایی په کـړي امــــــر صبر کـوي ځه وو کـوي
چـاته ورویۍیځ او چـاته غبارګــــې جنــــوزې روغلـې

ویس دې ځون غم داسې الک غـوندې لیـده شي روتـه
یـوره پـه ســر مـې چې دې کلي قـوم قیصې روغلې

پـه صــــدقه وو دې خپـل سر ټکرایی شانده دې خیــره
خـــون خیلــه دو ورې که روغ تـه دې مـــیرچې روغلې

بېت الله بېت

زندګي تېره کړه

مـا هېڅ ونــکړل ما پــهٔ منـډه زنــدګـی تېـره کــړه
مــا پـهٔ پـــردو غـمــونـو غـونـډه زنــدګـی تېـره کــړه

ما الـزامـونه پهٔ ځان يـوړل مـا ډيــر خـــهٔ و زغمـل
خـو پـهٔ ښـکاره مې ويـالـه تېـنـډه زنــدګـی تېـره کــړه

پـهٔ دې ســړي د چـا نـظر نـهٔ وهٔ چــې بـد دې وکـړل
ځـکه خـو دې سـړي بـر بنـډه زنــدګـی تېـره کــړه

ډيـر لـهٔ مـودو نه يـو زلمې ورک دی لـهٔ دې کلـی نه
دلـته يـوې پېـغلې لـکه کـــونـډه زنــدګـی تېـره کــړه

بيتّ د هغــې زنــدګـی فـکر کــړم چـې څـنګه بــه وی
څــومرا بې خـونــده مو د لنــډه زنــدګـی تېـره کــړه

بسم الله جان ملنګ

تور لونګ

تین له زمکې زرغونیږي بنګ د زمکې
زرغونیږي هم دا تور لونګ د زمکې

څه تنکۍ تنکۍ ځوانۍ اوخوري بې دریغه
زورور دای زورور قلنګ د زمکې

خاموشي یې هسې ما ګڼه انسانه
ډېر وحشت لري وحشت غورزنګ د زمکې

د هغو مزل به څنګه په رحت وي
چې منزل یې وي ژور کړنګ د زمکې

زه د هغې ورځې غم خوړلې نیم یم
چې ولاړ مې وي دېوال ترخنګ د زمکې

یو ځل اوکړه ګلان بیا یې خوی ګوره
هسې ما وایه چې خړ دای رنګ د زمکې

د سماء ربه ولاړ کچکول په غاړه
غواړي خبر ستا د رحمت ملنګ د زمکې

بهرام وزیر

خیال وساتئ

که څوک مو سیال نه وي دَ ځان سره یې سیال وساتئ
مات زړونه جوړ کړئ او دَ روغو زړونو خیال وساتئ

دغه جنګونه نفرتونه ترې نه اوباسئ نور
خپل زړونه پاک دَ ماشومانو په مثال وساتئ

هر یو انسان ته مینه ولرئ دَ زړه په کور کښې
هر یو انسان په ځان کښې دغه یو کمال وساتئ

دَ نفرتونو شپې رڼا کړئ سپین سحر به را شي
هر څوک په خلې کښې آذانونه دَ بلال وساتئ

که هره ورځ نه وي دَ غم او دَ ښادئ په موقه
دَ خپلو خلکو یاد په زړه کښې کال په کال وساتئ

دَ غټــــې وسپنې ټوپک په اوګه مه ګرځوئ
دَ یو چا اوښکو ته په جیب کښې یو رومال وساتئ

جهان ته مه ګـورئ دَ پلار نیکه عزت ته ګورئ
پښتانې پیغلې په سرونو باندې شال وساتئ

که خپـل ګناه کوئ خو بل ته یې ستاینه ما کړئ
غلط فکـــرونه دَ خپل ځان سره سنبال وساتئ

بـهرام وزیر وایم خپل ژوند په داسې چل وژغورئ
دَ بل تیاره ژوند ته په لارو کښـــې مشال وساتئ

بــدروال محسود

خپله لهجه

تـرخې تــرخې ابــبهٔ مې بيـــا په زړهٔ رو وؤ وشتې
دې ځــور ځــوش لشکـــرې مــې په ورهٔ رو وؤ وشتې

دې بادې دیکانځاۍ دې ژنيـه شـهٔ وكـړل چـې باند كـهٔ
دا شکـر داي ! چـې تــه زښـتي پـــه شـهٔ رو وؤ وشتې

جـذبه دې دې وطـن خـدمت ته كيـم ځائكي نـه رو وړه
دې ميــژ ډالـــه تـــه داسـې زر په څـهٔ رو وؤ وشتې

پېـريـونې په هـاوؤ كړې كه تـه خـــپل دامـره تكړه يې
ده څـــرنـــګه دې كــــوټ پــه دېــوؤلهٔ رو وؤ وشتې

وزر اؤ پـه آووز شــې دې قـــدرت ناخشــې جـــاواتې
د زونځـــې دې كــــوبل نــه پــه پرېغـــله رو وؤ وشتې

دې تــو په ديـد مې سترګې نظيـــر شـهٔ شي بـــدرواله
دې پـــورې نــه مــې وليــدې! په مـــړه رو وؤ وشتې

پرېشان محسود

د یوې پېغلې سندره

والـــوتم پـــهٔ خیـــال کښـــې د سیلـــۍ شـــومه
بـــاد شـــومه، بـــاران شـــومه ږلـــۍ شـــومه

خیـــال راتـــــه دستـــا د سپـــــرلو راغللـــو
څـــانګه شـــومه، ګل شـــومه غوټـــۍ شـــومه

وخـــوړو تیـــندک مـــې ژوانـــــدانهٔ ســـره
ویښـــــه شـــــوم، بیـــداره ګـــړنـــدۍ شـــومه

شـــور مـــې چـــې د خپـــلو ښـــکړو واورېـــدو
ســـاز شـــومه او ســـوز شـــومه شپېلـــۍ شـــومه

دا چـــې زهٔ د غـــــرونو غـــــرڅنـــۍ شـــومه
تـــاپسې پـــــرېشـــانه! لېـــونـــۍ شـــومه

تسلیم نور ماسید

خپله لهجه

ببخي مې دې زړګي پهٔ بوغ دې شنهٔ آسمون ژالې دو
بې شمیره بې ایسوبه پې تیپې دالې دو

دې غم سپېرهٔ بودېنه دي پهٔ ټول سیرات مې لاګی
پهٔ هر آندام دې غام پرخه نارې نارې لالې دو

که څومره زور زهٔ وېر که ډېر مشکل دي دیدانینه
خواندي په دېوالې يې روخه داسې شن خولې دو

دې سترګې نه لاشکار رامه کاژه شوله دې ایشکې
تنکي تنکي منډون پې خوري شپونکې مې لیوانې دو

واخ رټ مې ژاړوی ستي تسلیم نور ماسید پاګل شوهٔ
آفسوس آ يو تصویر دای چې پې جوړه ګلالې دو

تنـها مسید شمن خېل

ګونانګورې سترګې

نصیب مې نه شوه دې تـو میــنه او ځووني په ژوانـدین
تنهــا دې پــریشـــوه و ژاړو تــــه ارمــــوني پـه ژوانـدین

مــوته روګــرونه وې خپـل ځـون نــه نازولـیې میـنې
مــو دیــر کــړه مینـه ته دې ویـنې قـــرباني په ژوانـدین

غامې دې خلوس کړۀ دې سیرات بل دې همزولیې نوستې
هجــر دې کــړلۀ ډیــر بې حـده تاووني په ژوانــــدون

کاش چې مې نــه لیدای اوال پــه ګــونانـګورې سترګې
نـــن وه مې ویلـــې تیراولـه پـــرېشاني پـــه ژوانـدین

دې چا وه زړه روبندې سویځې څوک مې خوندي په حـال
ډیـــر خـو ګـمون روبنــدې کـو دې لیواني پـــه ژوانـدین

مـو شمن خیل تنهـا دې خـــواند نـــه ډاک خوبیـنه لیدل
تـو دې غامې په جیل شې بند کـــړلۀ عمـري په ژوندین

ثناء الدین جرس

الزام دی

دلتــــه نـــه کېـــږي ناکـــام دے محبـــت
دلتــــه سراســـر الـــزام دے محبـــت

دلتـــه دوه زړونـــه يـــو ځـــای اوســـېدی نـــه شـــي
دلتـــــه هـــــر ســـــاعت انجـــام دے محبـــت

دلتـــه خلـــق نفرتونـــه بلهـــا ســـاتي
دلتـــه ډک د زهـــرو جـــام دے محبـــت

تـــه کـــه هـــر څـــو د نفـــرت پـــه نظـــر ګـــورې
زمـــا زړه کـــې ســـرعام دے محبـــت

ثنـــاء الـــدين جرســـه چـــا چـــا تـــه بـــه وايـــې
پـــه نظـــر کـــې يـــې نيـــلام دے محـــبت

جاني مسعود

غرنی لهجه

څوک وو ؤودۀ وي دې فـــاني ژوند پـه سُوړۀ خوبینـه
دې چـــا دې ستـــرګې نه وو تللي وي څُوژۀ خوبینـه

څوک ؤو په زور زور ېتوي دې ایشکي ډاکې ستـــرګې
خو کـــــړای وو نشـي پـه سوړۀ لومدۀ بونۀ خوبینـه

دې میژ په خووره کشې میشتې ستي خپلـــه لیار لندَوې
دې غـورمۀ زئیـړه پـــرې نه کو ولمـــونۀ خوبینـه

خود ؤی په غرینـه شـې تـور خـولي لېؤون رامـې موتـاوي
چې ســــاړې سیورې ته بې غامه کو شـپونۀ خوبینـه

تېر خو دي تېـر ایندیاسې نور هن وېر تـه خېـر نشـته دای
که چیـــرې پرې نژدي بـې غـــاوره پشـتونۀ خوبینـه

"جـــاني" دې هر یوه مېسوپر پـه زړګـي دا آرمـون دای
چې مېژه کـــړي وای په ژونـد یو ورې شۀ خوبینه

جمال وزیر

خالي لاس

د جنتونو سرچینې ته خالي لاس ولاړ یم
زما جنت زما ادې ته خالي لاس ولاړ یم

پهٔ واړه خلهٔ یې خومره ډېر فرمائشونه وکړل
غربته! هغې فرشتې ته خالي لاس ولاړ یم

د جنتونو پهٔ لټون لکه سوالګرى اخیر
د ګناهونو کفارې ته خالي لاس ولاړ یم

لکه پښتون د خپل بابا کتاب مې نهٔ دی لوستی
نن ټیټې سترګې زمانې ته خالي لاس ولاړ یم

د خپل زړګي پهٔ هدیره کښې مې ځان ښخ کړ راغلم
جماله هغې پښتنې ته خالي لاس ولاړ یم

جفنان پشتین

سرخوړلیه

کېسه مې درته وکړله تمامه سر خوړلیه
تا بېا هغه را یادکړلو مابنامه سر خوړلیه

ځوانان مو شهیدان شول خوښندې مېندې موشوې بورې
په یو تغر راتول نۀ شولې قامه سر خوړلیه

ړومبې صف کې دې بېا درې مقتدیان سره په جنګ دې
لېږ مسخ پسې راواړه وه امامه سر خوړلیه

یا خکلیه خفه نشې دې کښې زه ملامت نه یم
نظر زما در واوړیدو بې پامه سر خوړلیه

ساقي به راته ستا کوُل په هر ځای صفتونه
نشه نۀ شوم خمار نۀ شؤمه جامه سر خوړلیه

جفنان پشتبن چې تا ته د لفظونو جامې درکړې
په ما باندې بیا بیا راشه الهامه سر خوړلیه

جنون محسود

قتلیړو

جــرګـه جــرګـه راؤځـــئ پښتـــنو لـه هـــره ښاره
چې غـبږ پــورته یـو ځای کـړو د مظلـوم اولس د پاره

تـر څـو بـه پـه نامـه د ترهګــر بانـدې قتـلیړو
تــر څــو بــه مــو لمــن وي ترهګـــر پـه نـوم داغ داره

زمونــږه خـو لـه سترګو نه د اوښـکو پـه ځای نـم ځـي
تـه بیـا هـم ولـې چُپ یې اې زمـا د قـام واکــداره

د ظلم او د جبــر او ستم خـــو اخـــیر حـــد وي
قتـلیړو هــره ورځ صبـــه مـونـږ وتـي یـو لــه شماره

پـــه مونـږ بانـدې یـو داسې اژدهـــا مسـلط شـــوای
ولاړ ګـوته پـه خــوله یـو او څــوک غـبږ نـه کـړو لـه ډاره

جـــنونه ورکــړه هــر چـــا تـــه بلـــنه ورتـــه وایـــه
شـریک چـې کــړو یو بـل غـم کښـې ځـانونه وطنــداره

جمشد زار خان

خیال کوه

الله چــې څـــه درکـــړي پـــې نازېـــږه خیال کوه
دنیـا کښـې د ملنـګ غـــوندې اوسېـــږه خیال کوه

دوه درې ورځې جوندون دای دا به تیـر شي دا تېـرېږي
جـــانانه هســې مـــه مـــرورېـــږه خیال کوه

دا خـاوره د محبـــوب د قـــدم خـاوره ګـڼې نـــه دي
قـــدم پـــه ورو ورو آخـــله او تېـرېـــږه خیال کوه

زړګیـــه خلـــق ګـــوري او ښـــه پـــته ورتـه لګـي
مـــړې اُښکـــې مې په مخ څې و پوهېـــږه خیال کوه

انســان مزاج پـرست دې دا موسـم غـوندې بدلیـږي
په خیـال کښې مې غـوړېـږه راغـوړېـــږه خیال کوه

جمشـید زار خان زړګای در پسې وخـوت او ته خـاندې
لـــه ســـترګو نـه مـــې زر زر فنـاکېـــږه خیال کوه

جانثار ماسید

وراسېدي

دې کلـــي چینارینـــه تـــه لامبـــې وراسبـــدې
پـــه دا خـــوؤره هـــارکـــور تـــه جـــنوزې وراسبـــدې

اشنـــا رو تاپـل شـوي جانـګ خـو داس لیبـې رو وکـړې
ګـــودر تـــه ووم دي کلـــي هدیـــرې وراسبـــدې

دنیـــو وو وبلـــې نـــه وورووي دې ستـــغ ستیني سـیرې
دې میـــژ خـــو تـــر آسمون پـــورې نـــوري وراسبـــدې

هېڅا پـه دغ واطـن کشـې پـه سوؤړه زړه ژونـد و نـه کـه
هـــارکونجـــي تـــه یـــې کلـــه حادثـــې وراسبـــدې

دا کیمـــه بالـــو داتـــه شـــوه مېشتـــه دې مېـــژ بادشـــاه
چـي سیوري ووم دې ډور وبـس تـر څبـرې وراسبـدې

خـــوژ امـــن چېـــرې و نـــه لېـــده وبلـــې جانثـــار
دي شـــنې غـــرې وه سارینـــه تـــه میـــرچې وراسبـــدې

حکمت یار برکي صېب

دې څرمين واخت خابرې

چې ماټک وبوسي شنې پخې جِنجواړی هن ونځی
چې کوماندتې سپين ګل تويي شنه کوَرکوَنډې هن ونځي

چې دې سنسُبيې ګلون بلانګ شي دې وبله په غوړه
چې دې پروتيې ګلون ړانګ شي دې کامره په غوړه

دې لګاډ په غوړه چې آ تور تور انځرون پوخه شی
چې دې خيسور آ بې دانه خوژه تيتون پوخه شی

چې وه کورې ته خيځکي روشي په مانځُلې پسې
چې په بزمون شې جينکې شوري په کانډُلې پسې

چې دې تُرکې سره ګلون بيا ماخشيلې شيري کو
چې ګانډې سپرغې شنې شي ووړکي ګړدبوې شيري کو

چې بيا په واسه کشې ميناکې ميناکون براوي
چې مالکون په شپېشتونه کشې بيا تامبيون لاګاوي

چې بیا دې غـره شپونه بـادلې دې واطـن وه ویایـي
چې وه رازمـاک تـه خلـق بیـا چـهوټا لنـدن وه ویایي

چې دې وونـړه هغـه خواژې خواژې مېـوې پـاخې شي
چې دې اعظـم ورسـک مانـدتې ، آلیـچې پـاخې شـي

چـې دې وونـړه مانړې ماکـین تـه میرومشـاه تـه روشـي
چـې بیـا دې غـره مېـوې وه ټاک تـه وه دیـره تـه روشـي

دې غـره شېین چـې لېـوانی شـې لېوانتوب شیري کو
چې وه بلبـل تـه مخـه ونخطـي کاچـاتـوب شیري کـو

چې بیـا کاټـور کـو شایطـونون ووړکـي چرګې بامبرې
چې کو دې پـیر ډېـبې تـه مَخشـې دې مُوشې ګوارګورّې

چې پـه مامونېـې پسې ووړکـي وه کامـرې تـه لاک شي
چې څوک ګوارګوَرّې ځباوي څوک وه تیتې تـه لاک شي

چـې پــه هــر ووړخ شــې شېـروې ځُنــګې وغــازاوي
چــې شاوان پـوخ شي , مـارغاړوې ځُنـګې وغــازاوي

چې په ووشه پسې دې کلی مول وه غرې ته وه وزي
چې په ملاخون پسې میناکې شنې پنګې ته وه وزي

چې دې واطن په توري غرې کشې بیا پامني وشي
چې په کاندې , لوړې , کامرې کشې بیا وبلنی وشي

چې ګاڼ خت ووغندي پاشتیانې وه اپبه ته دریمي
چې څوک دې لګاډ غوړه ته څي څوک و چینه ته دریمي

چې دې کاروون مانځې څېړې شنه شنه پرګي هن رو وري
چې بیا دې بدر لګاډ دې بدر زانغوزي هن رو وري

چې بیا بارړې ، شنه یووري ، شنه نانار رانګ ولاګي
چې دې شوره هغه خوږه ، خوږه بادرانګ ولاګي

دې غره مرغې چې یویې هن وکو ، باچیون وبوسی
دې توس ورمړ چې حکمتیاره آلیګون وبوسي

بیا که په شنه آسمون ژالې وي شاژ پرېغله ته دریمي
که دې خدائ خواشه وه شېرینه شاژ ووغره ته دریمي

حزب الله بهير

ښهٔ یمه

دومــــره جنګ زپلے یــم لېــمهٔ مې خراب شوي دي
کــور کلـے کــوټې پټــي هـــر څهٔ مې خراب شوي دي

اوس هــغه پــهٔ مـا باندې مئیــنه مــاته نــهٔ ګــوري
هغــه تــاؤ برېتــونه ګـــڼ وېښــتهٔ مې خراب شوي دي

زهٔ پهٔ داســې وخت او داسې سیمه کښې رالــــوئ شومه
دومــــره مې ژړلـي دي بــــــانهٔ مې خراب شوي دي

ښــهٔ یمــه بــس ښــهٔ یمــه بېخـــي جــــانانه ښـــهٔ یمــه
بس یــو څـــو رګـــونه دي د زړهٔ مې خراب شوي دي

مــا بهیـــروزیر تـــه نصیـحت کـــول عبـــث ګـــڼم
ځــا مـړه هیڅ نـــهٔ منم مغـزهٔ مې خراب شوي دي

حنظله خیسوروال

شین منافقات

د خو شین منافقات دائ
دې پلونکي ډېر باد عادات دائ

دهٔ دې میږ حق دائ خواړلائ
هر سړي ته شهٔ جوات دائ

مخومخ وو دیرته ویایهٔ
ژاغېدو ورستې شیمات دائ

څنګرې شین وزیرستان وهٔ
خو ویس ړنګ دائ حقیقات دائ

تو پهٔ غلې دوکې برید وکهٔ
لکه ویبر دې آخبرات دائ

اعتبار ته یې څون جوړ دائ
څومره کشلای پهٔ سونات دائ

دې مـــــو زړهٔ خـــــو سمـــــندر دائ
دې تـــو ډيـــر کمـــــزورائ نيـــات دائ

اخـــــترام دې مشـــــــــر ورک شــــــهٔ
نـــوي نســـــــل زده خـــولکات دائ

مـــو ســتي مـــــه ستـــــړياوه ګلـــه
دې مـــو ډيـــر زيـــــوت غـــريبات دائ

هـــر ســـړاى پټـــه خـــولهٔ نـــوست دائ
کانـــي ټـــول تـــــه معلـــومات دائ

حنـــظله پـــــهٔ زړهٔ خـــوژمـــان دائ
ضـــــروري يـــــــې مـــلاقات دائ

حيات محسودي

دې وطن غرينه

تـــــور دې وطـــــان غـــــرينـــه دي غامينـــه دي
بــــال پـــــې ســــــره يــــــورينـــه دي غامينـــه دي

وژوړهٔ پــــه تـــــو كـــــه پـــــه ځـــــوُن وژوړه
كـــــور پـــــه كـــــور ويـــرينـــه دي غامينـــه دي

ژونــــــد داى چـــې تبـــريــژي دنيـــو پـــــوتې دو
ستـــــــړاى يـــــــــهٔ دړدينـــــه دي غامينـــــه دي

خـــدايه ګــــــرون وطـــان وو مـــــې ابـــود نـــهٔ شـــي
ستــــــــړي ووم ستـــــــــي زړينــه دي غامينـــــه دي

بيـــا دې غـــام سيلۍ روغلـــه څـــــرخي كــــــوي
څــــــــه نيبـــــــوګ واختينـــــه دي غامينـــــه دي

ننـګ غيـــــرت پشتـــــو ووم ســــــر خــــواړلاى داى
هســــــــــــې منــــــدلسينـــــه دي غامينـــــه دي

هغـــه غبـــراتـــــي دې دنيــــــــو تلـلـــي دي
پـــــرې يــــــي چــــې سرينــــه دي غامينـــــه دي

خـــــــوره دې وطــــــان هـــــن پــــې يتيمـــــه شــــوه
ړنــــــــک پــــــــــې وطنيـنـــــه دي غامينـــــه دي

څــــوک چــې امـــن غــــوړي خــــواشولي غـــــوړي
پـــــرې يـــــي ګـــــــــربنينـــــه دي غمينـــــــه دي

زه حيـــــــات مسيـــــد بــې ننګــــــه نـــــه يــــمه
مــــوت مــــې غبـــارګ لوسينـــه دي غامينـــــه دي

حیات زینده ور

سرې مه اوباسي

ازار بــه اوکــړي لـــه قـــطاره سرې مه اوباسئ
لــږ دې نشــه شــي لـــه خمـــاره سرې مه اوباسئ

ښکلــو بیشکه چــې نخـــرې کــوئ نـــازونه کــوئ
ښکلــو خــو داســې لـــه اختـــیاره سرې مه اوباسئ

د وطــن خلکـــو د وطــن لـــه حاله ځـان خبــر کــړئ
د وطـــن خلکـــو لـــه بـــازاره سرې مه اوباسئ

د امن خــوب وینې د امــن خــوب یــې ډیــر ارمان دے
لــږ یــې دمــه کــړئ لـــه چیــناره سرې مه اوباسئ

هغــه که ځان سیــنګاره وي هغـــه بـــې ځــایه نهٔ دے
هغـــه مئـــین دے لـــه سیـــنګاره سرې مه اوباسئ

د مینــې هــره خوشـــبویي دې زینـــــده وره واخلـــي
د چـــا د زړهٔ لـــه نـــوبهـــاره سرې مه اوباسئ

حبیب الله مخلص

نیمګړای ژوند

د ژوندون په داسې لار زمونږ منزل دای
سرمایه یې تور لحد اخېر منزل دای

وخت د چا انتظار نهٔ کوي تیریږي
که څوک ښهٔ کړي او که بد عمل یې خپل دای

نفرتونه مو کرلي ځای پر ځای دي
پهٔ دنیا کښې څومره بد زمونږ عمل دای

پښتنو چې پکښې څهٔ ګټه موندلې
هر وګړای د خپل ورور میراث ته غل دای

له مودو پس مسافر ورور کور ته ورشي
کور کښې ورور یې ببخي خوښ پهٔ نهٔ لیدل دای

یم حبیب مخلص پرېشان نیمګړي ژوند کښې
چې لیکلی مې پرېشان واړه غزل دای

حمید حساس

د ژوندون کاروان

د ژونـــــدون دغــــــه کاروان هسې تېـــریږي
لـــکه بـاد چـــې د خـــزان هسې تېـــریږي

ځنـــګه تېـرې چـې دا تېـرې زمـــانې شـــوې
ورځـــې شـــپې لکـــه طـــوفان هسې تېـــریږي

دا ښـــایسته ښـــکلې ځوانې چـې تهٔ پـرې نازکړې
لـــــکه ګـــل د ګلســـــتان هسې تېـــریږي

دا رنګـــــــونه ،محفـــــلونه او وخـــــتونه
پـــهٔ شېبـــو لکـــــه بـــاران هسې تېـــریږي

تـــهٔ ماشـــوم وې بـــیا زلمـــی او بـیا بـــوډا شوې
بـــس د عمـــــــــر دا دوران هسې تېـــریږي

څومـــره راغلل دې نیمـــګړې دنیـــــاګۍ لــــه
څومـــــره لاړل پـــــهٔ ارمـــان هسې تېـــریږي

هـــر ذي روح بـــه د مـــرګې پیـــاله ضـرور څښـــي
نـــن حســـاس هـــم پـــهٔ جـــهان هسې تېـــریږي

حکمت یار

راوغږېږه

زمـــا د ســـختو ورځـــو یـــاره لـــږ را وغږېـــږه
لاس کـــړه اوچـــت لـــه قنـــداهاره لـــږ را وغږېـــږه

پـهٔ مـړاوو سـترګو کښـې یـې هغـه اثـر شـته او کنـه
لږ.رانـــژدې شـــه اې رېبـــاره لـــږ را وغږېـــږه

ذهنـــې مصـــروف یمـــه ببخـــې مـــې توجـــو نـــهٔ اوړې
نـــن ســـخت بـــې صـــوره یـــم ســـتاره لـــږ را وغږېـــږه

څوک دې یادیږې چې دې سترګې شوې له اوښکو ډکې
اې پـــهٔ روغتـــون کـــې پـــروت بیمـــاره لـــږ را وغږېـــږه

د خپـــل وطـــن مـــازیګرې درتـــه یـــادیږې کنـــه
پـــهٔ پـــرادي ښـــار کښـــې دکانـــداره لـــږ را وغږېـــږهٔ

مـنم چـې سـتړې یـې سـتومان یـې خـو زمـا د پـاره
لږ.پـــهٔ خنـــده شـــه حکمـــت یـــاره لـــږ را وغږېـــږه

حبيب ماسيد

غرېږم

لېوني په شان د ځان سره غرېږم
کله کله د ګرېوان سره غرېږم

اوښکي توي مې شي د سترګو نه په څمکه
زه چې کله د آسمان سره غرېږم

حق وئيل زما هنر تجربه نه ده
څه چې وايم د ايمان سره غرېږم

زه انسان يم ګناهونه رانه شوي
په کوم مخ به د سبحان سره غرېږم

زه حبيب به د منصور غوندې په دار شم
په هر ځي د حق بيان سره غرېږم

حافظ میرزین الله احساس

ګور ګورې

شـــو وخـــت د پســـرلي کېـــږي مزلـــي خونـــدوري
ګـــور ګـــورې بـــه راوړو کـــه مـــو مونـــدلي خونـــدوري

رنګینـــې ځکـــه ښـــکاري دا د دنګـــو غـــرو لمنـــې
چـــې ګرځـــي پکـــې زرکـــې او بلبلـــې خونـــدوري

شـــپونکیه د وطـــن دېـــره مـــوده زمانـــه ورکـــه
ځـــو نـــن کـــړه زمزمـــه راتـــه بـــدلې خونـــدوري

بنـــدار د شـــاعرانو جـــوړوي کلـــه نـــه کلـــه
چـــې یـــو بـــل ســـره اوراوو غزلـــې خونـــدوري

ارمـــان نـــور د احســـاس پـــه دې دنیـــا جانانـــه نشـــته
چـــې خـــوب یـــې کـــړې وې ســـتا پـــه ځنګلـــي خونـــدوري

خان عالم بدروال

خېئي دو

ته ګرام نه یې مهنګایي دو
نن سابو لشکي نېشتي دو

ملکون سره پې رټ دي
دې یتیم ژنکي خېئي دو

نه تربیر شته داي نه تره شته
بس ملګریه ځون ځوني دو

لږ په ښنګ رو سره کښېنه
ده نن شپه مې آخېري دو

دې مو زړه دې پې رو شين که
ده دې ښه رنګه یوري دو

خدایه ج ته مې شې په لوري
ستړيي ستړيي زندګي دو

په يوه ليار دوه وريـنه نهٔ ځي
نن سابو داسې وروري دو

مينه وکې مينه شه دو
مينه توله وررولي دو

موته ګرونه ماليميژي
ميژ مجبور يي! توس خاني دو

توس ووړهٔ زوړهٔ مشرون يې
ژنيه ده ووم ببيختي دو

خان عالم بدروول وسوؤي
په سکروتې وختبرى دو

خلیل مهجور صیب

تش کچکول

ویئــلـے نــهٔ شـم چې پــاګل او کــه هوښــیار یمــه زهٔ
خـــو ژړېـــدلے د پښــــتون پـــهٔ انتـــشار یمـــه زهٔ

وس مـې نــور نشــته د قلم پــهٔ ژبــه خــبر غـــواړمه
قــامي بــازارکښــې د یـــووالي خریـــــدار یمـــه زهٔ

دا چې خـــبره او زهــر زبېښلے نیم ژونـدے ښکـارمه
راغلــے اوس د دهمــــاکې لــــه وران بـــازار یمـــه زهٔ

زهٔ د ارمـــان پـــهٔ شــنو کونتــرو پـــسې منـــدېږ وهـــم
ارمان دے یوه پــهٔ لاس رانغـلـه نـــهٔ د ښـکار یمـــه زهٔ

ببګا مې خـوب کښـې ډرون حملې او بمـباری لیـدلې
ډېـــر ژړېـدلے پـــــهٔ کابـــل او کنـــــدهار یمـــه زهٔ

اوس پــهٔ څــهٔ هیلــه د دیدن تــر هغـه کلي نـــهٔ ځـــم
تـش کچکول ګرځمه ملنګ د خپـل اختـــیار یمـــه زهٔ

کـه ښاپیـــریو بـې اختـیاره پټ مخـــونه نـهٔ کـــړل
قسـم بـــه ستا پـهٔ ښـــکلا نهٔ خـــورم زمـه وار یمـــه زهٔ

پـهٔ هنـداره کښـې د حالاتو چې خپـل ځان تـه ګـورم
د زړهٔ چـاودون پـــهٔ ننـــداره د خپـــل کـردار یمـــه زهٔ

لافـې کـــوٶم چـــې زهٔ بـــه داسې وکـــړم داســـې وکـــړم
کـولے نـهٔ شمـــه غـــازي د تـش ګُفـــــتار یمـــه زهٔ

د ننـګ پګـړۍ مې صنـدوقي کښې لا د پـلار پـراته ده
زهٔ لا شـکي یـم چـې سـړے د یـــو دســـتار یمـه زهٔ

چـې مـې ټـول عمـر پکښـې ونـــډه د ژړا واخیـــسته
ډرامـه د ژونـــد کښـې مهجـور هغـــه اداکـــار یمـــه زهٔ

خلیل الله خلیل

جانانه

څـــــه ده زمـــــا د زړه رضـــــا جانانـــــه؟
زمـــــا رضـــــا ده ســـــتا رضـــــا جانانـــــه

خـــداي خبـــر چرتـــه بـــه وي ښنګـــه بـــه وي
ده مـــــې ملګـــــرې دا ســـــودا جانانـــــه

ځـــه چـــې "پیغـــام د امـــن" اورَسَـــوو
تـــر لـــرې بـــرې پښـــتونخوا جانانـــه

نـــن ماښـــامې بـــه مـــې پـــه نـــوم کـــړې کـــه نـــا؟
کـــه بـــه کـــوې "نـــن او ســـبا" جانانـــه

لـــږ یـــې د مینـــې امتحـــان اخَلـــه
ړونـــد اعتمـــاد مـــه کـــړه پـــه چـــا جانانـــه

ګرَمـــه منمـــه چـــې پـــه وچـــو شـــونډو
غـــواړم آ "د نـــاز مُســـکا" جانانـــه

مینې کښې ډېرې کشالې راتلی شي
ګوره چې نه شې وارخطا جانانه

دا "غمجن نن" مو چې بې غمه شي لږ
هله به کړو غم د سبا جانانه

خلیل د داسې محبت قاىل یم
چې وي خلوص، وفا وفا جانانه

خاورین خاورے

د چا کردار

څوک خوښ د چا صفات کړي په هغو باندې مئین شي
څوک ځیر ځیر ورته ګوري په لیدو باندې مئین شي

څوک زیات لري ښایست د چا کردار مُتاثر کُن وي
څوک تش د چا د غږ په اورېدو باندې مئین شي

څوک وتړي د زړهٔ لارې یو خاص چاله مخصوص شي
څوک پراخه کړي سینه ځي په دوه دروباندې مئین شي

څوک سانده ، کړي سندره د وطن په اندېښنو کښې
څوک غږ د یاقربان شي په ټپو باندې مئین شي

څوک غم د خپلې خښتې کړي د بل فکر یې نه وي
څوک غم کړي د مِلت څوک په پردو باندې مئین شي

څوک غږ د کُل جهان شي په ښکاره احد احد کړي
څوک پټ په نیمه شپه کښې په سجدو باندې مئین شي

ځوک دومـره قیمتي شي چې حساب یې د ثانیو شي
ځـوک تـش د ژونـد د شـپو په تېـرېدو باندې مئین شي

ځوک خاورې کړي حالات،خاورې د خاوروسره سم شي
ځـوک مومي زر زمـین په سپینوسـرو باندې مئین شي

خاورې پښتون یار

سندرې غوړي

زړګـاي مې نـه منـي پـۀ يـــوۀ سورت سندرې غـــــوړي
پـه دا پـرادي وطـن دې خپـل وطـن ګوارګـورې غــــوړي

دسـې پـــــۀ يــوۀ پـــه دوه کسـون انقـيلاب نـه رو دريمـي
انقـيلاب شـــور غــــوړي اولـس غوړي لاشکرې غـــوړي

آس دې تعجب کیسه دو کور مې ړنګ بازور مـې ړنـګ دای
خو میږ لیـا وبـس هـن دې مسلې حل پـۀ خبرې غــــوړي

دا تورلنګـاې دې میـــږ دې پـــوره امـن نــۀ جــوړه وي
دا تورلنګـاې دې مــيږ دې تـورې غـــرې نشـترې غـــوړي

مـيـــږ ده پــــــه خپـل وطـن دې امــن زنـدګي تـه پرېږدي
میږ نــۀ بنګلې غـــوړي او نـــه څنـې موټـرې غـــوړي

يـارين مـــې بيـا دې زړه دې دړده شـپه کـــړه ويشـه تبـــره
ليوانـاى زړه مــــې يـــو ديـدان دې څنيـاورې غــــوړي

خااااورې جان څه غوړي چې هــره ريځ پـه دغـه ليـار څـي
لکه چې وبس مي هـــن مړې سترګې بانـــه ورې غـــوړي

دوست علي لېونی

پري ذاد

دې حسـن پـري زاد کـه عشـق پيـرې لېـونې بـولي
بېلتـون خلـق يـادوي کـه نـه مـرګی لېونې بـولي

ای تاسـو ورتـه څـه وايـئ او کـوم نـوم ورتـه اخلـئ
زمونـږ خلـق اکثـرره پسرلـي لېـونې بـولي

بانـه دې چـې پـه دې سـترګو کـږه واړه ولاړ وي
اګـرم نـه دي چـې ګـل پـورې ازغـي لېـونې بـولي

هغـې وويـل چـې دا سـړی خـو نـه لېـونې نـه دی
نـو ولـې پـه دې چـم کـې دا سـړي لېـونې بـولي

زه نـه يـم لېـونې او نـه پـه نـور لېـونې کېـږم
ملګـري لېونـي مـې لېونـي لېـونې بـولي

دین الله پاشیتن

مئنتوب

ژبې دې داموم چې دې غرئیزې په سیولي نهٔ څي
بیا وو دې لاوانګې دې ګړدي ختهٔ نه بي نهٔ څي

څون پسې قاطور دې فریشتې قیصه بې غامه شه
چا وېل چې سړای وي او په دهٔ پسې سړي نهٔ څي

تاګ یې وبس دې مینې دې قدام نه خاتو شوای دای
څکه مې وهٔ مخ ته لکه تبر په چکچاکې نهٔ څي

وبس یې مئینتوب لکه چې زور دې زړهٔ کم کړای وي
وبس یې دې جومې نه دې رامبېلې خواشبیي نهٔ څي

اس دې په سندرې خپل یقین باروبار شوای دای
داسې په سندرې دې وطن نه پنجاپي نهٔ څي

څرنګ وو جنت ته بې حیسوبه بې کېتوبه څي
حکم چې دې خدای وي او په مانږه دې نبي نهٔ څي

مړ د دې نبشتې نه په مرګي شي دین الله دیاته
خوږ د مزدیري ته دې پرادي وطن ببخي نهٔ څي

روغ بادشاه خيال

راکه

څـــهٔ لـــږ ډېـــره مـــينه د پـــښتو د پـــښتنو راکـــه
تـاؤ راتـاؤ بـندېز کـښې شـور ماشور د لېونو راکـــه

سټـړي ستمېدلي پښــتانهٔ چـې پکـښې سـاه واخلــي
ځـای پـــه مـېکده کـښې د سـرو ميـو د کاســو راکـــه

زه پښـــتون پـــه لـــومـــه د زاړهٔ منطـق کشـېوتی يـــم
نـــوې فـــلسفه نـــوې منطـــق د خلاصېـــدو راکـــه

لـلمه پښـــتونخوا چـې پـرې دمـــه دمـــه خـړوبه شي
واســـې واسـې فـکر لـــه اټـــکه تـــر آمـــو راکـــه

خـونه د سامـراج چـې پکښـې وســوزي لمبـه وکـړي
څـــهٔ داسـې لـــه اوره ډک زړګـــې د اسـويلو راکـــه

چـا يــې څـــه دارو درمـــل عـــلاج د بيمـــارۍ وکـړو
لـږ غـونـدې خـبر د خـړو پـړو پښـــتو راکـــه

خيـاله هسې نـه چـې وعـدې وشي تېـرې هېـرې شي
ماته د ځـوانـۍ پـه سـر قسـم د يـو کېـدو راکـــه

روئدار برکي

سلګۍ

سترګې دې شیرین یار شرابونه دي
مستې دې نشې دې ډک جامونه دي

برند برند راته اوګوري زخمي مې کړي
سترګې د بڼو یې خنجرونه دي

لاس مې د ژوند وختل غورزېږمه
هر خواته تیارې دي ګنړګونه دي

سر مې په زنګون ایښې سلګۍ کوم
زړه کښې مې بل شوي سره اورونه دي

تش دې د یادونو چوکیدار شومه
زه یم تنهایي ده ستا غمونه دي

خدایه زه روئدار درنه ډېر ژوند غواړم
پاتې مې په زړه ډېر ارمانونه دي

راحیدالله وزیر

د شمله ورو پښتنو

د زخم زخم آندېښنو له زوره څـهٔ خبر یې
د زهرجنو شوګیرو له زوره څهٔ خبر یې

دلته سوچه مُحبتونه پهٔ چېړو حلال شي
د شمله ورو پښتانو له زوره څهٔ خبر یې

لکه کافر د دوزخي لمبو پهٔ سر ولاړ وم
د انتظار د سرو غرمو له زوره څهٔ خبر یې

موسم سپرلے، د هجر باد خزان ذهنونه
د ګل پهٔ پاڼو د لمبو له زوره څهٔ خبر یې

لکه مرغۍ پهٔ دېوالونو باندے شپې تېراوم
د وحشتونو د تیارو له زوره څهٔ خبر یې

رنځور تصویر د ژوندانهٔ، جنګ او جانان فریاده
بس د ناترسه حادثو له زوره څهٔ خبر یې

رفعت الله مخلص یار

توره شپه

دا څـــه وشـــول چـې سپـین تـور روتـه لیـدهٔ شـي
تـــوره شـپه شـوهٔ دیشـــمان ورور روتـه لیـدهٔ شـی

زه دې حـق بـاطل تمـــــیز کاولائ نـــه شــه
روغ ســـړای وي خـــو بیـــمور روتـه لیـدهٔ شـی

پـــه اسمـون کشـې دا چـې تـورې وریـخې ګـرځي
خـداځ د خـبر کـو ژالـی وور روتـه لیـدهٔ شـی

بیـا دې ســـرې غـــوشې مـرغی ویـــنهٔ چغـــیږي
پـه مانځـوله کشـــې مانګـــور روتـه لیـدهٔ شـي

پـــه ظاهـــره وو ابـــرې وي ایـــرې نـــهٔ دي
دې ایـــرې لونـــدې آنډخـــور روتـه لیـدهٔ شـي

بـــې ګنـاه وینـه توئیـــږي پـــه وطـن کشـې
ځکـــه خپـل وطـان خیـــنخور روتـه لیـدهٔ شـي

زه چې خپل وطن ته غور فکر وکه
پهٔ یور سوائ دائ تک تور روته لیدهٔ شي

چې قومینه پسې تلل آ مشرون څه شول
مشار ژنهای کور په کور روته لیدهٔ شي

مشري چې دې اجهل و لوس ته وېرشي
عزتمان ؤو په خرهٔ سوور روته لیدهٔ شي

په قرآن او په حدیث هن نه پئېژه
په پشتنه څون کمزور روته لیدهٔ شي

خپل رواج رسم دستور څوانونې پرېشوي
دې دیشمن فیشن دستور روته لیدهٔ شي

مخلصیاره دا روتلینکای وخت مې زړهٔ خوري
دې پاړدې دېوول نسکور روته لیدهٔ شي

رضاءالله پخواني

ګلاب نه کړم

زه پالـــــنه د خـــــــواب نـــــهٔ کـــــړم
انقــــــلاب انقــــــــلاب نــــــهٔ کــــړم

د ازاره دې یــــــــــــــــــــرېـــــــــــــــــــــبږم
تاتــــــــه څــــــکه څــــواب نــــــهٔ کـــــړم

تـــــر هغــــــــې پـــــــورې یــــې ښنبـــــمه
څـــو چــې څـــان پــې خــراب نــــــهٔ کــــړم

پـــــهٔ هــــــر څـــــــهٔ بانــــــدې پوهېـــــږم
غلــــــې یمــــــه حســـــاب نـــــهٔ کـــــړم

د رنــــــو ســــــــــترګو مجــــــنون یــــــم
بـــــــــوسه راکـــــــه ګلاب نـــــــهٔ کــــــړم

رېحان مجنون

تېر شوای وخت

واپـــاس نـــه روڅـــي ډېـــر وو ارمونینـــه پســـې وکـــې
زړګیـــه بـــې مانـــې وو پریوودینـــه پســـې وکـــې

تېر شوای وخت "رحمان" یایي چې مړای دې لحد وي
مـړ نـه رو ژوانـدای کیـژي کـه ویـرینه پسـې وکـې

شـپونکیه خیـال مـې نـه شـې چـې رامـې دې وي راوونـي
چـې ببیـا وو دې "هـای" ژاغ پـه ګـاړنګینـه پسـې وکـې

ترخـــه خابـــره څـــه چـــې پـــه ترخـــه رانـــګ دا پېـــژي
وېـــس نـــه روګـرڅـــي آســـې وو ژاغینـــه پســـې وکـــې

مجنون ماسید وو مړ دي جنوزې پـه کـاټ شـي یـش وي
خابـــار وو شـــې چـــې کلـــه تکبیرینـــه پســـې وکـــې

رضاء الله هلال

ګناهګار

ګناهګـــــار دې وي چــــې زړه د چـــا ســـــخي وي
پـــه ســـړیو کـــښې بـــس دا ســـړي ســـړي وي

یـــو مـــې ســـخته التجـــا مالـــیار تـــه اوکـــړه
مالیـــار پرېښـــودم خـــو پـــه ګـــل پـــورې ازغـــي وي

د ژونـــدون مـــزه د یـــار ســـترګې لـــیدل وي
أف! د هجـــر شـــه بـــې خونـــده زنـــدګي وي

چـــې یـــې زړه وي ګناهګـــار دی ګناهګـــار دی
ګنـــې ډېـــره خـــو درې لوپشـــتې د هـــندي وي

کـــوم ســـړي کښـــې چـــې خلـــوص وي او حیـــا وي
د هغـــه ســـړي ژونـــدون ډېـــر قیمتـــي وي

کـــه د مـــرګ پـــه خـــوب ویـــده رضـــا هـــلال شـــوم
تـــر قیامته بـــه مـــــې وینـــه شاعـري وي

رضا راغزیوال

لشکرې غوړي

زړګـای مـې نـه مـاني دي چګـې غـرې سـاندرې غـوړي
پـه خـړ دامـوم شـې لپوانـای تـورې ګوارګـورې غـوړي

انقــلاب چــا دای رو واســتلای دي جــذباتې پــه زور
انقـلاب سـوچ غـوړي تنظـیم غـوړي لشـکرې غـوړي

کیسـې پـه مړي نـه حـال کېـژي پـه نوستي حـال کېژي
میژ نور جانګ نـه غوړي نوستای غوړي خبرې غوړي

څوک چې په دغ واخت شې دې چا نه دې وفـا طامـه کـو
لکــه دې "ســـري" پــه تیپــي شــې ملغلــرې غــوړي

راغزیوول څه غوړي دې سولې سوول مینات یې کړای
بېغامــه خــوب تــه ســاړه ســیوره دې ناشــترې غــوړي

رحیم اظهار

جادوګرۍ

دې تــو دا خـــواږې ســـترګې جـــادوګرې دي جانانـــه
کیســـــې دې پـــه مشـــال دې ملغلـــرې دي جانانـــــه

دې خیـال مرغـه مـې ولویـده منـزل یـې نصـیب نـه شـه
ارمـــون دای مـــوتي شـــوې یـــې وازرې دي جانانـــه

روښـه چـې نـن خـو خـولې زهٔ تـه پـې تـوري کـې پـه مینـه
رو وړیــي مــې دې چګــې غــري ګوارګـورې دي جانانـه

دا وشـــایه چـــې بیـــا دې نـــن دې څـــه شـــي ارادې دي
کیســـــې دې ګـــادې وادې مختصـــري دي جانانـــــه

وېرڅــه خواشــه دي خپلــه دې اظهــار غامینــه مــه کــه
بـــادالې مـــې پـــه زړه دې صـــابر زغـــرې دي جانانـــه

زېب منتظر

پانې پانې ګل

ارمــان د بیــا لیــدو یــې پــه زړګــي کــې ګــرځوم
خوږ یاد یــې د منګي، پــه مات کودي کــې ګــرځوم

چــې تــا راتــه راکــړی، لکــه نښــه وه د میــنې
وچ شــوی، پانــې پانــې ګل پیــکي کــې ګــرځوم

لــه دې نه بــه نــو بلــه بــدمرغي، تــه وايــه څــه وي؟
لمــن تــشه لــه ګلــو، پــه سپــرلي کــې ګــرځوم

جــانان مــې لــو تــه تللــی د لونــګو، ســره غــرمه ده
اوبــه وريــې څــکه پــه منــګي کــې ګــرځوم

یاد کــړی دې وو چیــرته، پــه غــزل کــې (منتــظره)
اوس څــکه شینکی خــال پاس، په تنــدي کــې ګــرځوم

زابیت حقمل صیب

ویر ماتم

پښتون چې یو بیا تر اټک تر قندهاره نهٔ شي
دا ویر ماتم کیسه به کله هم قراره نهٔ شي

چې زهٔ و تا ته او تهٔ ما ته احترام و نهٔ کړې
دا دې وطن فضاء به کله خوشګواره نهٔ شي

نوې فتوې نوې فتنې به ډېر دوام و مومي
دا دې ملا لاسونه پرې چې له درباره نهٔ شي

د ځان پهٔ وینو ډېوې بلې کړئ او مړې چې نهٔ شي
یارانو پام کوئ چې شپه اجاره داره نهٔ شي

حقمله لاره د نجات نهٔ ده فرسوده نظریات
تر څو یو نوي انقلاب ته لار هواره نهٔ شي

زيدي محسود

د جار نامه

ژونده د خپل يار نامه مې ورکه شوه
اوس لکه د جار نامه مې ورکه شوه

ستا د جدايي هوا وهلے يم
څکه د سينګار نامه مې ورکه شوه

سيوري مې په سر باندې اوس نه ښکاري
آخ لکه د پسلار نامه مې ورکه شوه

قرض د خندا چې راکولو يې
هغه دوکاندار نامه مې ورکه شوه

وېلې يې غزلې د زيدي محسود
خلکو د غمخوار نامه مې ورکه شوه

سلیم قرار

مکرجنه جادوګره

په اسانه ژړا راشي ، په اسانه ایمنېږم
ډېر په ګرانه له عشق اوړم ، ډېر په ګرانه مینېږم

زما ژوند افسانوي دی ، لکه اور کښې سمندر یم
نه وتلی شم له اوره ، نه پوره اوربانديې سوزېږم

په پنجره د غلامۍ کښې ، تل به"میټهومیټهو" وایم
که توتي به شم د غرونو ، سردرو کښې به ګرځېږم

ستا د فکر هر کتاب مې ، پاڼه پاڼه دی لوستلی
ستا د کرکې الفبا یم ، ستاکتاب کښې نه ځایېږم

مکرجنه جادوګره ! ستا خبرو ته غوږغوږ یم
له تا ستر یمه پوهېږم ، ولې بیا هم نه پوهېږم

پسرلی دی وږمې را غلې ، هلته بیا سنځلې ګل شوې
یوه ځانګه راته راوړې ، "قرار"ډېر پسې ځورېږم

سېلاب محسود

ځله کډې باروليې

ځــــــــلا کـــــــــډې بــــــــاروليې
کــــــواري کاتـــې يـــې تـــــرانګليې
لــــــــه شـــــوال يـــې بـــــــائـوليې
و بېــــــرمل تــــه يـــــې بيـــــــوليې
د پـــــــربغله لـــــه لـــوړې ځـــــوکې
ورتــــــه مـــــا کــــــول ژاغـــــــــونه
مـــــخ يـــــې نـــــه را اړولــــــــــــــو
پـــــــه ځــــــولي يـــــې پټـــــــــولو
کتـــــار ئيشــــــکې بائېـــــــدې يـــــې
پســــــتې شــــــونډې رپېــــــدې يـــــې
پـــــــه سلــــــګو وه سلــــــــــبدله
غـــــــرېو نيـــــــــولې ژړېــــــــــدله

ورتــه وېــل مــې

پـــــه مـــــا ګـــــرانې لـــــه ځــــــان ګـــــرانې
راتـــــــــه و يــــــــــــايه جــــــــــانانې

دامـــــره ولــــــې تــــــه خـــپه یــــــې
زورولـــــې دامـــــــره چـــــا یـــــــې
چـــــې نـــــه ژاغ راتـــــه کــــوې تــــه
او نـــــــه مـــــــــخ را اړوې تــــــــه
دا پـــــه پـــــه څـــــه یــــې تــــه ناتـــلې
دا یـــــې ولــــــې غـــــــم زېـــلې
پـــــه مـــــا ګــــرانې لــــه ځــان ګــــرانې
راتــــــه ویـــــایه جــــــــانانې

راته وېل یې

دا دې ځـــــــمه درنــــــــه ځـــــــمه
دا وطـــــــن نــــــور در پــــــــــرېژدمه
دلتــــــــه وســــــول چنــــــــارونه
د شـــــــوال شنــــــکي بنـــــــونه
دلتــــــه ړنګ شــــــــول ګـــــودرونه
هـــــــم حجـــــرې هـــــم جـــــــماتونه
نـــــه زرکــــون کــــوي ژاغـــــــونه
نـــــــــه بلـــــــــبلو اوازونـه
د شــــــپونکي شـــــوه شپـــــیلۍ مـــــاته
څنــــــې جـــــوړه شـــــوه میـــــــراته

دلته ګرځي اوس زاغون
ورسره پرانګون لېوون
دلته وشوې بورې کونډې
هم بې شمېره یتیمون
کور مې ړنګ شو مور مې مړه شوه
ورور مې مړ شو خور مې مړه شوه
لوپټه مې هم لمبه شوه
راته ماته دروازه شوه
مړي ایشي دي په غرو کشي
د شوال په سردارو کشي
نه ګورکن شته نه قبرون
خوري لاشونه مو لېوون

سلطان مرصود

غږ کولې نۀ شو

زمـــــا د شـــــعر مضمونه او عُـــــــنوانه پسرلیه
جـــــــانانه پسرلیه
رنګـــونه راچـــاپېر کړه لــه هـــــــر خوانه پسرلیه
جـــــــانانه پسرلیه

مـــــودې وشوې زمـونږ چې په اورونو کې راګېر یو
هیڅ غـــــږ کولې نشو
د جبـــر او وحشت پـــــــه زنـځیرونو کې راګېر یو
هیڅ غـــــږ کولې نشو
دا ګـــــرانه کړه پـــــر مـــونږ باندې آســانه پسرلیه
جـــــــانانه پسرلیه

مـــــونږ خپل آرمـان په تا پـورې تـړلی درته ناست یو
راځه راپیـــــــښه وکړه
خپـل سر او خپـل سامان مو دې بایللی درته ناست یو
راځه راپیـــــــښه وکړه
د ســــولې زیـــــــرې راوړه لــه آســمانه پسرلیه
جـــــــانانه پسرلیه

زمـــــا د وطن کـونډې یتیمــان لــه ژاړه خلاص کړه
خندیږه او غـــــوړیږه
د وخت غــــرمو ځپلي مــزدوران له ژاړه خلاص کړه
خندیږه او غـــــوړیږه
هیـڅ یـــــره چې ونـــــــکړې له هیــچانه پسرلیه
جــــــانانه پسرلیه

رســــــا که له کابل نه پیـښور تــــه راروان شوې
ژوندی به کړې سندرې
مــــرصود به تپـه وکــړي ورته ته که یاقُربان شوې
ژوندی به کړې سندرې
په جـــــاره به دې ونـــــــمانځو افــغانه پسرلیه
جــــــانانه پسرلیه

سید محمد صادق شاه صادق

د زړهٔ مرهم

تعبیر يې راته وایه ملا حل به شي که نه
خفه جانان زما د لارې مل به شي که نه

منت زاري يې نه کړمه خود دار یمه ملګرو
مغرور زما د مینې په درشل به شي که نه

مات يې تکبر شه لوی الله ته به زاري کړم
د یار مغرور انداز چرته بدل به شي که نه

د عشق لار د خندونو او ازغو ډکه ملګرو
رالنډ چرته زما دغه مزل به شي که نه

یاران د زړهٔ مرهم وي، ولې زه یم بدقسمته
صادق زما د خوږ زړګي درمل به شي که نه

سلطان احمد نادان وزير

كركه وشه

د آمن فصل په دې زمکه ؤشه
لار يې زمونږه تر خندکه ؤشه

چې مې خزان ژوندون له راشي
د پسرلو سره دې سپکه ؤشه

مونږه څهٔ نهٔ وړو د کوکنارو له باغه
خو د لالي جولۍ مې ډکه ؤ شه

چې بيا زمونږ کلي ته راشي پسې
بيا دې د پلار نه داسې ورکه ؤ شه

"نادانه" بيا مې زنګوي شعرونه
د غزلونو نه دې کرکه ؤ شه

سبیل زانګاولای

دې تو وعدې

یـوري چـې یـووري کــه بیـا یـې تــر ورهٔ پیــره کــاوه
لاوژینــــه قاسامینــــه وبــــس پوخــــهٔ پیــــره کــــاوه

دې تــو واعــدي نیمګړیــي پـوتې کېـژي داسـې مـه کـه
ځــــه تــــه پیــــره کـــاوه او ځـــه وو زه پیــــره کــــاوه

وژخستای مې په سار قران دای کا خدای ګونانګور نه کړه
بـاس هـار چـا تـه دې ځـون سـوؤره وژده پیـره کـاوه

تــو هــن پـه چتــرالی ټوپـی ګؤلـون ټیمبلـي نـه دي
پــــه زیـــبړه زنیـــې زه خولینــــه نــــه پیــــره کـــاوه

کـه خدای چېرې واست روکـه دا واعـده مې پاخـه کړیې
پـه هـار ځـوی شـې وو لار بـار پاشتونـه پیـره کـاوه

کـه زانګـي لېوانـای پـه خپـل واطن دبرتـه ژوانـداي وه
لایلــــو دې تـــو وو هــــاره ګیلـــه زه پیــــره کـــاوه

سهیل شکیوال

مرغۍ

مرغـــــۍ ووم ویشـــــتې ، رټ شـــــیطونون وي
پــــه ټـــول کلیـــوول زه اوجنـــان ګـــرون وي

مرغـــۍ ووم ویشـــتې ،تللـــې وو غـــره تـــه
پیـــره ریـــځ ووم کـــړا ، تیـــره وه غورمـــه تـــه
پـــه ینـــدې ریـــژدي ، نـــه پـــه تـــاوون وي

ســبق تـــه نـــه تلـــي ،هـــر وخـــت خـــولې وي
پیـــر ریـــځ ګرځیـــدلي ،بـــس وولـــې وي
چـــې کورتـــه روتلـــي ، لومـــده بـــاروون وي

جـــومې ووم بـــژه وې ، جـــوړې لنـــدې وې
پـــه غـــوړام ګرځـــاولې ، تاموشـــې وې
هرچـــا لیـــدلي، یـــوه څـــوی راوون وي

مرغـــۍ ووم ویشـــتې ، پـــه ســـره غورمـــه کنبـــې
هـــیڅ رحـــم نـــه روتـــه ،واللـــه پـــه زړه کنبـــې
ســـهیلا کنـــه څـــومره ظـــالمون وي

شیرباز اخلاص صېب

ځلمیه سور ګلابه

د ګل غـوندې ځواني دې پـهٔ نشـو کـړله خـرابه
ځلمـیه سـور ګلابـــه !

دا ځکه پـاتې شـوی یـې ډېـر لـرې لـه کتـابه
ځلمـیه سـور ګلابـــه !

دا څـهٔ کـوې پهٔ خپـله خـپل عـزت پهٔ ځان کې وژنـې
همت پهٔ ځـان کې وژنې

دا زهـر شیـطاني دي ، انســانیت پهٔ ځان کې وژنـې
همت پهٔ ځـان کې وژتې

تـهٔ ! نـهٔ ګـورې پښـتو خلــک وبـاسي لـه نصـابه
ځلمـیه سـور ګلابـــه !

دنیا څهٔ کوي چرته ځـي کوم فکـر دی کوم خـیال دی

زما او ستا څهٔ حال دی ؟
زمـا او سـتا پهٔ زور هـر یـؤ دښمن کـړی کمـال دی
زما او ستا څهٔ حال دی؟

مـونږ دلتـه د دنیـا یـو هـر یؤ سـوال تـه بې ځوابـه
ځلمـیه سـور ګلا بـــــه!

راځـه د سـبا زیـــریه !! نـور رڼا وطـن تـه راوړه
ځـــلا وطـن تـــه راوړه

تیـاري لـه ګلشــــن وشــړه ښــکلا وطـن تـه راوړه
ځـــلا وطـن تــه راوړه

غفــلت وړي ذهنـونه ویښـول غــواړي لـــه خوابــه
ځلمـیه سـور ګلابــــــه!

شوکت عزیز شوکت

ګڼ خت

چې همېشه ترېنه زما د درد شعرونه چاپېر
له هغه حسن دي د خاورو دېوالونه چاپېر

زما ساړه ساړه زګيروي ماته په شا رالېږي
خاونده ولې دي زموږ نه دغه غرونه چاپېر

په ما مينې زما نوم پټ په مړوند ليکلی
او هم يې دي ترېنه واړه واړه خالونه چاپېر

داستا د ګڼ خته دا يوه خواري مې ډېره خوښه
له هر ځونډي د ګلمخيو کتارونه چاپېر

ستا غاړکۍ د بالښتونو لاندې رنګ اړوي
زما له غاړې نه جانانه تاويزونه چاپېر

راځه راځه درته د مينې سپيناوي کومه
له غزلتورو مې داوښکو مشالونه چاپېر

شوکت عزيز به هله ځان د سيالو سيال وبولم
چې شي له مانه ستا د مينې ډک لاسونه چاپېر

شاوالدین ماسید

تانکي غيټې

څون وو باربود کې دې سپرلي تانکې غيټې غوړې
زړه په تېره بونړه ويشتل سترګې ميرچې غوړې

شکورجنه ته دې محابات دې لېږې نه ئې خبار
دې سيلانې کمتارې شکور ډېر په پښې غوړې

زه مينه نکه زه خيولی سترګې په ناز توره وه
ته مې دې سپين جبين دې تور پېکي ريپې غوړې

خواژيکيه پام که غرځانې مينې دې وير ډاکې دې
ته دې ګودر دې غوړې هغه ملګرې غوړې

دې شاوالدين ماسيد مالانګ زړګيه ده څه کوې
دې کلي ميانخ دائی دې سرې شنډې شکرونې غو

شاهد مرکي خېل

بې مقصده

پــه دا دنیــو بــې حــده ځۀ پــه میــږ خــوري تیــره شــوه
څــه بــې معنــې او بــې مقصــده زنــدګي تیــره شــوه

دې ډول پــه ډانګ بــوندې مې ځکه زړه هــاوو نــه کوي
چې دې زړګي زور مې کمیږي ستي ځووني تیـره شــوه

پــه ړانــګ وطــن آغــه ځــانډن واختــینه نــه رودریــمي
پــه ړانــګ وطــن هــاوو سپیره دې پسرلي تیـره شـوه

زړه مــې لیــا وولــې موتــیې وکـړله روغـیـږۀ کلــه
دې تــو ډولې چې کلـه تلـه پــه نــاراکي تیــره شــوه

پــه پشتــونخواه کشې پــه تــرخه رواج دې یــور ولاکــي
دې هــر میــن هــره شپاکې پــه شبګــیري تیــره شــوه

بیا یــې ووړه ووړکــي دي وړي مَــرکي خــیل شــاهِده
بالو دې میــږ پــه وربــویۀ بــوندې واختــي تیــره شــوه

شاه خالد خاکسار

غوښه او چاړهٔ

یاره ستا بانهٔ سره ګډ شوي دي
زړه ته مې سکارهٔ سره ګډ شوي دي

اوس به ستا د ظلم پته اولګی
لر بر پښتنهٔ سره ګډ شوي دي

بیا به کومه خور زمونږ سرتوره شي
بیا دا تور کارغهٔ سره ګډ شوي دي

خدایه پښتونخواه ته امن راولي
غوښه او چاړهٔ سره ګډ شوي دي

لویه حادثه به ترینه جوړه شي
ګرم او سړهٔ سره ګډ شوي دي

اوس د اتفاق نښه ښکاره شوله
اوګوره ړاندهٔ سره ګډ شوي دي

باسی شاه خالد خاکسار د خپل کلي
دلته څو سپیرهٔ سره ګډ شوي دي

شیر یار خان

دې مو خوږ دای

په پرادي وطن کښې ژوند دای تیراوۀ یې
دې بیلتون ترخه قصه دو وژداوۀ یې

کوندې بیا داسې دائیس کورینه نه کو
دې تربرې په مخ شې هسې شارماوۀ یې

لږ مالانډې نن پې وایهٔ! چې څهٔ ویایي
دې مو خوږ دای په مو ګرون دای ستړیاوۀ یې

په حاضر وخت هر ساړای ځون ته صوبه دو
د په سار مې چې پوس ګرځي کیزاوۀ یې

چې دې ځون سورۀ وژدۀ وېرته مالیم شي
دې سړې په مخ شې هسې زیبړاوۀ یې

د سپېرۀ راقیب دې مو په لوس که روغای
شۀ یې پوی که نن ریباره ژړاوۀ یې

زه شیریار مسید وو ډېر زر لیوانایٔ شه
دې یور غم روبندې پاسنډه شوراوۀ یې

شاهدين مسيد

سپينه غاړه

تـــورې سترګي تـــور مـــژګان سـبحان الله
دومـــــره حـــسن د جـــانـان سبـــحان الله

پـه ګلاب نــه راتــه ښــکلې ښــکلي ښـــکاري
ستــا مســکا پـــه سرهٔ لـــبان سبـــحان الله

هـيــرؤل دي نامـــــمکن دي ګـــرانــه يـــاره
دومـــرهٔ خـورې يــې پـه ايـــمان سبـــحان الله

سپـــينه غــاړه کښـــې دې هـــار داى دا ســرو زرو
بـل پـــه پـــوزه دې پـــېزوان ســبحان الله

تـــورې زلفـــې دې د مـــچ جـــيل هتـــکړى دي
شــــاهديـن يـــم بنــــديوان سبـــحان الله

شانور بوبرای

لوانیه

روښـــه پـــه رامـــه ژاغ وکـــه دې خیـــه لېوانیـــه
لامنـــې ړانګـــاوي لماشـــوم شـــپونکیه لېوانیـــه

دې پـــالې بـــالوخورې خینخـــوره ژمـــوري وخیـــژي
پـــه وخـــت کـــور تـــه رودریمـــه لېوانیـــه لېوانیـــه

پـه دروي کـوتې کنبـېژده شـه خـواژه غـوړه شـېري کـه
چـــې وچ زړینـــه لومـــده شـــي غرڅانیـــه لېوانیـــه

وو وړي دې ابیـــه پـــه مـــورګې څـــه ظلـــم دې وکـــه
لامـــده دې کړلـــه پـــوس پـــه ســـار مانکیـــه لېوانیـــه

چې توند که شه وچ زړه دې یور په ړانګه پانګه غبژ کشې
نـــن مـــه څـــه شـــه ماتـــال موزدیګاریـــه لېوانیـــه

په رانـګ دې والـه تـور وسـوه پـه غوشـې دې ډانګـار کـړه
پـه ژونـد کشـې بیـا مایـان مـه شـي زرګیـه لېوانیـه

داغـاس مـې پـه صـیرات څنـې سـاړې پښـې تبریـژي
سـتي مــه رو یــوداوه نښــتي ســاړیه لېوانیــه

دي زړې نـه چې شـي چګـې دي نـافرات تـورې خاپسې
غزلـــه مینـــه وورره دې بوبریـــه لېوانیـــه

شیر ماسید

مو لېوانی کې

دا خلک تـه ځـهٔ پتـه وه تـودی ویـرته کړېـې جامي
دې مو دې شنې خولې دې سرې شینډې دې څنېې جامې

دې مـو پـه خپـل ځون نه پتـو بـندې وه ډېـر اعتیبار
تـو په مـو جـوړې دي دې غـونډ کلـی دې ژنېې جامې

دې مـو دې یوه خبـره هـن پـه زړه کشې پټـه نه کـړه
مو دې یـوه یـوه زړه تـه پېـله لکـه مشکنېـې جامې

ځون مې پـه خپـله دې ټـول کلي وخـاندو تـه سیخ کهٔ
مـو لېوانی کـې دې مـو پـوتې کـې خـوشمړې جامې

ګیلي دې ډېرې دي د ځوی دې ګیـلې نـه دای خـواژې
دې لیارې میانځ دای داتـه نـهٔ کیـژی زیـمړې جامې

نه پیره کیژي ستـی رودریمـه خپـل وطن تـه یـوره
چا پیـره نـه دي دې فـاني دنـیو نیـمګړې جامې

پـه ژواندونهٔ شې خواشول نـه دای چـاته حـال نه یایي
شیرماسید نکوي دې خـپل ژواندین دې ستـړې جامي

شامان مسید

سندرې

لیکلیې مې دې غـام پهٔ سـرې سـکاروالتې وې سـندرې
دې ځکـه مې پـهٔ هـر ځوی کشـې جـواتې وې سـندرې

شاعر وهٔ کـه ادیـب وهٔ کـه شـپونکای وهٔ دغـي خـوورې
دې ویـرنه یـې بیخې قـاسم دای ډاکــې وې سـندرې

نــوزکې وې پاسـتې وې خـــو پـهٔ زړهٔ ننـــواتلې
دې تـو پـهٔ میـنه ماستـې وې ځــیراکې وې سـندرې

دې تـو تــېرې بـونړې تـه وې بیـخې عاجـزې شویې
ویلـوړې مـې پهٔ شیـنډې شـې کــــواکې وې سـندرې

شـامان مسید دې ځـکه دیـرته دا کـلاځ دیـر پرېـیاش
نغـــمې شـؤلې دې سـاز سـره چـلاکې وې سـندرې

شفیق محسود

امام نه لرو

اوس در پـــه در پـــــراتهٔ یـــو، قـــام نـــه لـرو
اوس مـــــتاثـــر یادیـــــــږو، نـــام نـــه لـرو

اوس پــه کېمــپونو کښــې پـــه ډاګ پـــراتهٔ یـــو
اوس پـــه ســـر ســـورې په ســـر بـــام نـــه لـرو

اوس پــه خپل ښـــار کښـــې هـــم نـــهره ګـــرځو
سهـــار چـــې اوخـــــورو، د ماښـــام نـــه لـرو

اوس مـــو ګـــودر نشـــته منګـــي مـــو مـــات دي
اوبـــهٔ په لپـــه کـــې څـــــښو، جـــام نـــه لـرو

ټـول شمـــلور مـــو یـــې لــــه منـــځه یـــوړل
اوس بـــې رهبـــــره یـــو، امـــام نـــه لـرو

ګـــــډ د ازغـــیو پـــــه کـــــاروان شفـــیقه
څـــو بـــه تـــر کـــومه؟ کـــه انجـــام نـــه لـرو

شعیب شیدا

د زړهٔ قراره

ډېر غېــراتي او ښــکلی ځوان دای
په فتح مــوړ کې مـــې جـانان دای
داسې ملنګ غـــوندې انـــسان دای
زه یـــې غېـــرت تـــه دوه لاســـي ســـلام کـــــومه

زمـــا ریـــباره مـــخ دې ورکه شـــه
ورځـه غـــداره مـــخ دې ورک شـــه
لستـــونی ماره مـــخ دې ورک شـــه
زمـــا جانـــان تـــر مـــنځ دې تیـــر کـــړل دېوالونـــه

شونډې مې وچې رنګ مې تور دای
دا تنګیـــوال دا غـــــــمو زور دای
بل مې د زړه پـــه دشــــتو اور دای
د هیجـــر تـــاؤ دې زه پـــه اورکـــې ژونـــد کوامـــه

زمـــا پـــه لـــرې وطـــن یـــاره
زمـــا د ژوند د بـــاغ بـــهـــار ه

چرته خــــو راشــه خــدای د پـــاره
د زړهٔ قـــــــراره بـــې قـــــرار درپســـې یمـــه

زه یـــم د ســـتا او تـــه زمـــا شـــه
چــېرته زمـونګ کلي تـــه راشـــه
اې مـــــروره را پـــــه خـــلا شـــه
بغېـــــر لتـــانه ژونـــــدون خـــوند نـــــه راکوینـــه

چـــرته چـــې ځـــې د ستـــرګو توره
په مخکـي ځـي په ورســـتو ګوره
یـــاره ســــوزیـــګمه بــــې اوره
لمـــن دې نســـم چــــې زړګـــي در و چــــــومه

چـې کلـه مړشم تـه مـې هیـر که
اوس مـې دا مینـي نـــه کافــر که
دا زړه رازونـــه مـــې ظاهـــر که
ستـــا د یـــاري نـــه مـــې تـــوبې استلې دینـــه

آ در یادیـــږي سخـــت ســـاعت وه
غمـــاز مـــې پـلار تـه پـه شـامت وه
پـــه مـــا شعبـــب خـــو قیـامت وه
دا جنـان اوښکې تـوېدې زه ورنه تـلمه

شیر تنـها ماسید

څوک مې نشته

تــوره شــپه ده وار خــطا یــم څــوک مــې نشـــته
ګــوښې نــاست یمــه جــدا یــم څــوک مــې نشـــته

جـــدا عمـــر بـــه تـــر څـــو داســـې تـــیریـــږي
خفــه ژونـــدون تـــه یکتهـا یــم څــوک مــې نشـــته

پیـن پـــه لاس کاپـــې مې غیـــږ کـــې کـړم ســـوچونه
دچـــا غـــم لیـــکم لګیـــا یــم څــوک مــې نشـــته

مســـافر یـــم داخپـــل کـــوره در پـــه در یـــم
کـړم ویـــــرونه پـــه ژړا یــم څــوک مــې نشـــته

د یــو چــا ســـترګې مـــې ســـترګو کښـــې غـــړیږي
نـور لـه هر چـا بې پـــروا یـم څـــوک مـــې نشـــته

خـــوشالی مـــې نشـــته تـــل غمجـــن غمجـــن یـــم
چـــې راغلـــې پـــه دنیـــا یــم څــوک مــې نشـــته

بې وفا نه يمه خلکه خو غريب يم
کنى تول وفا يم څوک مې نشته

تورې زلفې يې د کيوبه هتکړې دي
پې ترلى يې رښتيا يم څوک مې نشته

خدايه داس وختونه راولې په ژوند کښې
چې خپل اوايي چې ستا يم څوک مې نشته

ځان به مړکړم بې نګي مې عدت نه دى
زه زلمى دا پښتونخوا يم څوک مې نشته

ناشکري نه کړم د ژوند کيسه مې وکړه
هر چې څه دي پې راضا يم څوک مې نشته

بدل نه يم خو وختونه لبر بدل دي
زه هغه شيرو تنها يم څوک مې نشته

شعیب فنا

قاطور ایشکي

چـــې لیـــدلیې مـــې دي کلـــه دي پـــور ایشـــکي
هـــاره شـــپه مـــې وي راوونـــې قـــاطور ایشـــکي

مـــارګ کـــو لاؤ پـــه تیـــره لـــور بیـــا دي څوانـــونې
ډېـرې مانـــدیې وو کـــو تـــوی کـــور پـــه کـــور ایشـــکي

پـــه موبایـــل پـــورې مـــړ کـــه ظـــالمونې
پـــه یـــو ســـاري ورور شـــې تـــوی کړلـــي خـــور ایشـــکي

پاشـــتونه وو اخـــر کلـــه پـــه یـــوه خولـــه شـــي
چـــې ضـــایه نـــه کـــو دا قـــوم دي منظـــور ایشـــکي

وو بـــاده ربـــڅ و نـــه وینـــي شـــعیبه
چـــې کـــو تـــوی پـــه میســـاله چـــا تـــه مـــور ایشـــکي

شاهد ماسید

سره یورینه

پــه زړه بونــدې مــې بــال دي ســره یورینــه لپــوانیږۀ
اوف مـــه غـــوړه دې ســـتړي زړه وولینـــه لپـــوانیږۀ

ویږیــژې مــې تــه نــه پــه ملېګــون بنــدي ګرځېــژه
پـــه غـــوړه مـــې دي پانـــدې تو‌ویزینـــه لپـــوانیږۀ

دې تـــو ژونـــد وو وي څنګـــرې نـــه پېـــژۀ کبرجنـــې
دې مــو څــو پــه ناصــیب دي تــش ویرینــه لپــوانیږۀ

چې څوک دې نوم رو ووخلـي بې اختیـاره ژاړو روشـي
زړګـای مـې وکـو راپ کـلاک کـلاک داړدینـه لپـوانیږۀ

دې ژوند په خواند و پوی نه شې دېر بالي و لامبي شي
کـــه کلـــه مـــې شـــه پـــام پـــه ازورینـــه لپـــوانیږۀ

دې زړه عــلاج مــې نــه شــي مینــه داســې بېمــوري دو
شـــاهده دېـــر مـــې وکـــړل زیوراتینـــه لپـــوانیږۀ

شاکر زېب

مجبوري دو

ساخت ډاريږه تنهايي دو مجبوري دو
انديشنې دي په هار لوري مايوسي دو

ټول ليکل مې په غمينه کشې دي کړي
څه دې غام نه ډاک داستان داى شاعري دو

غام ځاپلاى درديدلاى يه په ژوند کشې
چې څوک مينه کو رشتينې قرباني دو

چې ګيلې مونه کاوۀ په دا ووګرام وۀ
خپله باخره دې مو خوره ازلي دو

خپلې مينې راساؤلاى يه تاړل ته
په رشتيا چې مې باربوده زينداګي دو

شاکرزيبه محابات څه تپوقې نه دي
شاکرزيبه که پيږې تابويي دو

شمس الرحمن قرېشي

شپه دو

خاموشـــــي دو ډېـــوه مـــړه دو نيمــــه شـــــپه دو
تـــو پـــه يـــود مـــې ګـــوزاره دو نيمـــه شـــپه دو

ترانـــــې ويايـــه دې مېنـــې پـــه لمونځـــه کشـــې
عجيبــــه پکشـــــې مـــــزه دو نيمـــــه شـــــپه دو

دې يـــو چـــا دې يـــود چـــاپې دې ورې رو ورې مـــې
دې غـــــامينې جزيـــــره دو نيمـــــه شـــــپه دو

چـــې دې وروو پـــه اوال شـــپه غـــازو تـــه دريمـــې
پـــه زړګـــې کشـــې يـــې جذبـــه دو نيمـــه شـــپه دو

زۀ دې ســـتورې پـــه قـــاطور کشـــې جانـــان کســـه
مياشـــت دې مـــو پـــه تاموشـــه دو نيمـــه شـــپه دو

قربشـــې يـــه چـــې حـــال نـــه ويايـــه و چـــا تـــه
کـــاني ســـتړېې مـــې کيســـه دو نيمـــه شـــپه دو

صمد هېواد

تاغیره شوې که نه شوې

په مو پسې دې مو غوندې دلګیره شوې که نه شوې
دې ژوند په هار ګرځنې کښې تاغېره شوې که نه شوې

دې هار اتان و سار ته وو په غبارګې لیچې تللې
دې خالکې سترګې وخوارې رانخېره شوې که نه شوې

دې جانګ ګاته دې ولیده وو پورې ټېپکزنه
دې کلې داروژې دې بې زنځېره شوې که نه شوې

دوه مخاې وې تو دوې ژبې په خوله کښې ګرځاولې
دې تو دې خولې خابرې بې تاثېره شوې که نه شوې

چې شؤلې دار په دار دې زیوراتې لامنې نسې
آزور دې صمد و والې پاقېره شوې که نه شوې

طفېل ګوړي خېل

ړانګي موني

ړانګـــې مـــونې ســـواى جامـــات خـــو ســـاړاى څـــه ويـــايي
دې مېژ شېشناى هار واخت خولکات خوساړاى څه ويايي

داغــه ســافار، لکــه ســاقار خــو دې بويــده نــه دريمــي
تـانکي ځـونې تنکـاى صـيرات خـو سـاړاى څـه ويـايي

هاغــه ماتــال چــې تــه کــه مــرې خــو مــو وو خامخــا ورې
خـور مـې نصـيب سـپېره قبسـمات خـو سـاړاى څـه ايـايي

تـور تارېژمـاى دې سـپي غـاپو، دې لګـاډ ايبـې کـووه شـور
دې مېـــژ نيمګـــړاى ملاقـــات خـــو ســـاړاى څـــه ويـــايي

ســاړه ســيلې دې وووري ګــاړد طفيلــه يــود کــه دې شــي
دې چا دې مړې مړې سترګې سات خو ساړاى څه ويـايي

ظفر خان ظفر صېب

لویه مبله

خپلـــه خانـــي کـــوي پـــه نـــورو ملنګي خـــرڅوي
ساده ســړے دای خـو قسم دای چې سړي خـــرڅوي

کـــه تاسـو نـــه مانـئ نـو مـــه يـې مانـئ ما ليــدلي
د ښـار په منځ کښې پښـــتانه ولاړ دي سـپي خـــرڅوي

دنيا د کـوم ځـاى نـه تـر کـوم ځـاى پـورې وه راسـېـده
زمـــا شـيرين لالا نعـــرې وهــــي بنـګـړي خـــرڅوي

لويـه مبلـــه جـوړه ده شـور دے هـــر ســړے راغلے
څوک په پښتــو لګيــا دي څـوک مسلمـــاني خـــرڅوي

تا نـه ظفــــر جـوړه وي تـــاته مستـــقبل پـرې اخـلي
پـلار دې خپـل ځان راوړے تـوله زنده ګي خـــرڅوي

ضدي جانان

زمري يې مات کړل

د مرګ پـــه خـــوب به مې لاهـــو کړي د ارمان ملګرو
کلـــه بـــه وينـــمه د لـــر او بـــر کاروان ملګرو

راپاسي اوکـــړئ ننګ غېـــرت پـــه خپله خـاوره بانـدې
مرګ خو يوځل وي خو ډېر خوند کړي په ميدان ملګرو

ټـــوله دنيا کښې لـــوړ تـاريخ او شجـاعت لـــرو مونږ
زر شـئ تـــازه کړئ لـــوړ تـــاريخ د باچـــاخان ملګرو

لـــر دي کـــه بـــر دواړه يوبل ته غـــاړه کلکـــه ورکړئ
مونږ يـــو دا يـــو نيکه لماسی پـــه قـــوم افـغان ملګرو

امېـد مـی شـــته د لوی الله نـه نـاامېـده نـــه يـــم
شي بـه پېـــدا په لـــر او بـــر داسې درمـــان ملګرو

زمـــونږه غـــرونو تـه بلا راغلـــه زمـــري يې مات کړل
ضـدی جـانان وايـم چې دي ســـړی خـــواران ملګرو

ظاهرخان ماسید

سلګۍ وي

يادونه د يو چا وي يوه شپېلۍ وي او سلګۍ وي
په سر باندې ولاړه مې سپوږمۍ وي او سلګۍ وي

زمونږه په اختر کښې هم سيالۍ نه وي قسمته
راتولې په قبرونو کښې مورکۍ وي او سلګۍ وي

چې ناست وي د پلار قبر ته زړګي رانه وباسي
چې لاس کښې د يتيم وچه ډوډۍ وي اوسلګۍ وي

دې تا به چې د جبر بدل څه وي په محشر کښې
زما به هم حساب د زندګۍ وي او سلګۍ وي

هغه هم شوګيرې کوي د ځان سره ګويانه
په لاس کښې يې زما د لاس والۍ وي او سلګۍ وي

چې خلک مې د مينې مثال يو اوبل ته وايي
چې ځان مې ظاهرخان پسې زندۍ وي او سلګۍ وي

ظاهر غمخور

نببوک ژوند

تــهٔ کـــوه کـــړای شـــې دې تـــو وور دای اشـــنا
دې مـــــو ستـــــي ولــــې دې زړهٔ زور دای اشـــنا

څـــهٔ پـــــهٔ خـــــــــوري زورئ تــــېريژي ګـلـــــه
دې نـــیبوک ژونـــــد نـــــه مـــې زړهٔ تـــور دای اشـــنا

مـــینه کشـــې نـــور غـــیرت چـــا کـــــړای نـــــهٔ دای
مـــرګ دای مـــو مـــرګ تـــه څـــون تایـــــور دای اشـــنا

اخ کـــور یـــې ړانګ کـــې څـــهٔ تنکی څـــوونی خـــوري
عشـــــق حـــرام خــــور عشــــق ادم خــــور دای اشـــنا

ظـــاهـــر یـــــهٔ مـــــــینه مـــــې ظــاهــره نـــــهٔ شـــــوه
خـــو مـــوته بیـــا هـــــن جـــوړ پېغــــــور دای اشـــنا

ظاهر خان ماسید

تور ټيپک

ترڅو پورې ټېرېږي وو دې واخت تیارې ته ژوند
نور نه غوړي مېږ تور ټیپک، غزل ټاپې ته ژوند

واړې اېلې مې څووني که خیولینه مې رېشتیا که
اې خدایه دېرخه غوړه دې امید ډېوې ته ژوند

په مینه دې نافرات ورک که دې مارګ مخ دې که تور
لالیه سالومې کاوي دې تو قبصې ته ژوند

دا ژوند چې مې رانګین دای دا دې مور پلور په داعوو
الله وبرکه دې ډېر واخت پورې دا آسرې ته ژوند

مایان یه ظاهرخان ماسید په کلي په واطن
دې ځکه وبر بخشلای مې دای توري غري ته ژوند

ظهور اقرار ودان

ستا د لاسه

جنـــون مـــې لېـــونی شـــولو ســـریه ســـتا د لاســـه
اوتـــر اوتـــر ګرځېـــږم لېونیـــه ســـتا د لاســـه

قاتـل نـه وو مغـرور نـه وو پـه شـپن کسـه یـې مړ کـړو
پـرې تـا غلبـل غلبـل کـړو تـور پټکیـه سـتا د لاسـه

ژونـدون مـو څـه بـې غمـه وو د کـرس پـه خنـدا سـر وو
مـونږ ټـول پـه غـم اختـه شـولو بنګړیـه سـتا د لاسـه

سـتا غـم زمـا رمـه شـو اوس د غـم پـه شـپېلۍ سـر شـوم
چـې مـړهٔ مـړهٔ دي کتـل راتـه شـپونکیه سـتا د لاسـه

د لـر افغـان او بـر افغـان تـه داسـې پېغـور ورکـړو
قیـدي شـوم مهـاجر شـوم افغانیـه سـتا د لاسـه

اقـرار د مینـې اوکـړه د زړګـي کـور مـې ودان کـړه
ژړېږمـه پـه تـا پسـې لالیـه سـتا د لاسـه

ضدي جانان

ملګرو

دا مرګ په خوب به مې لاهــو کـړي د ارمان ملګرو
کلـــه بـــه وینـــمه د لــــر او بـــر کاروان ملګرو

راپاسئ وکـړې ننګ غیـرت په خپله خـاوره بـاندې
مرګ خو یوځل وي خو ډېر خوند کړي په مېدان ملګرو

ټـوله دنیـا کښې لـوړ تاریخ او شجـاعت لرو مـونږ
زر شئ تـازه کـړئ لـوړ تـاریخ د بـاچاخـان ملګرو

لـر دي کـه بر دواړه یـو بل ته غـاړه کلکـه ورکـئ
مونـږ یو د یــو نیکه نماسي په قـوم افـغان ملګرو

امېد مـې شته د لـوی الله نـه نـا اومېـده نـه یـم
شـې به پېدا په لـر و بر کـښې داس درمـان ملګرو

زمـونږه غـرونو ته بلا راغله زمـري یـې مات کړل
ضـدي جانان وایـم چې دي سـړي خـواران ملګرو

عمر شاه کوټی صیب

لاس دې مات شه

لــه زړه نــه زړه تــه لارې وی خــو لارې مزیـد ارې
د ښــه ژونــدون لمحې بـه پـه کــې څــارې مزیدارې

څــوانی یـې خـزان وروورو رېـژوی پـه څـان پـوهېږی
خـو سـترگې یـې دی هغـسې خـونخـوارې مزېدارې

اې شبـخه څـان ته لار همــواروه پــه مـا مئــبن شــه
غــمی غـمی تســپې بــه راتــه شــمارې مزېدارې

نفــرت او څان څانی لـه انســان نـه دې پېـده شـوې
د میـــــنې محبـــــت لارې همـــــــوارې مزېد ارې

ظالمه لاس دِ مات شه خپل ټوپک دِ څان ته سیخ شــه
بابـا بــه مــسې را وړې راتـــــه وکــارې مزېد ارې

ډاډه راځــه هیڅوک مــې د تپـــوس درڅــخه نشــته
زمـــا پـــه وینـــو وکـــــته کلـدارې مزېد ارې

زمـا شاه کوټـي نن خومې بـې کچـه زړگـې شیــن دې
څـو اوښـکې مــې لبمـو کــې دی ایســارې مزېدارې

عبدالقادر برکي" برق "

زه به نه یم

ستـا د حـــسن به چـــرچې وي زه بــه نــه یــم
هـــر طرفـــته بـــه نغـــمې وي زه بــه نــه یــم

پـروت پـه خـاورې کښــې بـه وم زه خـدای بخـــښلی
لــه غـم ډکــې بــه کیــسې وي زه بــه نــه یــم

روغ عـــالم بــه څـــه خبـــر وي مـــا له حـــاله
نــور نومــونه بــه پــه خــولې وي زه بــه نــه یــم

هـر یــو ګل چـــې شکــفــته شــي زوال مــــومي
نـــرۍ پـــرخې بـــه پـــرتې وي زه بــه نــه یــم

کــړم یــاري کــه نــن پــه غـــلا پــټه لــه خلــکو
بې لـــه مـــا بـــــه یارانـــې وي زه بــه نــه یــم

ډلــې ډلــې بـــه رادرومـــې ستــا محـــــفل تـــــه
دا د ژونــــــد بــــه قـــافــلې وي زه بــه نــه یــم

لوړ نومونه به دې اخلي هرې خوا نه
تل د ستا به تزکرې وي زه به نه یم

اوبهٔ کیږي مې نظر د ستا په لور های
بیا به ښکنګه مرحلې وي زه به نه یم

سور ځیګر مې د هجرن په تبغ نن غوڅ دی
خبر که لندې فاصلې وی زه به نه یم

تول خوران د زمانې به په ما ژاړي
که زما سوې مصرې وي زه به نه یم

برق مرګي دی قبول کړی خلاصې نشته
وایي دا د مرګ خاکې وي زه به نه یم

عمر پیر غر مسید

مرغۍ نه کېني

چې وه ژوند پکښې د خوند په ننداروکښې
حد د جبر دی په هغوګلدروکښې

څوک په ذات کښې لوی جهان د احساساتو
څوک له ذاته بهر هم په دایروکښې

اوس د ګل وطن سپېرلي هغسې نه دي
مرغۍ نه کېني په دنګو چیناروکښې

فطرتونه مو مېین په رڼا ګانو
مونږ دې نه ساتي د جهل په تیاروکښې

یو نظر کښې پیرغر: ټول خوندونه ټول کړم
او بیا ګرځم ټوله شپه په نظاروکښې

عزیز نادان

هغه څوک دای

څـــــه کـــــیژي څـــــه نـــهٔ کـــیژي
لـــیـــــبې مـــــــې پـــــــه زړهٔ کـــیژي

هغـــــــه څـــــــوک دای څـــــه کـــــوي
دا ســـــــــــړای دې څـــــــــه کـــــیژي

تـــــو چـــــې دې مـــــو نـــــه منـــــل
ژوړه پـــــــــه تـــــــــو شـــــــهٔ کـــــیژي

وشـــــــهٔ پـــــــه پریغـــــــــلهٔ بـــــارون
وخ رټ مـــــــــــــــې ســـــــــوړهٔ کـــــیژي

څـــــــه ظلـــــــم زیـــوتای پـــــــه مـــــیژ
ســــــمه او پـــــــه غـــــــــــرهٔ کـــــیژي

نیـــــــمه شـــــــپه دو ژوړي څـــــــــوک
ســـــــــوای نـــــانـــــونـــــگهٔ کـــــیژي

بیـــــا ســـــــیرې نـــــــورې وروه
ژغ دې بیلـــــــــــتونـــــــهٔ کـــــیږي

خـــــوؤرې و خـــــــوشي وکـــــــي
هـــــــره ریـــځ چـــــې مـــــړه کـــیږي

نــــه مـــــې زړه پـــــه ځـــــون کـــــیږي
نـــــه مـــــې زړهٔ پـــــــه دهٔ کـــیږي

ســـــــترګې مـــــــې در وخـــــــاتې
تـــــوته مـــــې کـــــــوتهٔ کـــــیږي

ګـــــــرون یــــــې پـــــه نــــادان مسیـــد
اســـــــې دې کـــــــــوژهٔ کـــــیږي

عبدالله وزیر

ژاړې ستړګې

بیـا ایشکې دې اشـــنا پــهٔ تــور بوڼــهٔ ویلـــوړې دې
دې چـانه دې ګیـــلې چې بیــا پــهٔ زړهٔ ویلـــوړې دی

یـوه تـهٔ نهٔ یـې چې وسـوې پـهٔ رېـواج دې قبـائیلې
داس ډېـرې پېغلې نـــورې پـــهٔ یـــورهٔ ویلـــوړې دې

قسام دای کـه ویـریژي مې دغـاس مـې پهٔ غـوژ کیـژي
دې تـــو سـویې سلــګۍ مـې پــهٔ مُغـــزهٔ ویلـــوړې دې

اې تـوس ده څـو سـړي څـو مکمـلـل نـــور پنـجابي دي
پـهٔ سر یـې صـرف پګـړۍ دې پشـــتونهٔ ویلـــوړې دې

بیـا نـادره تـــه روغلـیې دې دوانیـم زره ریپـــۍ تـــه
ســـرې سپینې پشـــتانې پــــهٔ کاتـــورهٔ ویلـــوړې دې

ګـرمی پـهٔ ووڼــهٔ روغلــه دې غرمې پهٔ خـوب وډدا دو
نـارې خـولې دې یـور پــهٔ سپـــینه خلـهٔ ویلـــوړې دې

ایی ځکه کلیؤولې پېغلې منځ ته ویرتلای نه شي
چې خواندیې دې آتڼ په مېدونهٔ ویلوړې دي

ستَر عید شهٔ رونږدې میسوفرخپل واطن ته دریمي
جینکۍ په انتظار دې سارؤورهٔ ویلوړې دي

زاړې سترګې یې ولدې عبدالله نوای زخمي شهٔ
تاودې وینې دې زړهٔ په پراؤرهٔ ویلوړې دي

عابد مسید

د چا په انتظار

د مینـــې د کــــورګــي مــــــې دروازې تـــړلې دي
مـــا ځــــکه لــــه ناکامـــــــه ارادې تـــړلې دي

د چـــا پـه انتظار یـم تـر سحـره خـو بـه راشـي
مـــا زړهٔ کښـــې د هجـــران واړه ګیـــلې تـــړلې دي

دا یـو نـیم خو ورانکار وي د عـادت څـخه مجبـور وي
د ځیـــنو ځیـــنو ولې خپـــلې خـــولې تـــړلې دي

د لـــوې عقـل ښنـتن یـې ولې دومـــره یـــې غافـــله
ملنـګ پـه سپینه غـــاړه کښـــې تســـپې تـــړلې دي

ما اوس لــه محـبته ورتــه دواړه لاس زنځـیر کـړل
ماشـوم دی نه پوهیـږي نـن یـــې پښـــې تـــړلې دي

عابـد څـه بنګي مار نه دی د چا پـه یاد کښـــې ځانګي
تـا ولـــې دومـــره کلـــکې میـــخانې تـــړلې دي

عابد محسود مزاحیه سندره

غرقې شوې

پــــورته دې واطــن پېــغلې، غرقې شوې مالنګې شوې
خـړې یې بیـکرې په سار، سرهٔ ختـهٔ نـه تـانګې شوې

هغــه مخشــینې پېــغلې، ســرې سپیــنې کــوتارې وې
ګاڼې خت پـهٔ لادینــه کشــې، زرقــــې وې ډابــارې وې
دا نــن دې پنجاب ګــرمی، تــورې کــړې بدرانګې شــوې

هغــه مخشینی پېــغلې، مړې شــوې کــه زاړې شولې
ووۀرې کشې یـې ابـهٔ روړې، ګــوتې وۀئ سـاړې شـولې
مړې سترګې وې چګې کړې مړې ډېوې ۀ بلانګـې شـوې

هغـــه دې وطــن پېــغلې، تیــرې تــوریــولی څهٔ شوې
هغــه دې مېـــوند ملالې، خـــونزئ مـــلالې څهٔ شوې
نــن دې ګلالی قیـــصې، ټول وطن کشـې ړانګـې شوې

مشـر دې پګـړئ پـهٔ څوی، سپینه ټیپـیکئ پـــه سـار
ژاڼای وۀ تـور سار ګرځي ، لیا وې وي سینډئ پـه سـار
لــړې وشوې لـړې دي، جـــوړې څــهٔ بدرنګې شوې

عزیز برمل وال

کارغهٔ

په شیشو باندی کپړه واهي لګیا دی
یو سړی په مزل شپه واهي لګیا دی

دا چې مخکې یې غوږونه بندول
نن چک چکې هم هغه واهي لګیا دی

په جامونو کې خمار د سترګو ګوري
پیر مالندې په نشه واهي لګیا دی

دا د خپل نغري د ویره نا خبره
په پردي انګړ چمبه واهي لګیا دی

یوه مې نوې واوریدله چې کارغهٔ دی
او د باز سره پنجه واهي لګیا دی

برمل وال په تنهایي کې پکې اوسي
د سندرو نه کوټه واهي لګیا دی

عثمان خالد عثمان

دې تیت سیوره

چې څهٔ کیسه وو وه دې میږ پهٔ سیبوتهٔ کشې یوره
مو دې مائناکې غوندې توته وړه پهٔ خولهٔ کشې یوره

تو وو جانانه موته شې پهٔ پانډې پانډې رووړې
چې کله تورې شووې ګوارګورې پوس په غرهٔ کشې یوره

تو وو پهٔ قاست دې میږ دې کور پهٔ مخ رامه رو واسته
زه وو هر واخت دېرته ویلوړه وهٔ پهٔ ورهٔ کشې یوره

زه تهٔ وو شهٔ پهٔ جامې ستړي شوی دې تیت سیوره ته
مومئی وې پنډې پهٔ شاوتالې پهٔ ووشهٔ کشې یوره

وېل وې چې ډېنډا مې ده وای، چې وای مې ته پهٔ میله
داغه ارمون مې د وای خدای ته وچ پهٔ زړهٔ کشې یوره

موته وو هغې لېوانۍ وېل تل پهٔ تلل کشې داسې
چې بریولای د وې پهٔ هر یوهٔ میدونهٔ کشې یوره

مو آرویدلای دای دې شعر پهٔ ژبهٔ ډېر ډېر آشنا
دې تو خوږ نوم اې ډېکوټوول پهٔ کیتوبهٔ کشې یوره

عمران برسات محسود

غېرات پښتو

ژوند باربوداوي زائیراوي ئیله
نهٔ د کو سړاي دې بل سړي ئیله

زور د کو په خپل غړي چې څومره وي
نهٔ د کو دې بل دې لوس نیوي ئیله

څو دې چې دې بل لمن نیولې وي
ننګ غیرت پښتو وو دې هن خوري ئیله

نوست ویلوړ کوه خو مقصد مه لره
ځون ته دې پهٔ خپل ځون شرماوي ئیله

ولیکي بې پامه څو دې زړهٔ کیسې
ما کې دې، برسات ، دې شاعري ئیله

عبدالرحمن مفتون

بارود

دې پاشتاني په خووره هار ظالم بارود ويشتلي
دې ابراهيم ع دې نظري خالک نمرود ويشتلي

زهٔ خپل ايمون دې دجالي فتنې نه داسې ژغورهٔ
مو تول شکوک شبهات په ذکر او په درود ويشتلي

دې واطن خوورې نه خوشبو دې شهيدونې روځې
دغ فرعوني لښکر ياقوت، مرجان، زمرود ويشتلي

ړانګ چينارينه او ناشتري دې کارانګ ګوارګورې
دا خو ته څه کې، بازورينه يې ابود ويشتلي

دولې په کيز کلي کشې داى امن، سکون مفتونه
هار يوه جابر دې پاشتنې خوورې حدود ويشتلي

عمر ماسید

ارمون ارمون

ارمـــون ارمـــون جـانانه څـنګرې بې پشـتنې لـوړې
دې زړه ببځلې مـې پـه تـو پســې څنګـزنې لـوړې

وطن تـه لـوړلۀ خړ ګـړد ایـشون بـور شـوی ویلـوړ
چیـشتن یې نه وۀ سـتی مې ایشکې ارمون جنې لـوړې

پرېـغله تـه لاک شـوه آخـواندینه آرنګیـنه نـه وی
زونـړیې روګودې وې واپاس ستړیې ستبـمنې لـوړې

بار مې چې وکـتل دې میـژ په کلی شـنه لیـګی وي
دامره وور نه وه ګـژ شـه تبرې شـوې بنګنې لـوړې

پـه واپسی کشې چـې پـې روغـلۀ دې جـانان پـه کلی
دې پـوسه ژاغ شـه چې عمـره بـې پشتنې لـوړې

عاشق حسن ماسید

تانکي ځووني

سپیـــره هـــاوو روشـــي ګولـــون ورک کـــو
تـــانکي ځـــووني وخـــوري ارمـــون ورک کـــو

نـــن وي دي یـــوه سابـــو دې بـــل جنـــوزه
قاتـــل پـــه سپـــین لبـــاس شـــې خـــون ورک کـــو

دې مېـــژ شعـــور کـــمال تـــه وارسېـــده
پـــه تاوونـــه بونـــدي تـــاوون ورک کـــوو

تـــوره بالـــو پـــه میـــژه شـــې لېبـــې کـــو
پېغـــلې سارتـــورې کـــو ځوانـــون ورک کـــو

عاشقـــــه دا دې حقیقـــــات ژاغېـــــدو
یـــوه وربـــخ وو تـــو هـــن پـــه پېریـــون ورک کـــو

عرفان مسید

ارمون جنه

په پښتې مې ګروڼې زړۀ دېرپسې ووت
لکه یور دِ تنورۀ دېرپسې ووت

دِ وطن دِ روغې رېځې ارمون جنه
هر سړای په لوس چوړۀ، دېرپسې ووت

یو سړای تر نیمې شپې درپسې ورک شه
یو سړای په لمرخوتۀ دېرپسې ووت

زه که څه دېرپسې هسې لوئ لوفر یۀ
خو ملو دِ جموتۀ دېرپسې ووت

یور خبارکې چې نه توته پته نشته؟
ستې عرفان دِ ژوندونۀ دیرپسې ووت

غنم رنګ شمن خېل

دې خيال وزرې

لکـه خبـريت چــې دې پــرادي کلـــي ملنګ غوړي
پهٔ ليار کشــې وهٔ داري دې خداى پـهٔ نوم لونـګ غوړي

مځـين وهٔ يـوهٔ نظيــر ليدل تــه هــن پالمـــې غـــوړي
جانان پـهٔ تــور لماشوم دې سپينې خولې کلنـګ غوړي

دې نانــدونې خــوب يې چې تل پـهٔ سپـين مـړمند کـوهٔ
وبـس دا تــکړې تکړې بنګړي پـــهٔ ســرهٔ پلنـګ غوړي

چـا چــې دې ننـګ پـهٔ هــر ډاګـر موتيــې خـواړليې دو
هغـــه ســاړاى نــن دې مــالالې ستـــرګې جنـګ غوړي

دې خيــال وازرې ستــرياوي پـــهٔ ځـون ډوډمن ووړکي
دې سمــندر تــال تــه لـــــوېدلاى غنـــــم رنـګ غوړي

غزنوي ماسید

ته وو نه وې

زه چـې نـه وه تصـویرینه تـه وو ژوړې
بـل سپـېره سپـېره یـودینه تـه وو ژوړې

کـه دیـدان مـی کـې خـواژه بیـړا رو وکـه
بیـا وو تـل کـې ارمـونینه تـه وو ژوړې

کـه مـې براګـې سـترګـې پټـې پـه مـارګي شـوې
بیـا وو نـوست وې تبـر وختـینه تـه وو ژوړې

چـې جنـدې مـې دې مـزار پـه خـلي ویـنې
کـازو شـوي دیـدانینه تـه وو ژوړې

چـې مـې زرای دې مـارګي دیـربونـدې وشي
ړانـک وطـن ړانک دیـوالینه تـه وو ژوړې

پـه مـارګي وو مـې پـرادای خلـک کـو ویـرینه
تـه وو ژوړې خـپل سـوچینه تـه وو ژوړې

جنـــــوزه وو مـــــې ووخلـــي تـــه وو نـــه وې
پـــه هـــر لـــــوري عـــلانینه تـــه وو ژوړې

یـــود وې وي خـــو غـــزنوی وو پـــه دنـــیو نـــه وي
دې تمونـــې وه تـــور تـــور غـــرینه تـــــه وو ژوړې

غزني افغان

دې منې تنده

دې څــــوونۍ زور مــــــې دې لیـــدلې نـــه دای
ژونـــد دای رانګـــین خـــــو دې کاتـــلې نـــه دای

دې امـــن دشـــتې تـــه څـــوک نـــه داریـــــږي
دې جنـګ میــدون تــــه! دې روتلـــلې نـــه دای

داغـــــه ســـاړای دې رانګـــه تـــور غـــــوندې دای
خـــو پـــه خـــوله تـــور لکــه! دې خپـــلې نـــه دای

دې میـــنې تنـــده مــــوتاوه؟ خـــو خیـــال کـــه
جـــانان پـــه مینـــه کښــې دې بـــلې نـــه دای

پـــه چـــا څـــاوریږي پـــه چـــا نـــــه څـــاوریږي
'غـــزني افغـــان' پـــه تـــول دې تـــلې نـــه دای

غفور تنها

ګرځاوه

پـــه ناخشـــه يـــې رو كــــړي تـوويزينـــه ګرځـــاوۀ
دې څكـــه خـــو مـــوت زړه پـــه زيوراتينـــه ګرځـــاوۀ

تامومـه شـپه دې خـور يتـيم دې غـام څلـي تـه نوسـت وه
ســـپېژمي تـــه يـــې دې ســـپين مـــخ تصـــويرينه ګرځـــاوۀ

رانځيـر دې يـه پـه تـورې ګوړكـوتي غـري ييـزې څنيـې
دې څكـــه خـــو پـــه جيـــب كشـــې ســـوراتينه ګرځـــاوۀ

دې غـام رامـه دې واخـت پـه چـك چـك غرينـه ګرځـاوۀ
زه خپـــل ســـتړاى ســـيرات پـــه نـــور ملكينـــه ګرځـــاوۀ

غفـوره بـاس چې څـه شـي سـتي دا وشـي نـوره نـه شـي
دې تـــو لـــيكلاى نـــوم پـــه مړوانـدينـــه ګرځـــاوۀ

فیدا ماسید سنگر

خاباره نهٔ یې

جانانه توته پته نشته په مو څهٔ تېریژي
ډېرې خورې ډېر تکلیفینه مې په زړهٔ تېریژي

خواشووله گرځې تهٔ دې مو په حال خاباره نهٔ یې
قسام دای نه دې مو ماړی نه مې ایبهٔ تېریژي

زه دې چې تېر خالي دې کور په خو شهٔ باد ابدیژهٔ
گنې په دغه لیار خو ټول ووړهٔ زوړهٔ تېریژي

ته خو په براکې سترګې رتې ډېر چنکي پنکي توی کې
په مو خوژهٔ واختینه رتې ترخهٔ ترخهٔ تېریژي

کیز په پنجاب شې خو په مینه پابندي نشته دای
خو دغه ظلم دای چې پوس په پشتونهٔ تېریژي

فِدا مسیده دې څونه جوړ ستي ویرته چگ افغان دای
هر څهٔ زغمې چې یې هر څهٔ په گریوونهٔ تیریژي

فولادي محسود صېب

خرڅ يې کړم

ټـــول عمـــر مِـــې تېـــر کـــړو انتـــظار بانـــدې
ولـــې نـــــه رادرومـــــي پـــــه دې لار بانـــدې

مـــا خــــو دا خپـــل زړه ورتـــه بخـــښلی دی
وريت يـــې کـــړو مخلـــوقه پـــه انـــګار بانـــدې

داسـې خـــو آقـــاء نـــه کـــړي غـــلا م ســـره
خـــرڅ يـــې کـــړم بې نرخـــه پـــه بـــازار بانـــدې

لاړه مـــې ځـــواني ،بړيـــره مـــې سپـــينه شـــوه
نـــه کـــوي ســـلام تـــش پـــه بيـــمار بانـــدې

ښـــه کـــه کـــړې تلـــوار را اوکـــړه مـــړشومه
بيـــا بـــه مـــې ژړا کـــړې پـــه مـــزار بانـــدې

زه يـــې فـــولادي د هـــــر څـــــه و ايســـتم
ډېـر يـې کـړم بـې قـدره پـه اغـيار بانـدې

فاروق جان

د اور بخري

میـــــــنه محـــــــبت د اور بخـــــــري د ي
دلـــــــته حقیـــــــقت د اور بخـــــــري د ي

دلـــــــته د انصـــــا ف تـــــله کمـــــزورى د ه
دلـــــــته کـــــــزاوت د اور بخـــــــري دي

یـــو خـــواته نفـــرت پـــه وطـــن زور وکـــه
بـــل خـــوا د غـــــربت د اور بخـــــري دي

شبـــخه خپـــل مبـــزاج تـــه دي لـــر پـــام کـــوه
ستـــا خـــو نصـــیحت د اور بخـــــري دي

نـــه مـــې شـــي لـــه وســـه چـــي ســـرتیـــت کمـــه
مـــا کښـــې د غبـــــرت د اور بخـــــري دي

چـــانه مـــې د هیـــڅ یـــو شـــي ګیـــله نشـــته
خپـــل مـــې پـــه قســـمت د اور بخـــــري دي

ستـــا فـــاروق جان زړهٔ پـــورې نیـــولي بـــس
ستـــا دمحبـــــت د اور بخـــــري دي

فرمان راعزیوال

حېران یمه

درد مـــې کـــوي زړه رانـــه قـــــرار غـــواړي
ستـــا د لبـــونو ستـــرګو دیـــــدار غـــواړي

زه دې خپـــل ســـاده زړه تـــه حیـــران یمـــه
ژاړي پـــه پـــردي وطـــن کـــې یـــار غـــواړي

زه بـــه د اوږده بـــریتونه لنـــډ کـــړمه
ګـــرانې ستـــا اوږدې زلفـــې سینګـــار غـــواړي

ښـــکلي د کـــړي بـــند پـــه خلکـــو دا ظلـــم
ولـــې پـــه پـــردو زړونـــو اختیـــار غـــواړي

ښـــکاري راغـــزیوال فـــرمان ګمـــره نـــه کـــړي
یـــار مـــازدیګر بنګ غـــواړي خمـــار غـــواړي

فتح الله تابي وال

داړدينه

پـه سـامه کشــې داړدينــه دي پـه غرينـه کشــې داړدينـه
پـــه مېـــژ رو واربـــدلي پـــه کورينـــه کشـــې داړدينـــه

په خوب شې مې ليدلای دای خپل کلای په لمبې کشې
رو پورتـــه دي دې زړه پـــه دېوالينـــه کشـــې داړدينـــه

خانــدو يــې لکــه و راپيــژي ښــروغ دي چـا پـه کـابر
رو نغشـتي يې دې خـولې په خولکاتينـه کشـې داړدينـه

يـو واخـت وه چـې دا ليـارې وي غـارغوړې پـه سـاندې
وېس وير دای، چـا کـارلي پـه ووړخينـه کشـې داړدينـه

دې مـو فـتح اللـه دي ژونـد کيسـه چـې دېـر تـه وکـه
دې وينــې پــه څــوی تشــتي مــې راګينــه کشــې داړدينــه

کمال کمال

ضمیر فروشي

پـه هـار شـه بـاد بنـدي خاموشـې خـالکي ژونـد وکـړي
شـه پـه مـازې ضـمیر فروشـې خـالکي ژونـد وکـړي

مـوټر بـانګلي نـوم او پـاګړې نـور داسـي ډېـر څـه
دا تـه دې مېـږ پـه سـویې غوشـې خـالکې ژونـد وکـړي

دا چې هار واخت په ویر تانډیر سیرې نورې غارغور دای
پـه دا وطـن کشـي هـن پـه شوشـې خـالکې ژونـد وکـړي

دې خپـل واطـن دې خپلـواکۍ وو مـې نـور څـه ژاغـاوې
بس خو په رانګ دې یوې مېړوشـې خـالکې ژونـد وکـړي

دې پلـور نیکـه نیکـات وو شـته خـو دې اغـي بـا وجـود
مېـږ دې کـاډووول خانـه بدوشـې خـالکې ژونـد وکـړي

پـه خـوب وووده هـن چېـرې لشـکي سـاره وغـازیژي
کمالــه دا تــه خــو مدهوشــې خــالکې ژونــد وکــړي

کرامت چارګل

کنه مینه

مو لبواناى يور كۀ مينىدۀ ژاغيژي
سار يې داى ټيټ پۀ سرينىدۀ ژاغيژي

دې موزديګار بود يې آووز رووري خو
چيرې داى نوست پۀ چګ تنىدۀ ژاغيژي

غيژ وو مې توته دېر چوپېر واى ګله
بيا وو ټول خالک پۀ پېر سونسدۀ ژاغيژي

خؤش مړېې تنده مې پې موته نۀ شوه
لايلو پۀ غوړه دې سينىدۀ ژاغيژي

مو چارګل ګونګه كنه مينه وكړه
ټول ارمونينه مې ړوندۀ ژاغيژي

عبدالرحمن کوکي ماما

ړیند قوم

دې پاشتـانـې دې ســار سـړي تــه بداعــوو شــویې دو
په پردي جنګ شې یې نن بیا دې مارګ ساو دو شویې دو

میژ که لمانځینه دې جماعـت پـه آوال صف شـې وکـي
دو دا مــالـیمــه چـې دې مــیژ نــه نــراوو شــویې دو

کـه وي خبریات کـه وي تحفـه کـه وي اسکات او خالـوت
آه دې شـامـر باخــره پــه هــر ځوی دې ملــو شــویې دو

مـیژ چېرتـه ژونـد شــې خواشولــی او خانـدو و نـه لیـده
دې میـژ پـه ټـول عمـر بـس بخـره دې ژاوو شــویې دو

کـوکي قسام دای که دا ړینـد قـوم دې په ژوند بیـدور که
کــوکي دې تــوس پــه شاعــرون پـرې خانـدو شویې دو

قسمت الله مسافر

رنګین ماښام

زور د قلم، شور د شعور، مینه د مور مزه کا
درد د احساس، روح د عمل، فکر سمسور مزه کا

پاڅون ملي، ګام تاریخي، اوبه رڼې مزه کا
جزبې تودې، مازغه ساړه، پوهه پر زور مزه کا

ژوند د ځوانۍ، انجام د صبر، صحت روغ مزه کا
موج د ایمان، جام د کوثر، د جنت حور مزه کا

غږ د تکبیر، ژوند د غیرت، مرګ شهادت مزه کا
فکر ازاد، نفس بندي، یاران غمخور مزه کا

شیبې د وصل همه وقت د مسافر مزه کا
رنګین ماښام ،تیارې د زلفو، تېنګ ټکور مزه کا

قاسم مئین

خو په دې شرط

څـهٔ به درته ووایـم،اشنـا، کـه غـورړ نیـولی شي
بیـا به درته غــورړ شمه، کـه تـهٔ هـم څـهٔ ویئلــی شې

زهٔ یــم ور روان، چـــې دروازې د دوزخ مــــاتې کړم
تــهٔ وایــه، دا کــار د لیــونتــوب، تـهٔ هم کولی شې؟

زهٔ د جنګ میـدان تـه هـم رقیبـه، پـهٔ اتـڼ ځمـه
تهٔ دې د خپـل کـور مخکې کې هم، وایه ګډیـدلی شې؟

ایبلــې پښې به درشـم کـوه قاف ته سـتا دیدن ته خو
تهٔ کــه د دیــوانــو د تــور بنـد نــه را وتلــی شې!

ور بــه شـم پهٔ پټو ستــــرګو هــم د درخــو کلي تــه
لاس تــه مــې ربــاب د ادم خــان کــه را کولی شې!

و به خــوري خـپل ســر او پهٔ راتلـــو به پښیمــانه شي
غــرهٔ غـوندې و مـخ ته د طــوفان کـه دریــدلی شې!

روئ دې د(مئین)راوړو، بس تیر به له خپل ضد نه شم
در به کړمه زړهٔ خو پهٔ دې شرط ، که یې ساتلی شې!

قاسم فکار

ړانګ پانګ

په سره یورینه سوای دای بادارانګ دای واطن
لیتې لیتې لوېدلای دای ړانګ پانګ دای واطن

په ځنې ځنې خالک بندې آباد دای واطن
دې ځنې ځنې خالکې نه ستي تانګ دای واطن

نافرات کینه او بغض داغه درې بېموري
دې مېژ دې لوسه وچ پکشې شولانګ دای واطن

روښځ چې ساره جوړ یې کې جانات دای واطن
باربود شه ډېر دې ځاؤر دای مالانګ دای واطن

دې مینې په رېګمال یې ساپویي کاوه فکار
دې: زې؛ مسئله دو زیوته لکه زانګ دای واطن

لالک خون خېل

ګنـــاهګوره وو شۀ

دغې خبرې وو مې زړۀ خـوږ چــې بــې يوره وو شـۀ
دېر واتــۀ ځکه نــه مـو وېـل چـــې ګنـــاهګوره وو شـۀ

مو پــۀ شېـرين وطـن کشې ړانګـه وختـــېرې کـــوله
ده مې پۀ خوب خاطرکشې نۀ وه چې بـې کوره وو شـۀ

مـه مـې پـرېږده دې بيلـــتونــه ســـړېخواره سيلۍ تـــه
لاليــه پـام روبـونـدې کــــه دېـرخه سرتـوره وو شـۀ

لـوړې ژاورې پېچـــامينــه دې پـــۀ لـــوس مـــې ونخـه
دامانـــې پېغله يــۀ ختـــائ نـــۀ شـۀ نســـکوره وو شـۀ

څـوک وو دې مـړ کو لبــوانيه مـړ ده نـۀ شي روخـه
دې هــرې چيـغې سر تـه ځــې لالـــکه خـوره وو شـۀ

محمد خلیل ' مهجور صیب

د کالج زمانه ـ کال 1969ء

چې شعور رښا وانخلي ستا له نامه
ښکلې شعر نهٔ شي لیکلې بې الهامه

لا تر اوسه هم زیاتې کړي پهٔ کمزورو
سامراج هېڅ سبق وا نهٔ خیست له وېتنامه

پهٔ لمانځهٔ کښې دې چې سوچ د کچهرۍ وي
داسې لمونځ خو راته مه کوه امامه

د ډېوې تر لمبه څرخي پروا نهٔ کړي
که هر څو پتنګ خبر دے له انجامه

شو پهٔ مینه تر قیامته ژوندے پاتې
خو قیصه د مینې قېس نهٔ کړه تمامه

که فرهاد شاوده را نهٔ ویستل له غرهٔ نه
شیرینۍ یې مینه نهٔ ګڼې ناکامه

کــه سبــا دې لــوظ نــه وے نــن د خــولې نــو
میئـــن زړۀ انتــظار نـــۀ کـړي تـــر ماښامـــه

ښکلــي ښکلـي چــې آزاد بــې وېـرې ګـــرځي
مطمــئن شـــم ؟ د کالـــج لـــــه انتـــظامـــه

چـــې د ســــرو ویـــنو د زړۀ پـــۀ بیـــعه راغـــے
مهجـــور نـــۀ ځي د سرو شـونډو بـــې انعامـــه

مظلومیار محسودي

نهٔ پوهېدم

د مینې پهٔ بازار کښې ګرځېدم نهٔ پوهېدم
ماشوم لکه هر څهٔ ته اودرېدم نهٔ پوهېدم

غرور د بلها حسن و خپل ځان ته بندي کړای
ناڅاپه یې پهٔ کور ورګډېدم نهٔ پوهېدم

د مینې پهٔ بهیر کښې مې هېڅوک ملګري نهٔ وو
ډېر ډېر د خپل سفر نه وېرېدم نهٔ پوهېدم

اخر دا لوی کاروان تر خپل منزل ورسېدلو
خو زهٔ پهٔ هر قدم به تمبېدم نهٔ پوهېدم

یو لور ته مایوسي وه او بل لور ته لوی ارمان
یوٌ خیال پسې روان ؤم ژړېدم نهٔ پوهېدم

یوٌ راز د خپل مزل او د منزل نه راته جوړ ؤ
د ځان سره لګیا ؤم غږېدم نهٔ پوهېدم

تورتم د رواجونو راته لارې وې نیولې
ژړا کړي مظلومیار و پوهېدم ، نهٔ پوهېدم

معصوم وزيري

ژړا ده او سلګۍ دي

سبب د کېرکيچن ماحول دا لاره خو به نهٔ وي؟
زمونږ خپلې خامۍ چېرته بې شماره خو به نهٔ وي؟

بيګاه راته خوشحال بابا په خوب کې داسې اووې
لښکر د پښتنو مې بې سالاره خو به نهٔ وی؟

نعرې د تکبيرونو مې راځي چې تر غوږونو
دا خاوره مې پردي جنګ کښې ايساره خو به نهٔ وی؟

له هرې خوا يې خلق چې په کاڼو باندې ولي
مالياره دغه ونه مېوه داره خو به نهٔ وی؟

مکتب ته چې ماشوم ليږم دا يره راسره وي
بلا ولاړه لارې کښې خونخواره خو به نهٔ وی؟

پښتو وايي شمله په سر ښکلا يې بلې بلې
راغلي دا زلمي له ننګر هاره خو به نهٔ وی؟

دا ښـکلي قیمـتي غمــي د بـل چـا کـیـدی نـهٔ شــي
پــــریـــوتي د لیــلا د غـــــاړې هــاره خو به نهٔ وی؟

پښــتون د وچــو پاڼــو غونــدې الــوځـي دنیـا کـښــې
راغلــی پرې قیـامت چپــرته بــې واره خو به نهٔ وی؟

نــری نــری ژړا ده او سلګــی دي تــــوره شپـــه ده
معــصومه جـدا شــوی څوک لـه یاره خو به نهٔ وی؟

محزون جان

پېغلتوب

څکه مې ونيول جوړه پـه ګـريوونۀ لـوسينه
تـو چې بادال کړل پـۀ منګي بنـدې لومندۀ لـوسينه

هغه قيصه يـو ور ته بيـا وکه پـې پـوئ دې نـۀ کـړۀ
دې څۀ خو چې شـۀ زر دې ونيـول پۀ خولۀ لـوسينه

چې پـۀ ټول کلي دې دې ميـنې قيصې ړانګې نـۀ شـي
هـر مـزديګار مـا چېګـوه پـۀ ديـوولۀ لـوسينه

لکـه چې نـورې دې مـازې دې پېـغلـدود خاتميـژي
ګانې ګانې دې وينځې دې کـور مخ تـه ولـمونۀ لـوسينه

ژاړو وو وول کـوې چې ستـرګې دې نـرۍ تـورې کـو
بيا دې اغـه همځوليې سـرۀ کـو پـۀ بـويدۀ لـوسينه

پېغلـتوب نيمـه بادشـاهيې وي تـر قيـامته نـۀ وي
دې څـور يشکې تـه دې مـا نـسه پـوستۀ لـوسينه

ویـس چـې دې کـوره رو وو وزې سـتـرګې وغـړوه
وورکـي ګاډيـژي چـګـوي پهٔ درمنـدهٔ لـوسـينه

محـزونه لـوظ مـې دې تـو سـره دې خلـې کړای دای
مو دې يورۍ تـو تـه دير کـړي دي پوخـهٔ لـوسـينه

منور شامیر محسود

ورکه مینه

وینه مې دې زړهٔ، مینه ډیبه کو خواتیژي نه
ونه دې نارګوسې سرهٔ ګلینه کو وچیژي نه

ژمای چې پې رو شي پخې تیې کو ونې خسړې کو
اصل بادال نه کو کسه شنې ونې رتیژي نه

زړهٔ کشې مې یودینه پریودینه کو سلګۍ وایي
ورکه مینه غوړي په سازینه غلاطیژي نه

وګرخه طبیبه لژ دې مینې کتوب ویایه
موت که ترمامیتر دې مو تبه مالیمیژي نه

زړهٔ ته مې لوس رو وره په سینه کشې مې تم کیژي نه
وکسه بلډ پرېشر مې په خه دای چې چګیژي نه

مو غامینه غلي کړل خاطر مې دې تو وسوتل
پوی شوهٔ په انجام یې چې زړګای دې خواشولیژي نه

ایشکې مــې دي راډې تـور سـپین دواړه لمـداول غــوړي
ګانې بــونۀ نه لیار غـوړي په ســـترګې کشـې تـم کیـژي نـه

اې شـامـــیره چـپ شـه قـلم ووچاوه شپــه تبــره شـــوه
څـــاته غله عـــمر هن په یـــوه شپه کشې ختمیـژي نـه

محمد اقبال شکتوی وال

د یادولو نه یم

زړګیــــه مــــه یــــې یــــاد وه، د یــــادؤلو نــــهٔ یــــم
وېښــتهٔ مــې سپین سترګې مې تتې د کټــلو نــهٔ یــم

و نشــانونو تــه یــې څیــرڅیــر ورکتــلی نــهٔ شــم
شکتــوئ تــه نــهٔ ځم پهٔ شــکتوئ د اوســېدلو نــهٔ یــم

جوړ لــوتې لــوتې یــې کــړو ما ورتــه پــه څــیره کتــل
دومــره بې وسه یــم د خپــل کور د ژغــورلو نــهٔ یــم

د ستا ژونــدون پــه محــلونو کښــې بــې غمــه اوســه
زهٔ پېتــواري یــم ښــېې تنهــاکې د لیــدلو نــهٔ یــم

زمــا آهــونه پــهٔ زړګــي بانــدې اودهٔ پــراتهٔ دي
دومره تــربت یــم ستــا تــر مــخ د ژړېــدلو نــهٔ یــم

نــوره مــې پــرېږده چــې مــرګي تــه پــهٔ قلاره ورشــم
تــل لوبېــدلای یمــه نــور د لوبېــدلو نــهٔ یــم

اقبــاله بیــا موســم بدلیــبري د ږلــی خــطره ده
پښــې دې وباســه و دامــان تــه د ښــارلو نــهٔ یــم

مولانا بنیامین مجروح

جنازې

مــا د ژونــدون د خوشــحالیو جنــازې وکــړې
پــه خپلــو هیلــو ارمــانونو مــې نخــرې وکــړې

مــا څــومره ســتړی ناتمــام غونــدې مــزل وکــړ
پښــې مــې تنــاکې شــولې شــونډو مــې هــم خــولې وکــړې

خپــل ارمانونــه بــه مــې شــا تــه غورځــول او تلــم
راپســې غرونــو څــه ویرژنــې انګــازې وکــړې

یــو ځــل مــې بیــا د قســمتونو تــوازن وکــړ
ځــان تــه مــې ښــې ډېــرې دعــاوې او ښــېرې وکــړې

زمــونږ صــفونو یــو ځــل بیــا مــذهبي رنــګ راوړ
زلمــو د هنــد غــذا تــه کلکــې ارادې وکــړې

مجروحــه وایــه نــور د مینــې انتهــا څــه وي
زمــا جنــون ته د نـــــړۍ جنــون سجــدې وکړې

مولانا حزب الله احساس

روان یم

زه غبرګ د انقلاب یمه یو کړنګ یمه روان یم
زه سوی یم بارودو تور لونګ یمه روان یم

روان یم په لټون د خپل منزل یم په صحره کې
کچکول مې دی په غاړه یو ملنګ یمه روان یم

ده نه چې زه ده ستاسو نه خفه یمه ملګرو
ده خپل بدبخت قسمت سره په جنګ یمه روان یم

نه غم نه پریشاني لري مسکا یې وي په شونډو
زه داسې یوه سړي سره په څنګ یمه روان یم

چې څومره دي مزل وي زه منزل درسره کرای شم
زه مسته غونډې چیغه ده، کړنګ یمه روان یم

احساس محسود یارانو باندې مړ یم خو دي ښار کې
بس زه ده څو سړیو څخه تنګ یمه روان یم

مولانا ثناء الله د قاسمي

موده کیږي

پوره شوې د دردمند زړګي مراده دا دے راغلم
اوس اوخانده زخمي هېواده دا دے راغلم

موده کېږي د چپ شه لاس دې خولې باندې نيولي
د زړه کیسه کوه راته آزاده دا دے راغلم

منصور یمه د پاکې مینې تور باندې ککړ یم
که وژنې مې حاضر یمه جلاده دا دے راغلم

په خپلو وينو اولمبېدم ځان مې سپين ثابت کړو
څه فکر دې دے اوس وایه نقاده دا دے راغلم

سلګۍ مې اورېدلې خو فنا مې له نظر وې
ذرې ذرې زړګیه و برباده دا دے راغلم

امید دے قاسمي به دې خندا باندې بدل کړم
لږ صبر د یتیم د خولې فریاده دا دے راغلم

میراسلم پشتون

په اور کې سوزم

دَ قصـــابانو دَ چـــــاړو د لانـــدې ژوند کـــومه
دَ صیـــــادانو دَ ګیـــــــرو د لانـــدې ژوند کـــومه

پـهٔ زړهٔ مې اوور بل دی لــه تـــنه مې لوګـــي وخیـــژي
دَ وران مــــزل دَ تنـــــاؤو د لانـــدې ژوند کـــومه

درته پـهٔ ســوال یـم نـور پهٔ ما خـوار باندې وترسېـږئ
پهٔ مـا رڼـــا کـړئ دَ تیـــارو دَ لانـــدې ژوند کـــومه

دَ تـرس څـــوک نهٔ لـرم خپلو کښې چـې مـا اووینې
زهٔ دَ پـــــرادیو دَ قبضــــــو دَ لانـــدې ژوند کـــومه

خلـق پـهٔ مخـــه دي روان بَـــره اسمان تـه خیـــژي
زهٔ دَ ظلمـــــــونو سِتمـــــو دَ لانـــدې ژوند کـــومه

پـهٔ هـــر اړخ مـې دَ بـارودو ســـرې لمـبې بـلې دي
پهٔ اوور کښې ســوزم دَ لـوګو دَ لانـــدې ژوند کـــومه

منـــم چـې چـا بـه بعیه کـړې وي پښـــتو ژبـه خـو
زهٔ له " پشتـــون" یم دَ پښتـو دَ لانـــدې ژوند کـــومه

محب مصرف پشتین

سرې وینې

په چا پسې دې چیرې شـهٔ ژاړلـي دي کـه نـه
بـونـهٔ دې سیلَـول بنـدې ووکـشلـي دي کـه نـه

دې چـا دې ډېـره غـامه دې چـې ویشـه شـپه سابـو وي
خـوبینه دې دې سـتـرګې تشتبـدلي دي کـه نـه

چې کسي دې تک سـرهٔ دې وینـې ډاک وي لکـه زخـم
ګایـځ دې څـوک په سـرې سترګې پـېدلي دي کـه نـه

په ډاک زړهٔ په لمـاشوم دې چې مـاړې خـواړلیې نـوي
دې ایـشکې رنـهٔ سوسـکي دې لـؤېدلـي دي کـه نـه

چـې تـهٔ وو خواشـېدې وېـرته خـرچه دې پـې کَـؤلـه
لـوسـینه دې دې یغ څـوئ نـه وینځلـي دي کـه نـه

چـې تک تـور بارود سـوي وي لوسینه پشې بې نـوي
بهشـتیون دې پـه سـرې وینـې لامبېدلـي دي کـه نـه

په نیمه شپه تــیارهٔ کشـــې بــې پشــتنې ګاوېـژنــې
پــهٔ کــور بــندې لېــوون دېــر نناتلـــي دي کــه نــه

ویلوړ دې چـې بچي وي تــورسرې ســــیرې نــورې کو
بـوتـې سـره څـوک سام دېرکشــې خاتلـي دي کــه نــه

چـې پته بـې دې شـې دې بـادې نــهٔ لګـــیژي ورک وي
مشـــرون دې بــې ګُــنا چـــا تشـتولـي دي کــه نــه

دې دغــې څهبـندې خــوته تهٔ خوکې چې مېـژه یــو بـې
نا تـو پــه ژؤنــد کشې لووړغامیـنه لـدلـي دي کــه نــه

چــې بیـا دې مُحِـب یور شي فیصـلـه دېـرسـره وکو
دې خــدای پــهٔ نـوم دې یوره څـهٔ منـلي دي کــه نــه

محمد ایاز مسعود

ژوند

ژوند دای بس تبریږي څهٔ به او وایم
عمر دای لنډیږي څهٔ به او وایم

کاش پهٔ شنهٔ ګلشن دَ بورګانو کښې
تور زغان ګرځیږي څهٔ به او وایم

بیا دَ پورې غرهٔ بوبري نښتر وسول
شنهٔ لوګي ترې خېږي څهٔ به او وایم

دَ څنګه جنت جنت وطن کښې یو
هر ځای یې سوزیږي څهٔ به او وایم

راشه که دَ زړهٔ دَ درد لیدل غواړې
شونډې ترې وچیږي څهٔ به او وایم

څومره چې جانان کوي نفرت هومره
مینه یې زیاتیږي څهٔ به او وایم

داســـې مـــــراور جــــانان تــــه ســــور ســـلام
پـــټ راتــــــه خنــــــديږي څــــهٔ بــــه او وايــــم

آخ دَ يـــوه شـــــوخي دې راتـــــه معــــاف وي نــــو
زړهٔ مـــې نـــــهٔ صبـــــريږي څــــهٔ بــــه او وايــــم

زهٔ دَ خپـــــــل فطـــــرت او دَ عــــادت غـــــــلام
ســــر مـــې نـــــهٔ ټيټـــيږي څــــهٔ بــــه او وايــــم

يـــــار او ايـــــاز ډېـــر ډېــــر ســـــره لـــــرې دي
يــــو چــم كښــې اوســــيږي څــــهٔ بــــه او وايــــم

منهاج نادان

بې واسي

څو اَرمونینه ؤو دې مو په نادان زړه پوتې شي
دَنیو فانی دو دې انسان نه څه نه څه پوتې شي

لڅ بې واسی دو څه کړای نهٔ شهٔ کنی داسې نه دو
دې تو دې ایشکې سمندر په تور بورنړه پوتې شي

ته که مانې که نه مانې خالی پشتنه وکه
رانګ مې شهٔ تور لکه سکرواټه په یوره پوتې شي

دې تو یودینه مې دې زړه په دېؤول داس پروته دي
لکه په ژمی سپینې ؤورې په پرېغله پوتې شي

دې لېوانۍ مینې پېریون دې په مو داسې وکو
منهاج نادان نه دې تو نوم په کیتوبه پوتې شي

محمد امین جان ارماني (مرحوم)

د ژوند ارمان

یوځـل خـوشحال چـې د غمـجن وزیرســتان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارماني د ژونـد ارمـان او وینم

انصـاف انصـاف وي خـوشحالي وي ظلـم زور نـه وي
امـن سکـون وي رور والـي وي چـرته شـور نـه وي
داسې نـظام وي چـې ظالم او رشـــوت خـور نـه وي
چې مســاوت وي چـرته خـوار غریب مـزدور نـه وي
چـې نیست نابـود د ایجنـسۍ ټـول ملـکان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارمـاني د ژوند ارمـان او وینم

د ایف ســي ار د تـور قــانون چې زنځرونه مات شي
دلته چـــې راج د تـــول فرســوده رواجـونه مـات شي
د انقـلاب په تـوره ټـول د فـریب چـالونه مات شي
زمــونږ د سیمې د غـدارو ښــپې لاســونه مـات شي
یـوځـل خـوشحال خپــلواک ازاد تیــمان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارمـاني د ژوند ارمـان او وینم

په خپل اختیار مو هر تحصیل کښې کونسلونه جوړ شي
دغه کونسل زمونږ په رائے په ووټونه جوړ شي
ملک غدار دی چې خپل ځان خرڅوي قام خرڅوي
چې مو رهبر وی رهزن څنګ به قامونه جوړ شي

کاش چې په ژوند بیا د انصاف هغه دوران او ویم
چې په خپل ژوند کښې ارمانی د ژوند ارمان او وینم

تعلیم یافته زلمو راویښ شئ د خپل قام په خاطر
هر ځای جلسې اوکړي په هر ځای جلوسونه جوړ شي
وزیرستان کشې به د مرې ابېټ اباد په شانې
چې امن وي دلته بنګلې به بلډینګونه جوړ شي
چې بدي نه وي رور ولي امن امان او وینم
چې په خپل ژوند کښې ارماني د ژوند ارمان او وینم

مونږ د انګریز سره په هر محاذ جهاد کړی دای
په هر محاذ مو الله پاک غیبي امداد کړی دای
مونږ منظم قام یو دوکه څوک راکولی نه شي
مونږه عمل د خپل امیر په هر ارشاد کړی دی

(مونږ قیادت کې د ملا پیونده آمیر)

ملنګ جان مراور

خواره برخه

چرته بـه روغ شـي کـه دغسې بـه رانځـور زړه وی
لاسـونه کېـږدم پـرې نـیولی مـې پـه زور زړه وی

څوک چې سفر تـه ځي بيخي پسې څوک نه وی خفه
پلار یې دولت تـه خـوشال پرې پسې د مـور زړه وی

پـه مبخـانه کې څـوک ساتونه یو او بـل تـه نه کړي
جامونه ډک دي ښـه یـې وڅکه کـه دې نور زړه وي

زمـا د خـواره بـرخـه وي تـاتـه مستي مبـارک
زما د ړنګ کابـل جـان وی سـتا دې لاهـور زړه وي

ملنګ یـې غـواړم ښه په شوق خو پکې شرط مې د دی
چې سـاده خېـل نـه وي د میـنه د شعـور زړه وي

مقصود مسید

د اور بخــــرکي

واخلـــه ګلـــونه، د ګلـــونو لـــه بـــازاره یـــاره
د ژونـــد او میـــنې تقـــدس ۇ پـــاله یـــاره یـــاره

پـه زرتشـتي مینه مـې وسـوزوه هـر یـو اندام
را غـــورځـوه د اور بخـــرکي پــه دې لاره یـــاره

مـونږ شکست خوردو پـه تاودۀ زړونو منلې شکـست
مونـږ په سـاړۀ سینه روان یـو له دې شـاره یـاره

راپـاتې زړه مې راځـوړند دی د ډېـورنډ تارو کښې
مـــاته خـــورده راوړه ورځـــه لـه کنـــدهاره یـــاره

د دې ډرامې په اخـري قسط کې مې زړه نـور تنګ شو
جـــولۍ مـــې ډکـــه ده لــه چیـــغو لــه ازاره یـــاره

میناور مسید

غنمرنـګـه

خــوږه مـور یــې ســـرګـګـــره پـــسې ګـــرځي
لـــتوي یــــي ادیـــرو کـــښې شـــوه مـلنـــګه

د مـاشـومې خـــور سلګۍ یـــې پـــه زړه تـــک کـړي
وایـــــي وروره چـــــــرتـــــه لاړې غـنـمرنـــګـه

پـــــه بـــــارودو بـانـــدې ســـوې لـــوغــړنـه
درنـــــــه لاړم اې وطـــــــنه ړنـــــــګه پـنـــګه

د ظـالـم د لاس هـجرت مـــې خـدای قبـــول کـــړه
چـرتـــه ورک یـــې د غـــازې د تـــورې شـړنـــګه

نـن دې بـیا پـه شـنه ډالـر بانـــدې قـــابض کـړو
چـې مـې پـلار نـیکه شـــړلای وې فـــرنـــګه

زه دې وړم چـې دا (پیـرغر) پـه سـر دې ښخ کـړم
اې شهـــید شهـــید تـــوتـــه تـوتـــه لـــونـــګـه

هـــر یـــو شعـــر مـــــې دا مـــلالې خـــور تـــپه کـــه
خـــدایه ګـــرځې پښـتانـــه ځـوانـــان بـــې ننـــګه

کـــــنډواله دې روغ کـــــورنـــه دې ویـــــجاړ کـــړل
څـــهٔ بـــې رخـمه څـــهٔ ظالـــم ي سپـــېرهٔ جـــــنګه

میـــــناور مســـید غـــمونـــو تـــه دې پـــریښـــوم
مـــرګـــــه وړي دې یـــاران زمـــــا د څـــــنګه

مصطفی چاچا (عرف چاچک)

نه روغیږي

لېـــــواني شـــوي لېوانیـــــــون روســـــره ژوړي
نـــــه روغېـــــږي تابیبـــــــون روســـــره ژوړي

خبـــر دې میـــــنې تـــــولاوي کلـــــي پـــه کلـــــي
دار پـــــه دار یــــــي ملانګــــــون روســـــره ژوړي

میـــږ پـــه میـــنه پســـي مـــــړه یـــي میناتـــوک یـــې
ونـــې بیـــــتې ســــــره ګلــــــون روســـــره ژوړي

دردېدلای خلـــک پـــــه درد بونـــــدې خـــــبر دي
څــــاورنـــــــوک دي مځینــــــون روســـــره ژوړي

بـس یـو تـه یـې پـه (چاچک) دې رحـم نـــه شي
کني خـــدای شـــته چـــې هینـــدوون روســـــره ژوړي

منصور قبائلیستاني

نوی نوی زړهٔ لوګی شو

نـوی نـوی یاد یې راغـلو، نـوي نـوي شـــول غمـونه
نـــوې نـــوې آرزوګــــــانې، نـــوي نـــوي ارمـــــانـــونه

نوی نوی زړهٔ غمجن شـو، نـــوی نـــوی یــې ګفــتن شـو
نــوېې نــوېې تمـــنا کـــړي، نـوی نـــوی بیـــا مئـــین شو
نوی نوی بیـــا زخـــمي شو، نـــوي نـــوي کـــړي دردونـه
نـــوې نـــوې آرزوګــــــانې، نـــوي نـــوي ارمــــــانونه

نـوې نــوې چــې یاري وي، نـــوې نـــوې زنـــــدګي وي
نوې نوې پهٔ ژوندون کښې، نوې نـوې خوشــــحالي وي
نوي نوي بلها خـــوند کـړي، نـــوي نـــوي دیـــــــــدنونه
نـــوې نـــوې آرزوګــــــانې، نـــوي نـــوي ارمــــــانونه

نوي نوي پهٔ هجــران کښـــې، نوي نـوي دې دوران کښـــې
نوې نوې قحط سالي کښې، نوي نوي خړ خــزان کښـــې
نوي نوي مې زړهٔ غــواړي، نـــوي نـــوي بهــــــــــارنه
نـــوې نـــوې آرزوګــــــانې، نـــوي نـــوي ارمــــــانونه

نوی نوی مې زړهٔتنګ شو، نــوی نــوی یــې آهنــګ شـو
نــوی نــوی پهٔ غـصه شو، نــوی نــوی بیــا ملنــګ شـو
نــوې نــوې کــړي خبــرې، نــوي نــوي کړي ســوالونه
نــوې نــوې آرزوګــــانې، نــوي نــوي ارمـــــــانونه

نوی نوی زړهٔ لـوګی شــو، نــوی نــوی سپــېلنی شو
نوی نوی شورغوغـا کړي، نــوی نــوی لېـــــونی شو
نوي نوي اې منصـــوره!، نــوي نــوي کړي آهـــونه
نــوې نــوې آرزوګــــانې، نــوي نــوي ارمــــــانونه

مفتون مسید

بد حال دی

شپې دي، او که ورځې مختصرې دي
ژوند ، یعني مېبږي کړې وزرې دي

دلته د څلوور لسیزې بد حال دی
ویر دی،که نغمې دي،که سندرې دي

هغه پښتون، تش په نام پښتون پاتی
زنګې دي، که تورې دي، که زغرې دي

ښارکښې د ارې خولې ته پراته لړګي
دا مې د واورین پیرغر نښترې دي

ته داسی اوبلن غږېږی جار
ستا خبرې ډېرې خوندورې دي

شوندو یې مفتونه صلحه کړې ده
سترګې یې کږې دي مرورې دي

نثار احمد نثار وزیر صېب

رژېدل ګلونه

زما لــه ګــوتو بنـوئـېدل او تــا تـومبــل ګلونه
تـه وې سپـرلی ؤ ول پـه ول مو چې اوبـدل ګلونه

د چــا پــه در خــاورې کېــدل د چــا پــه در ګلونه
د ګل کېــدهٔ پـه خــاطر بیــا خــاورې کېــدل ګلونه

زه د نمــرمخیــو پـه پــلو پــرېـوتم مــا بنـهٔ اولیــدل
د چــا پــه پلــونو پــرېـوتـل لــه چــا زوول ګلونه

مــا د غــوټې لــه دنیــاکې د زړه دنیــا سهي کــړه
چې غــوټــېدل بـه ســم د لاســه رغـېــدل ګلونه

زه بـه هر څـو که ګل پـه لاس د ګل پـه کـور ورغلـم
پــه ګل تنــدي بــه د ګل مخــــي رژېــدل ګلونه

نــن مــې هـغه مئــین لیــدهٔ د زړه ګنــډل يـې بنــه وو
د ګل غــوټې پــه خـولهٔ يې تېــر پــرون تبــل ګلونه

نثــار وزیر بـه يې پـه در کښې خـاورې نـه وي څـه وي
کــه د تنـکي دیــدن يــې بیــا راتــوکېــدل ګلونه

نورعلي شـــاه کاروان صیب

کله کله

چې په سینه کښې ټوک راټوک شي پرهــر کلــه کلــه
چې په بــې نــازه حــسن ښــخ شــي نظــر کلــه کلــه

چې یــې ښکاره شي په لِمــو کښــې اثــر کلــه کلــه
چې یــې راچړوب وهــي د شــونډو ساغـــر کلــه کلــه

خدایګو پــه ډیر څهٔ نهٔ غوځیږي نــهٔ پــهٔ ډیــرو کیســـو
څــو زړهٔ غوځیـــږي د بـــاڼو پـــهٔ خنجــر کلــه کلــه

زهٔ د حــــــلاتو مقیّـــــد یـــــم درواج پـــــهٔ ګـــــناه
زهٔ تــــــوره کلــــه کلــــه واخلـــم سنګــر کلــه کلــه

څـوک د قــدرت پــهٔ براق سپـور د کهکشان پــهٔ سفــر
د چـــا د بخـت پــهٔ تلـــه مـــات شــي وزر کلــه کلــه

پل صــراط دی مــونږ پــهٔ نیــمه کښې ایســار پاتې یــو
څـو بــه د لـــر نـــارې وهــو څــو د بـــر کلــه کلــه

يـو خـوا شـراب د شـين کـوثر بـل خـوا لمبـې د دوزخ
بـل خـوا شي خپـل ورکښې ګـډ وړ پـهٔ ممبـر کلــه کلــه

اوس ځـونډورې هـم لـهٔ کبـره تـرې حيـاء نـهٔ کـوي
اوس چــې کاروان شــي راڅـرګند پـهٔ ګـودر کلـه کلـه

نورخمن سپین امل خېل

کبرجنه

څکه لوس په زړه نیوالای ګرځوهٔ
په سینه کښې زړهٔ ګنډلای ګرځوهٔ

بې وفا که دې یقین روبندې کیږی
درپسې زړګای تیکلای ګرځوهٔ

تهٔ مې نه کوې پښتنه کبرجنه
زه دې نوم په زړه لیکلای ګرځوهٔ

هر ارمون مې دای په خوورې بندې لوندې
زه سپېرهٔ نصیب ځیتلای ګرځوهٔ

خلک څه د بېغامی پهٔ خوب وودهٔ شی
زه دې غم پیټائ تاړلای ګرځوهٔ

نورخمن دې زیندګئ نه لوس وینځلی
زه چې داسې زړه دوهلای ګرځوهٔ

نورخمان جوشي محسود

د میني لاس

مـزل کـه اُوکـد وؤ خـو آخـېـر منـزل تـه ورسېـدو
د بـاد پـه شـونډو مـې سـلام ؤکل تـه ورسیـدو

ستـا پـه فـراق کنبې مـې لالیـه چې شلېدلی پـروت وؤ
دا زړه پـرهر مـې اُوس هیـله ګنـډل تـه ورسیـدو

شبـګیرې شپې د انتـظار وې اخبـر تبـرې شـولې
د میـنې لاس مې د جـانان اُوربـل تـه ورسیـدو

ځکـه مـې وینـې د زړګـي د اسـوېلو سـره ځـي
د یـار د غـم لښـکر د زړه مورچـل تـه ورسیـدو

هغـه تېر ژونـد د هجـرانه پـه کلي تېـر شـو رانـه
جـوشی هیـله دا خپـل جـانان څـنګل تـه ورسیـدو

نیکدل وزیر

صادقه مینه

نور هیڅ نه دي د سترګې ژوند شیبې راتلولوم
را ځم د یار په کلي اندیښنې راتلولوم

د هجر په صحرا ورپسې ګرځم در په در
زه ستا د قدم خاورې نښانې راتلولوم

د هر چا زړه چې روغ ساتم ممکنه نه ده یار
یو څو زړونه پرهر پرهر ټوټې راتلولوم

زما صادقه مینه او ستا حسن ستمګر
په خیال کې دې له شونډو نه مزې راتلولوم

زړګی د وسوسو سره بلد ساتم نیکدل
خوبونه غزوم د هجر شپې راتلولوم

نظام شوبي خپل

غـــزلیزه سندره

پــه زړه ظالبـــمه یــــوره ، غـم دې زغــملې نـدای
سترګې مې سرې وي هرواخت ، مخ مـــې کاتــلې نـدای

اوال وي شــــهٔ واخـــــتینه ، ریـــبور حالیـــنه رؤړل
دې مو دې خوژ جـانـان نــه، وې ســــره ګلیـــنه رؤړل
دې ریبور پـشه مـوتـه شـوه، دې ګـــــرزاولې نـدای

قاسام کـه عـید خـؤاند روکو ، دې مینې یـور مې نشـته
دې غـــامې زور روبـــوندې ، دې زړګـې زور مـې نشـته
دای مې قسمت په غم سیر ، دې خـــــنداولې نـدای

دې عشق توپـان ســیلې مې ، پــه ژؤانـدونـه تـبریژی
دې ببلـــتونـــهٔ ژالۍ مـــې ، وچـــه پــه زړه واریژي
دې ایشکې ګانړ بـارون مې ، دې تـام کــــؤلې نـدای

دغـه پـه کیـم مـلو دې ، پـه مـو دامیـنه کـړي
دې تـو غـامې مـې پـه زړه ، ډېر پـراواریـنه کـړي
نـه پـه دوري شـه کـیژي ، زړه دې ګانـدلې نداې

دې شـوبی خېل نـظام ده ، خدای دا ارمون پیره کو
په خپـل واطن بـونـدې یې ، امـن سکـون پیـره کـو
هـر یو ارمون یـې دې زړه ، دې نـه مـانلې نداې

نورعالم مسید

پربغال

راځــه چې نـن دې بوځـم د پربغله د غــــره لمن ته

راځـه چې نـن دې بـوځـم د پربــغلهٔ اوکـــړو ســیلونه
پـریغلهٔ په سـر بـه ګــورو ښکلي ښــکلي منظـــرونه
د تـــورو غـــرو لـــمنــې د نـــښتـــرو ځــــــنګلونه
دې ګـېر چاپیر هــر لـورته رنګیـنئ او شـنهٔ فصـلونه
نـن ښـهٔ اوکړه سـېلونه تـرې سـبا بـه ځـو وطـن ته
راځـه چې نن دې بـوځم د پــربـغلهٔ د غـرهٔ لمـن ته

پـــربـــغال یـــې د بـولي د د ټــولو غـــرونو پـــیر دای
د پـیر د بـاللزیو تـر څــه حـده خپل جــاګـــیر دای
قـدرت عجیبه جـوړ د نـورو غـرو منځ کې اسـیر دای
سیالي یې کـوای نشي کـوهـیستان او کـه بونـــیر دای
راځــي ډېـر عـالمونه یـــې پــه اوړي کښــې دیــدن ته
راځـه چـې نـن دې بوځــم د پریـغلهٔ د غــرهٔ لــمن ته

دا یــولــس زره شــیږ ســوه پــه فــټ یــادیږي دنــګ
شـوئـدر غـر یې شـمال تـه او قـتمه یـې د پــه څـنګ
قدرت یې منځ کښې ایستې یوه چیــنهٔ په عجب رنــګ
د هســې رنــګه یــخه لــکــه وي پــه کښــې کــرنــګ
نــور مخکښې درتــه وایم غــوږ مې اونیـسه ګفتــن تــه
راځــه چې نن دې بــوځــم د پــریــغلهٔ د غــرهٔ لمــن تــه

د ســر نــه یــې ښــکاریــږي لــرې لــرې وطــنونه
کــوهــاټ بــنو خــو پــرېــږده تــر کابل پــورې مــلکونه
په څوکه یې چې ناست یې،کــړه سیلونه او ســیــلونه
د هــر لــوري رادرومــې پــې ســاړهٔ ســاړهٔ بــادونه
ســکون ســکون د ذهــن او دمــه د تــن بــدن تــه
راځــه چې نــن دې بــوځــم د پریغــلهٔ د غــره لمــن تــه

پرېغله تــه لار پــه کوټ او لــنګرخیــل بــاندې تــیریــږي
دا دې نــه لــږ ورمخکښــې بدینزئ تــنګئ یــادیــږي
تر منځ یې اباسین غوندې یــوه لویــه لــګډ بــهیــږي
هــم داســې لــر و بــر نــور قــبائل دلــته اوسیــږي
لیدلی چې هــر څــا دی حاجت نــه لــري لنــدن تــه
راځــه چې نن دې بــوځــم د پــریــغلهٔ د غــرهٔ لمــن تــه

لالیه دلته نوري داسې ډېرې علاقې دي
د نوري علاقې د غرو لمنې کښې پراتې دي
په هره علاقه کښې بېلې بېلې قابیلې دي
د هرې قابیلې د ننګ غېرت چرچې خوارې دي
اواز د بهادرۍ یې رسېدلی دې جرمن ته
راځه چې نن دې بوځم د پرېغلهٔ د غرهٔ لمن ته

دې غرهٔ کښې قسم قسم قیمتي بوټي موندېږي
د څنې څنې بوټي د شپې زیب کوي بلیږي
بې شمېره کستوري پکښې نور ډېر ګلان یادېږي
خوشبو یې دومره مسته چې سړای پې نه مړېږي
شفاء یې هر یو بوټی د مرض دی هر یو تن ته
راځه چې نن دې بوځم د پرېغلهٔ د غرهٔ لمن ته

په دې ښکلي وطن زه نورعالم چه فخر نه کړم
لالیه راته وایه نور به څه کړم نور به څهٔ کړم
ستاینه د قلم په ژبه تل به د پرېغلهٔ کړم
یم څومره بختور چې نن سیلونه پکښې زه کړم
اباد دې همیشه وي دا مې سوال دای لوی څیښتن ته
راځه چې نن دې بوځم د پریغلهٔ د غرهٔ لمن ته

نجیب ارماني

مارګای رو والې

چې بې جانانه ژوند تیریږي تهٔ مارګای رو والې
که خپل مې نوي پهٔ نصیب خدایه پرادای رو والې

چې پهٔ دا پوتې عُمر ایشکې وچاوهٔ دې سترګې
پهٔ داسې ژوند بوندې مې مارګ موزدیګارای رو والې

پهٔ ویشه باند شول دیدانینه ظالېمون پارې کو
خدایه پهٔ خوب شې مې باندي باندي لالای رو والې

لوس وو دې میني نه زهٔ ووخلهٔ څنځارینه روریځ
بس لوستاړلایځ مې پهٔ کلي لیواناي رو والې

دې ډېرې شینډې نه سپېرې پشتو کشکري جوړ دي
خدایه پهٔ هار مئین دې نهٔ تامې سپرلای رو والې

زهٔ نجیب ګل آرماني داغه سول کوهٔ الله ته
پهٔ راقیبونې بوندې رانغ خدایه نارای رو والې

نورسلام مسید

پټ مخ

کــه چېـــرې روغللـــې دې میـــــژ پــه کلــې
دې مــــو پشـــتنه وو راغــــزي شـــې وکـــې
کــه مــې خـاباره شــوې پـــه حـــال دې ژوانـــدین
ارمـــون وؤ ډېــر پـــه اســـویلې شـــې وکـــې

کــه چېـــرې روغللـــې دی میـــــژ پــه کلــې
اوال ســـــالوم وؤ دې پـــــــه چـــــا وې آشـــــنا
ســـالوم نـــه بــاد وو دې وي څــه پـــه زړه شـــې
څـــــه وؤ دې زړه شـــې سـلسلـه وې آشـــنا
دې مـــو پـــه خیـــال تــــه وؤ ژاړیـــژې آشـــــنا
چـــې دې مـــو حـــال بـــوندې خــبریږي آشـــــنا
پټ مـخ سلګـۍ وو پـــه ټکـــرې شـــې وکـــې
ارمـــون وو ډېــر پـــــه اســـویلې شـــې وکـــې

زه خــو دې ســام پــه ژونــدون ســتړایی پـــریشوۀ
لایـــلو پــه لیـــار شـــې دې نیمګـــرایی پـــریشوۀ
مــو وېـل چـې ژونـــد وو کـــه دې تـــو پــه تـــامه
تــو پـــه ژونـــدینیـــې لکــــه مــــړای پـــریشوۀ

محبوبې ته وو هن ویرینه کوې
چې په تېر واخت بوندې سوچینه کوې
رب ته ژاړو وو عاجزی شې وکې
ارمون وو ډېر په اسویلې شې وکې

محبوبې نویې زندګي ته روشه
بیا دې واطن موزدیګارې ته روشه
روشه دې میژ په خړاګې کورینه
دی میژ دې کلې و سپرلي ته روشه
مو وه په کور لاکا جنډا وې دېرته
دې مو دې کور نخشه وو دا وې دېرته
نور مالومات وو په کوټکې شې وکې
ارمون وو ډېر په اسویلې شې وکې

د زغبیرول اشنا سلام دای خلکه
بس د یو چاته یې پیغام دای خلکه
دیرته په ژبه دې نجیب وې یایې
دی (نورسلام ماسید) کلام دای خلکه
زغبیرول چې کله شاعری کاومه
سام سترې اسویلې کومه
که لژ نظر په شاعرې شې وکې
ارمون وو ډېر په اسویلې شې وکې

ننګیال وزیر

ګډې وډې

چې د عقل په زور پوه شي
افلاطون شي سکندر شي

چې په علم لبږ سینګار شي
نو حاکم په مقدر شي

چې د مینې شراب نوش کړي
بس غلام د یار د در شي

چې ناکام سره بلد شي
ستر بابا د فن هنر شي

چې دنیا نه ځان راغونډ کړي
نو ملنګ شي قلندر شي

چې مادې زړه ته داخل شي

خــــېره خــــاوره هــــم ســــره زر شــــي
چــــې د وخــــت پــــه ژبــــه پــــوه شــــي
پیــــسه دار شــــي مــــوثــــر شــــي

چــــې غــــرور جــــامه پــــه ځــــان کــــړي
نــــو فرغــــون شــــي لا بــــدتــــر شــــي

چــــې لــــږ ځــــان ګــــوشه نشــــین کــــړي
پــــه زهنــــي سکــــون خبــــر شــــي

نیاز خان پروانه

دا طبیب

دارد مــــې پـــه راګینـــه کشـــې بـــاییر کـــاوي
زړه مـــې پـــه پـــاړه ده دې ننـــه ځیـــر کـــاوي

نـــه مـــې کـــې پشـــتنه دې ســـروي ځیګـــر
تونـــد مـــې شـــه ګرېـــوون ســـترګې مـــې ویـــر کـــاوي

دا طبیـــب دې مـــو پـــه دارد پېـــژي شـــه
دا طبیـــب عـــلاج دې روغ رانځیـــر کـــاوي

داغـــه دې تقـــدیر دې قبســـمات جامـــه وه
څـــوک پـــه چـــا پشـــتنه دې تقـــدیر کـــاوي

نـــه مـــې شـــي یـــاقین چـــې یـــې ویېـــر کـــړای وه
شـــپه رېـــځ مـــې ویرینـــه پـــه تصـــویر کـــاوي

وېـــس دې پروانـــه رانـــګ دې کـــاتي نـــه دای
هـــاره شـــپه پـــه تـــو پســـې شـــاوګیر کـــاوي

نور الله نورین

ارمون دای

نـه مـې رادیـف نـه مـې کافیـه نـه مـې غـزل کـړه مینـه
زهٔ پـه خپـل شـعر کشـې روتهولـه پـل پـه پـل کـړه مینـه

ببخـي پـه تـو کشـې دې غـري ییـزي یـوري مـخ نـه وه
شـرینه تـو وو پـه ازغـي مـو وو پـه ګـول کـړه مینـه

وخـای چـې یـو ور والاکـاډ وم وای دې هـوی تکـای
ارمـون دای مـو وو پـه مړونـد تـو پـه مـانګول کـړه مینـه

بـې شـک شـوبې دې رو نیمګـړي کـړه څـه داس نـه وه
کـاني پـه تـول پیـره وي مبـژه یـو پـه سـل کـړه مینـه

اخـر لایلـو دې وهٔ چـې جوړ مـې کـهٔ مئبرګـل پـه تکـري
ویلـي چـې تـو وو هـن نورینـه پـه مئبرګـل کـړه مینـه

وصال وزيري

ګودر ټپه ټپه

سهـــــار ټپـــه ټپـــــه او مـــــــازيــــګر ټپــه ټپــه
شپونكي شپلۍ په خـوله د غـره پـــــه ســر ټپــه ټپــه

الهـــام ټپـه ټپـه شـي څـــه پـــه تـــورو تـــورو شـــپو
ستـا نـوم په كې راټول شـي بــس اكــــــثر ټپـــه ټپــه

خمــارې ســتركې ګـــوره او شين خـال دې شي منګې
چيـــــنار اتـــڼ اتـــڼ شــــي او ګــــــودر ټپـــه ټپــه

ناصـــحه زه يــې نــه كــوم پـــه زړه كـــې يــې ســـاتم
والله چـې خـولې تــه خپـل راشــي دلبـــر ټپه ټپــه

وصـــاله لېـــونۍ دې كړم چــې كـــوم طـرف تـــه ځـــم
شـــــــــكائ ټپـــه ټپـــه دی او انځـــــــــر ټپــه ټپــه

وحيد ساګر محسودي

پښتون يم

يــادونه مــې پــه زړه کښې لــه مــودو ګرځي را ګرځي
يــو څــوک مــې د زړګـــي پــه منــارو ګرځي را ګرځي

پښــتون يمــه پــه مخ مــې بــې اختــياره راتلی نــه شي
مـړې اوښکې مې پـه څـوکو د بـاڼو ګرځي را ګرځي

رېښــې رېښــې ګرېـوان پکښــې ښـپونه د چـا غــواړي
مجــنون پـه خـړو دشـــتو او مېـــرو ګرځي را ګرځي

چـې رسـي تــر منــزلــه د څپــو پـــه حــواله شـــي
بېـــړی مــې د قســمت پـــه کنــارو ګرځي را ګرځي

څـه وخـت او څـــه د يـار د لبـونی میـنې اثـــر دی
ژونـــدون مــې د وخـتونو پـــه لمـــبو ګرځي را ګرځي

پښتنه به اشنا درنه د هرې یوې خطاء کړم
وختونه دي د بدو او د ښو ګرځي را ګرځي

مجبور دې وم پښتون یم حوصلې مې ماتې نه دي
غرور مې له د غرونو په سرو ګرځي را ګرځي

ساګره زه د دې خلکو مطلب ته نه رسیږم
ړوند نه وي خو د بل په اشارو ګرځي را ګرځي

وسیم شوبي خېل

سویې زمزمې

پـــارین مـــې بیـــا دې غمـــه ســـویې زمزمـــې وکـــړې
پـــه چکـــه غـــوږه مـــې وژدې وژدې تـــاپې وکـــړې

خـــدای مهربـــان دای کوُنـــدې وشـــي نـــا امیـــده نـــه یـــه
وبکـــا چـــې مـــو پـــه زړه شـــې کیمـــې پایصـــالې وکـــړې

زه په تول ژوند شـې دامره زیوت چا خاپه کړای نه یـه
لکـه چـې ځرانګـې نـن تـو مـو تـه قیصـې وکـړې

هـیخ اثـار نـه کـاوي پـه کـوُني زړینـه ومـې لیـدل
موکـه پـه پـرې زړه دیـرته څـو ووره ګیلـې وکـړې

کـه ژونـد وه نـوم وو زه پـه خولـه دې مینـې نـه وو خلـه
تـــو چـــې خـــابرې لنـــډاکۍ ترخـــې ترخـــې وکـــړې

تـه داسـې لـوړې چـې خـالي مـخ دي رو وو نـه ړووۀ
پـه شـوبي خپـل وسـیم دې هسـې شـوګیرې وکـړې

یونس رخسار

حیران شوم

روان وومه یو دښته کښې سنګر مې اولیدو
په لار کښې چا وژلی مسافر مې اولیدو

د خپلې سینې زخم رانه هېر شو حق حیران شوم
د جبر په لمبو سوی پرهر مې اولیدو

د چا په رنګ سره وو هغه دور یې یاد کړو
ډېر پام مې ورته نه وو یو نظر مې اولیدو

یادې زمانې شوې د پیرنګ کوته په خوله شوم
ناڅاپه مې ورخیال شو لوئې لښکر مې اولیدو

ما ویل کلي ته لاړ شه چرته شپه نیمه به وکړې
پښېمان شوم چې د کلي وران کودر مې اولیدو

ګلاب ګلاب ځواني وې عجیب وختونه تېر شول
رخسار د زمانې خاورې په سر مې اولیدو